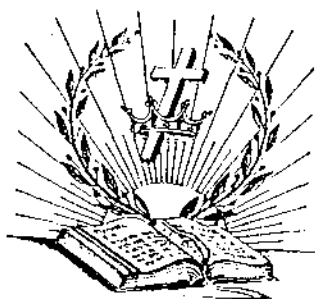

FOTO - DRAMA CREATIUNEI

SCENARIUL
OPEREI
FOTO-DRAMA
CREAȚIUNEI

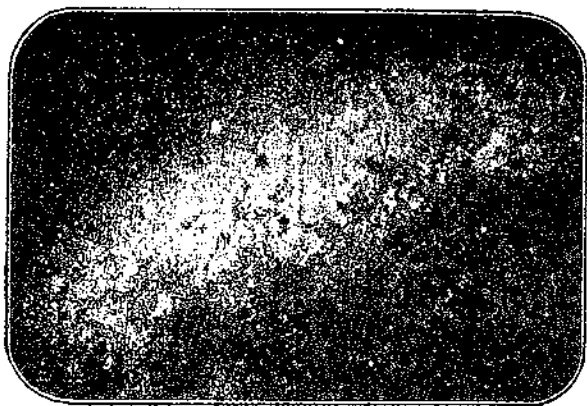
ISTORIA A 49,000 DE ANI
IN CHIPURI

Biblia e descoperirea divina,
înțelepciunea de us, știința
nobilă, instrucția mai bună.

TOATE DREPTURILE REZERVATE

ASOCIAȚIA STUDENȚILOR ÎN BIBLIE
CLUJ 1924

Printed in U.S.A. by
DAWN PUBLISHERS
East Rutherford, NJ 07073

GLORIA LUI DUMNEZEU IN CERURI

ADORAREA lui Iehova este începutul înțelepciunii.“ Numai nebunul zice în inima sa: „Nu este Dumnezeu.“ Zilele una alteia revarsă ordin, și nopțile una alteia dau știre“; „cerurile proceamă mărirea lui Dumnezeu.“—Psalm 111:10; 14:2; 19:2, 3.

Aprecierca infinităi puteri a Creatorului și a propriiei noastre micimi ar trebui să ne facă înțelegători. Studiarea „Creațiunii“ este „cheia înțelepciunii“. Întrebuințând aceeaș cheie ne dăm seama că singura ambiție meritorie este aceea a colaborării noastre la țelurile binefăcătoare ale Creatorului pentru creațiunea Sa.

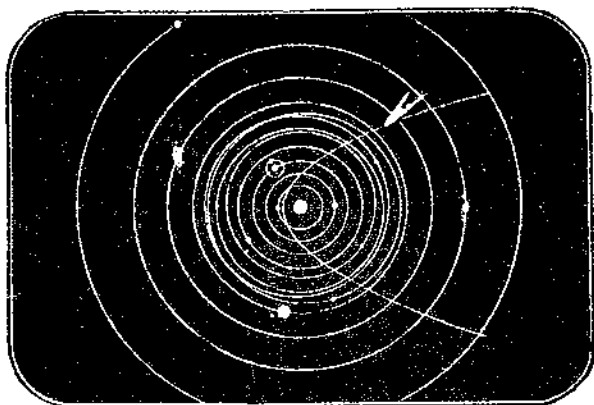
Planetele sistemului nostru sunt neînsemnate în comparație cu Soarele. Închipuiți-vă diametrul Soarelui ca acela al unui butoi mare: lângă de el Jupiter are mărirea unei portocale, Pământul și Venus fiecare un bob de mazăre, iar Mercur și Marte cât o sămânță de fragă. Soarele este de trei sute de mii de ori mai mare ca Pământul nostru. Un ticn care ar avea viteza de treizeci kilometri pe oră, ar putea face înconjurul Pământului într-o lună, pe când pentru a ocoli circumferența Soarelui acelaș ticn ar avea să facă trei sute patruzeci de ani.

rotația Pământului în jurul propriiei sale osii ne dă ziua și noaptea, iar rotația Pământului în jurul soarelui ne dă anul.

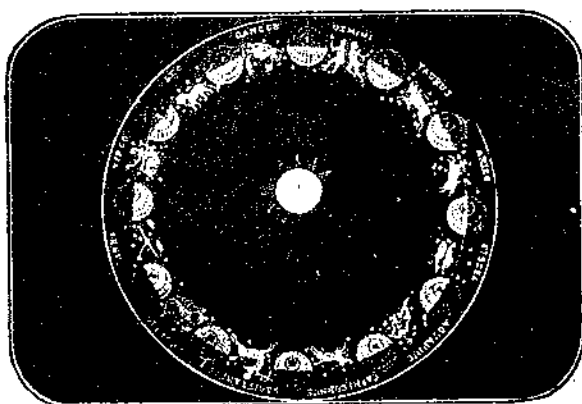
Planetele mai aproape de Soare au calea mai scurtă și deci ani mai scurți, pe când, cele mai îndepărtate au ani mai lungi. Un an pe planeta Mercur e egal cu trei luni leale noastre, iar pe Neptun, cea mai îndepărtată planetă, un an e egal cu 164 ani pe pământ.

Totuși Soarele este numai una dintre stelele fixe de cari astronomii spun că există o sută și douăzeci și cinci [125,000,000] de milioane. În jurul fiecărei dintre aceste stele fixe se presupune existența unui sistem planetar ca al nostru. Astfel socotind, există o mie de milioane de lumi. Si nici asta nu e marginea. Dacă ne-am afla pe cea mai îndepărtată și cea mai întunecată stea, fără îndoială că am vedea cu mult mai multe de acolo. Suntem ninați și ne încremenim de mărirea Universului!

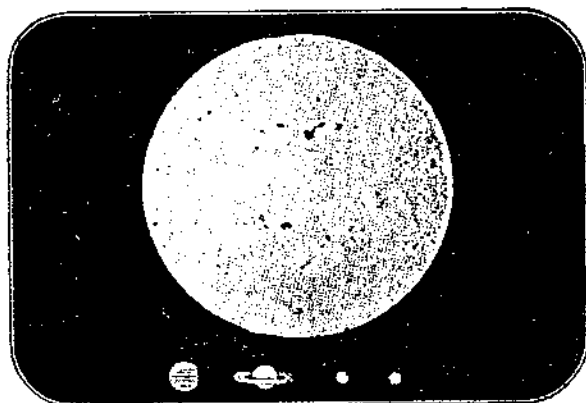
Semnele zodiacale ilustrează diferite secțiuni ale cerului, vizibile la anumite anotimpuri.

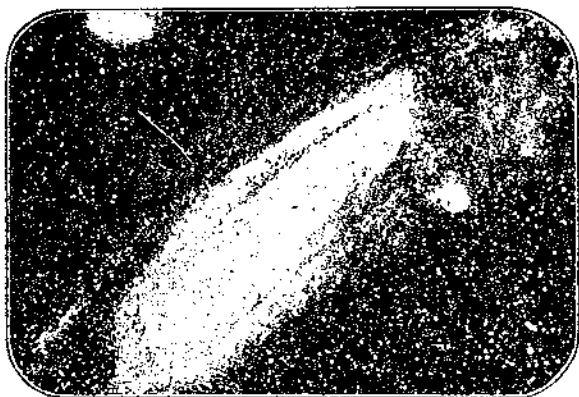
SISTEMUL NOSTRU PLANETAR

SEMELE ZODIACE

MĂRIMEA RELATIVĂ A SOARELUI ȘI PLANETELOR

PRIMA ZI SAU EPOCA

FACEREA nu ne spune nimic despre formarea Pământului însuși. Ni se spune numai că „la început pământul era—lără formă și gol.“ Nu erau nici munți, nici văi, nici arbori, nici pomi, nici fluvii, nici oceană, dar Pământul era. Cât timp mai înainte a fost creat acest Pământ, nu se spune. Narația din Facere a zilelor Creerii globului nu se referă la construirea ci la orânduirea lui spre a fi locuit de oameni.

Sunt mai multe teorii despre formarea lui. Noi urmăim pe aceea care e în legătură mai strânsă cu Biblia. Aceasta e numită teoria lui Vaillian. Aceasta susține că inelele lui Saturn și Jupiter ilustrează dezvoltarea Pământului ca planetă.

A fost o vreme când Pământul era infocat, cum ne arată stâncile înroșite ale perioadei Azoice; astfel numită de către oamenii de știință dar nediscutată în Biblie. Când Pământul era infocat, apa și mineralele au fost aruncate la o mare distanță sub formă gazoasă. Când acestea au început să se răcească ele au luat o formă și s'au constituit în inele mari la o distanță oarecare de la Pământ.

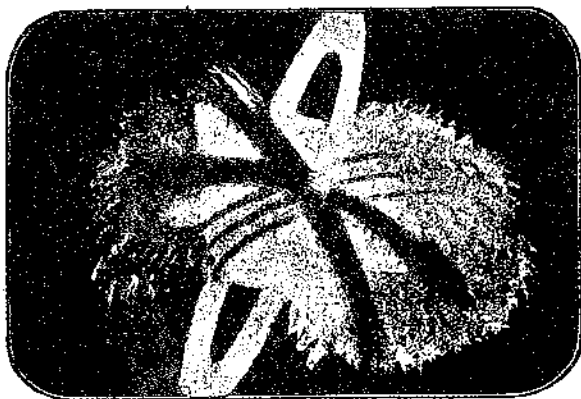
Cu timpul mișcarea inelelor deveni alta decât aceea a Pământului, în proporție cu distanța de la centrul de gravitație. Aceste cercuri sau inele de apă și minerale, apropiindu-se mereu de Pământ, au fost reținute prin forța centrifugă care era mai ales puternică la equator. „Încălzirea“ energiei sfinte a dezvoltat o lumină, asemănătoare acelei a „Aurorii Borealis“— nu lumina soarelui. Soarele n'a apărut până în a 4-a zi.

„Să fie lumină! Și se făcu lumină.“ Astfel să rezumă pe scurt rezultatul a 7000 de ani, numite *Prima Zi*. Nu doar că Cuvântul lui Dumnezeu n'ar fi suficient pentru orice fel de miracol, ci pentru că El preferă să-și realizeze glorioasele desene pe căi naturale.—*Facere 1:2*.

Sunt oameni de știință cări pretind că Pământul mai are un inel în jurul său, un cerc electric, care, în căderea sa, va distruge în câțiva ani fermentarea, microbii și paraziții, fiind totodată de mare folos vieții animale și vegetale.

FORMAȚIUNEA CERCURILOR

DESVOLTAREA CERCURILOR

CERCURI BINE DESVOLTATE

A DOUA ZI SAU EPOCĂ

EXPRESIILE „dimineată și seară” și „zi” nu pot însemna ziua de douăzeci și patru de ore, pentru că nici Soarele nici luna n’au fost vizibile până în ziua a 4-a. Pământul era învăluit într’un întuneric de nepătruns.

Cuvântul „zi” se aplică oricărei perioade de timp sau epoci, ca de exemplu „ziua ispitei în pustiu”—care a fost patruzeci de ani. (Psalm 95:8) Tot astfel citim despre „ziua lui Christos”, adică despre ziua de o mie de ani când Mesia va fi regele peste întreg pământul. (Isaia 2:11) Și în treburile obișnuite ale vieții întrebuițăm cuvântul „zi” vorbind despre ziua lui Cesar sau a lui Napoleon, etc.

Noi urmăm teoria după care fiecare din cele șapte zile ale Septămănei Creatoare a fost o perioadă de șapte mii de ani. Acestea șapte ori șapte mii, înseamnă patruzeci și nouă ($7 \times 7000 = 49.000$) mii de ani, introducând într-o grandioasă Epocă Jubilară.

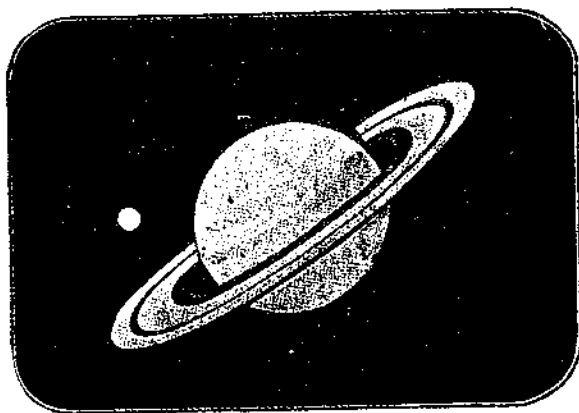
Cum una după alta cerurile înconjurătoare de apă și minerale se apropiau de pământ întinzându-se ca un baldachin, ele au fost împiedecate de a cădea pe pământ de aerul ambiant sau firmament, care în Scriptură se numește „cer”. Cerurile lui Saturn n’au căzut încă.

Dumnezeu făcu firmamentul sau cerul în a doua zi, despărțind apele care erau dedesubt de acelea care erau deasupra. (Facere 1:7) Apele foarte mineralizate de deasupra Pământului, reținute de „firmament” și forța centrifugală, foarte puternică la ecuator, s’au concentrat încetul cu încetul la ambele poli unde mai târziu s’au spart ajungând la Pământ și formând strat după strat de pământ mineralizat care a fost depus de apa care măvălise de la ambele poli spre ecuator.—Facere 7:11, 18.

Aceste cercuri sau inele s’au revărsat în mari potopuri asupra pământului—probabil la intervale de mii de ani. Potopul lui Noe a fost ultimul, el a fost numai de apă curată, mineralele mai grele fiind atrase mai înainte. De aceea mineralele se găsesc obișnuit, sub mai multe straturi de argilă și pământ.

„SĂ FIE LUMINĂ“

COMPARAȚIA PĂMÂNTULUI CU SATURN

STABILIREA FIRMAMENTULUI

A TREIA ZI SAU EPOCĂ

ȘI DUMNEZEU zise: Să se adune apele cele de sub cer la un loc, și să se arate uscatul; și să facă așa. Și Dumnezeu numi uscatul pământ, și adunătura apelor o numi mări; și așa fu seară și dimineață în ziua a treia.

Simplicitatea frumoasă a acestei povestiri ar putea să ne facă să credem că formarea oceanelor și ridicarea munților au fost opere magice. Deși înfăptuirile divine sunt toate mari și minunate, obișnuit ele sunt realizate prin mijloace rezonabile, numite „Cursul Naturei”. E de la sine înțeles, că cursul Naturei trebuie să fie indicat de către Dumnezeu ei.

În Cosmogonie există o teorie care spune că mai multe cercuri s’au prăbușit asupra Pământului în această a 3-a zi sau epocă. Conform intențiilor divine, acestea măriră într’atât presiunea lor asupra pământului încât îl făcură să se incline și să se înoveze. Depresiunile acestea deveniră albiile apelor iar ridicăturile formară lanțul munților. Astfel fură apele adunate în mări și oceane, iar uscatul în ridicat și pregătit încetul cu încetul pentru vegetație. Și uscarea solului trebuie să fie necesitat un timp foarte îndelungat. —Facere 1:9, 10.

Nu e necesar să presupunem că toate continentele, așa cum le cunoaștem noi acum, au ieșit la suprafață chiar în ziua 3-a. După toate probabilitățile continentul American a ieșit la suprafață mult mai târziu decât Europa, Asia și Africa. Cutremururile de pământ din zilele noastre au schimbat cu mult suprafața pământului.

Astfel foarte la loc citim: „Și Pământul produse iarbă și verdeată, purtând sămânță, și pomi fructiferi purtând fructe.” Asta înseamnă că vegetația *începu* în ziua 3-a, deși nu atinse perfecția până nu fu pătrunsă de lumina solară. Sunt mai multe ierburi și vegetații care prosperă cel mai bine la umbră iutunecoasă.

PĂMÂNTUL APARE

ÎNCEPUTUL VEGETAȚIEI

VEGETAȚIE ÎMBELȘUGATĂ

A PATRA ZI SAU EPOCĂ

„**S**I Dumnezeu făcu pe cei doi luminători mari: pe luminătorul cel mare care să guverneze ziua, și pe luminătorul cel mic ca să guverneze noaptea.”

Nu e necesar să presupunem că Soarele și Luna au fost create *după* Pământ. Există o cale mult mai frumoasă și rezonabilă de a privi acestea. Soarele, Luna și Stelele au fost create cu mult înainte, dar nu și-au revărsat nici odată lumina asupra Pământului din cauza că acesta era învăluit într'un văl impenetrabil. Apariția Soarelui și a Lunei în ziua 4-a implică ruperea unui alt cer în acest timp care și-a revărsat enormele mase de apă și minerale pe Pământ; iar între munți se scobiră râpe enorme.

Atmosfera, greu încărcată cu carbon, deveni foarte favorabilă dezvoltării plantelor. Se presupune că Pământul mai avea căldură considerabilă în interiorul său, că oceanele erau calde și foarte carbonifere, și că aerul era în așa măsură supraincăleat cu carbon încât nici un animal viu n'ar fi putut exista. Dar tocmai aceste condiții au fost extrem de favorabile creșterii vegetațiilor uriașe.

Această vegetație uriașă se profăcu probabil într'o stare asemănătoare mlaștinelor din zilele noastre; iar aceste paturi de cărbuni în formațiune ajunseră mai târziu sub presiunea extraordinară a vreunui potop, îngropând toată vegetația. Minele noastre de cărbuni rezultară de aci.

Nu trebuie să presupunem că Soarele și Luna luminau pământul atunci ca acum. Ci numai că ei puteau fi zăriți chiar și prin masa enormă de ceață și de atmosferă carbonică. Influența Soarelui și a Lunei erau necesare pentru pregătirea de forme mai înalte a vieții animale și vegetale.

Am putea, cu drept cuvânt, insista asupra cuvântului *guverna* și *făcu* din acest text. Dumnezeu *cauză* ca Soarele să guverneze ziua și Luna să guverneze noaptea. În chip simbolic se mai susține că Luna reprezintă ordinea Legământului vechiu, sub Moisi și Profetii; iar Soarele ordinea Legământului Nou, sub Christos și Biserica Sa.

LUMINILE MAI MICI

PĂDURILE DIN PERIOADA CĂRBUNELUI

SCUFUNDAREA PĂDURILOR DIN PERIOADA CĂRBUNELUI

A CINCIA ZI SAU EPOCĂ

ÎNSUSIRILE carbonifere ale apei și atmosferei fiind absorbite de organismele cretoase ale mării, cari formară straturi de argilă, și de către vegetațiile îmbelșugate și ariase cari formară minele de cărbuni, atmosfera Pământului începu să fie destul de clară spre a permite existența vieții animale. Acestei perioade îi aparține dezvoltarea amfibică a vieții animale, ca cea a crocodilului și a altor animale cari pot trăi fie pe pământ, fie pe uscat, fie în apă. Și păsările aparțin acestei perioade, iar a doua parte a ei dădu naștere mamutului și buhaiului de baltă.

Conflictul între Evoluție și Biblie a fost aprig, cauzând multă ceartă inutilă.

Numai cu privire la om ni se vorbește în Biblie ca de o creație specială și directă a lui Dumnezeu. Referindu-se la creaturile inferioare, Facerea înclină mai curând spre o *evoluție specializată*. Și Dumnezeu spuse: „Sa producă apele o mulțime de animale viețuitoare, și păsări să zboare pe deasupra pământului sub întinsul cerului.” (Facere 1:20, 21) Aceasta este tocmai în armonie cu descoperirile noastre științifice cari spun că începutul vieții veni din ape, care se întinse apoi la păsări, iar mai târziu la animalele de uscat.

Teoria darwiniană a dezamăgit pe acci cari au înghițit-o fără o demonstrație suficientă a adevărului ei. (1 Timotei 6:20) Probe recente arată, că, orice amestec de specii și rase, chiar dacă e urmat de succes, înseamnă o înapoiere către tipul original, în a treia sau a patra generațiune de plante, flori, fructe, și animale.

Cugetul la loc pare a fi acela că sub supravegherea divină diferite creațiuni au fost aduse la o stare de dezvoltare și la o fixitate de specii, peste cari nu se poate trece și cari nu pot fi schimbate vreodată. Nimic nu ne arată evoluția omului dintr-o specie inferioară; chiar din contră. Biblia ne aduce numai o bază pentru credință, „ca omul lui Dumnezeu să fie pregătit pe deplin.”—2 Timotei 3:17.

STEGOSAURUS — MARE CÂT UN ELEFANT

ZOOLOGIA PREISTORICĂ

DIPLODOCUS — DE 84 PICIOARE LUNG

A ȘASEA ZI SAU EPOCĂ

O DATA cu purificarea atmosferei vegetația deveni mai puțin îmbelșugată. În aceeași proporție se schimbă și animalele. Mamutul și Buhaiul de baltă cu oase enorme dispărură spre a face loc unei varietăți de animale mai mici care există și azi.

Specializarea în creația omului ne este dovedită prin enorma lui superioritate asupra animalelor inferioare. Primul om, Adam, a fost chipul Creatorului său, tipul cel mai perfect de ființe viu în carne și oase. Acest chip al Creatorului său consta din asemănarea lui morală și intelectuală. E greu să judeci din starea omenească de acum tot ceea ce se înțelege prin „chipul lui Dumnezeu” pentru că astăzi nu avem un exemplu de umanitate perfectă spre comparație. „Toți păcătuiră, pierzând astfel mărirea lui Dumnezeu” (Romani 3:23) în care a fost creat Adam. (Psalm 8:5-8) Păcatul și moartea au domnit și asemănarea cu Dumnezeu s'a pierdut. Toți au nevoie de restatornicire.

Era către sfârșitul Zilei a Șasea, sau aproximativ după 42,000 ani dela începutul orânduirii Pământului că Dumnezeu creă pe om.

Din acest punct de vedere chipul lui Dumnezeu ar însemna o ființă omenească în perfectă armonie, toată și conformitate cu infinitul Dumnezeu, o ființă care n'ar avea nimic rău sau nedreptate în sine. Transgresiunea lui Adam n'a fost rezultatul ignoranței nici al voinței totale; era numai consecința ispitei, accentuată de cunoștințele lui limitate. Răspunderea lui a fost după măsura cunoștințelor posedate: el știa că se face nesupus lui Dumnezeu.

Când ne gândim la om în chipul lui Dumnezeu, instinctiv ne întoarcem privirile spre „Omul Isus Christos”, care a fost „sfânt, fără păcat, curat și deosebit de păcătoși”, și asemănător în toate primului Adam, a cărui vină el a venit să o ispășească.—I Corinteni 15:22.

„După asemănarea noastră să stăpânească peste tot pământul.”

Stăpânirea lui Adam asupra animalelor inferioare era ca stăpânirea lui Dumnezeu asupra Universului. Ingerii, deși sunt chipul lui Dumnezeu, nu au o stăpânire asemănătoare cu a lui Dumnezeu asupra creaturilor de ordin inferior. Stăpânirea omului, pierdută prin păcat, îi va fi restaurată și înapoiată prin Împărăția lui Christos.—Fapte 3:19-21.

CREATIUNEA ANIMALĂ

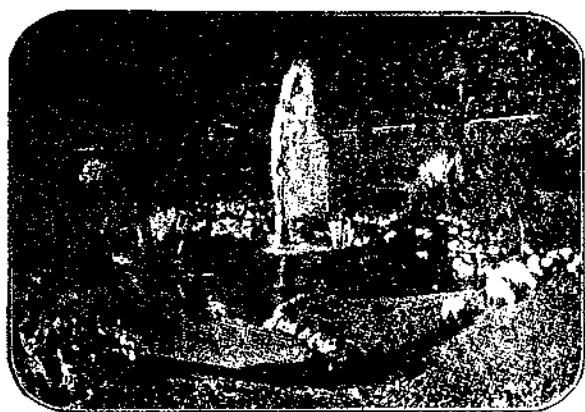

IDEALUL ASEMĂNĂRII LUI ADAM

**„SI ASA SĂ FACU OMUL
IN FIINȚĂ VIE.”**

OMUL DEVENI UN SUFLET VIU

ZIUA A ȘAPTEA SAU EPOCA

In prezentarea acestor zile noi urmărim o linie de evoluție care pare să câștige mereu teren printre studenții Bibliei. Trăim în a șaptea zi sau epocă a Creațiunii care începu acolo, unde se sfârși a Șasea, după ce Dumnezeu creiase pe Adam în chipul și asemănarea sa... Facere 1:26, 27.

Aci Dumnezeu se repausă de munca sa. El se opri de a mai crea. El cunoștea dinainte păcatul și efectele sale îngrozitoare asupra omenirii. Tot astfel el știa mai dinainte măsurile ce le va lua pentru a se îngriji de un Mântuitor al rasei, și că acest Mântuitor își va alege o mică turmă de credincioși, dăruită în chip figurat mireasa lui Christos. Acestui Mântuitor și Miresei Sale Dumnezeu intenționa să-i deie o Impărăție de dreptate care să-i ridice pe cei supuși și umili din starea de moarte și păcat.

Dumnezeu se repausă de munca lui de creare prin faptul că nu-și întrebunință în chip activ Puterea, spre a opri sau dărâma păcatul și a ridica omenirea. Dumnezeu încredință aceasta operă Mântuitorului Isus, spre a fi împlinită prin sacrificiul său pentru păcatele oamenilor și domnia lui glorioasă pentru mântuirea omenirii de păcat și moarte. Biserica, noua Creațiune a lui Dumnezeu, din această perioadă a repausului, este cerească nu pământească.—2 Corinteni 5:17; Evrei 9:1; 4:1-4.

Mulți susțin că după cronologia Bibliei, șase mii de ani de la Adam au trecut de-acum. Dacă e așa, atunci domnia de 1000 de ani a lui Christos, care e să încheie Epoca sau Ziua a Șaptea, este acum aproape.

În armonie cu această frumoasă teorie, opera lui Christos în domnia sa de 1000 ani, care va începe curând, va completa Creațiunea. Nu numai că rasa va fi readusă la perfecția omenească, dar incidental, omul va fi obținut experiența necesară, a Bineului și a Răului. Între timp și Pământul va fi ridicat la o stare de perfecție. *Paradisul* se va întinde asupra întregului Pământ. Atât desăvârșirea omenească cât și cea pământească erau admirabil reprezentate în Rai, când Adam era după chipul Creatorului său—un Rege.

CELE ȘAPTE ZILE DE OREREE ALE PĂMÂNTULUI

CREAREA MAMEI EVA

PRECEM crearea lui Adam fu săvârșită la sfârșitul Zilei a Șasea, crearea mamei Eva e indicată la începutul celei de a Șaptea. Oricum am privi chestiunea, prima pereche a fost creată aproximativ la începutul celei de a Șaptea Zi sau Epocă, care e acum pe sfârșite. Mama Eva nu e decât o parte din Adam, despărțită din el pentru un anumit scop—pentru propagarea rasei umane. La început Adam poseda singur, în propria sa persoană, calitățile masculine și feminine care după aceea fură împărțite între el și femeia lui, când ea fu luată din coasta lui.—Facere 2:21-23; 1 Corinteni 11:8.

Era un timp când Adam a fost singur în Rai, negăsindu-și soț potrivit între animale și păsări. Mama Eva a fost perechea lui, carne din carnea sa și os din oasele lui. Chiar deosebiriile între ei îi făcură cu atât mai potriviți unul altuia, pentrucă fiecare găsea în celalalt completarea dorită. Ei împreună formau unul singur; niciunul nu era complet fără celalalt. Calitățile feminine ale desăvârșirii sale Adam le poseda în Mama Eva.

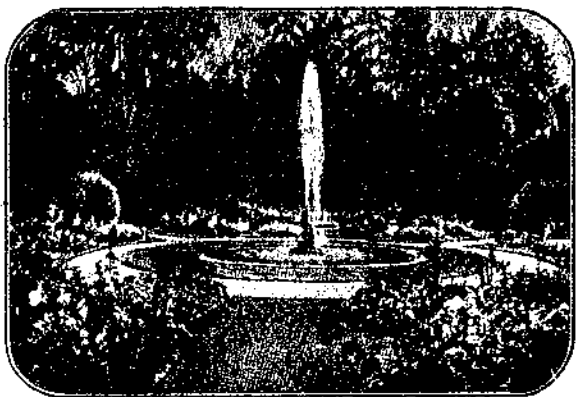
Adam era tatăl rasei, dar a lipsit să-i dea viață—viață veșnică prin ascultare. Isus va deveni al doilea tată al rasei, al doilea Adam prin care se va putea obține viața veșnică.—1 Corinteni 15:21.

Eva era partașă cu Adam la păcatul și nesupunerea care le-au adus pedeapsa. Astfel Biserica aleasă, Mireasa lui Christos, întregită și glorificată, va fi partașă și moștenitoare a Împărăției Sale, și asociată Sa în „regenerarea” lumii în timpul domniei Mesianice.—Romani 8:17; Matei 19:28.

Mai există și o altă sugesțiune: Isus declarase că acei cari vor ajunge această înviere, nu se vor însura nici mărită. După cum Adam posedase la început toate însușirile masculine și feminine, astfel omenirea, ridicată din nou la chipul și asemănarea lui Dumnezeu, va recăpăta perfecția individuală. Nu va mai exista diferența de sexe, fiindcă pământul va avea atunci un număr suficient de oameni.—Luca 20:35, 36.

ADAM ȘI EYA ÎN EDEN

O PRIVIRE A EDENULUI

PRIMA FAMILIE

MAMA EVA ÎNȘELATĂ

NOUUL Testament confirmă istoria din Facere a înșelării mamei Eva, de, cedarea lui Adam, și neascultarea lui prin influența ei. Pavel declară că Adam n'a fost înșelat și de aceea el avea răspunderea mai mare. Scripturile afirmă pretutindeni că prin neșapinerea lui Adam, a fost condamnată întreaga rasă omenească. El era factorul răspunzător. „Printr'un om, intră păcatul în lume, și prin păcat moartea, și astfel moartea trecu asupra tuturor oamenilor.“ — Romani 5:12.

Biblia ne relatează despre setea de cunoștință a mamei Eva, și cum Satan profitând de aceasta o aduse la neșapinere. Nu trebuie să presupunem că șarpele vorbi într'un chip admirabil; ci după cum spunem: faptele vorbesc mai bine decât cuvintele. E probabil că șarpele vorbi în chipul acesta.

Dumnezeu autorizase pe primii noștri părinți să mănânce din toate fructele Edenului, afară de fructele unui pom, „Pomul cunoașterii Binelui și al Răului.“ Le-a fost interzis pentru o vreme spre a le pune ascultarea și supunerea la încercare. Au fost preveniți că, mănâcând din acest pom, își vor atrage blestemul pedepsei cu moartea. Șarpele mănăcă din diferite fructe, și părea încântat mai ales de acel oprit. Observând că acest fruct nu cauzează moartea șarpelui, Eva trase concluzia că Dumnezeu interzise gustarea fructului celui mai bun din Rai. Astfel ea atribuisese lui Dumnezeu un motiv egoist în interzicerea gustării aceluia fruct; nevrând ca creaturile sale să dovie tot atât de înțelepte ca și dânsul.

Mama Eva nu pomeni lui Adam nimic de ceea ce presupunea, ci să eugeta că va câștiga înțelepciunea pe care Dumnezeu o reține singur, și că va face o surpriză lui Adam și apoi îl va ajuta și pe el. — Facere 3:6.

Adam își dădu seama de fapta gravă a Evei. El se gândi la lungile zile de singurătate înainte de ce o avuse pe Eva, și că astfel el va ajunge iară singur. În disperare Adam hotărî să se facă și el tovarăș atât la păcat cât și la pedeapsă. Moartea lui Adam a fost o sinucidere lentă, cere dură 930 ani.

ȘARPELE ORSEDAT, INSTRUMENTUL LUI SATAN

ISPITIREA LA NESUFUNERE

„SPINI ȘI PĂLĂMIDĂ“

ISGONIREA DIN RAI

CUVANTUL lui Dumnezeu trebuie să steie, fie că promite viață veșnică sau moarte. La El nu este schimbare sau umbră de mutare. Blestemul morții prezis de Dumnezeu a fost executat, dar nu imediat. Adam n'a fost lovit mortal de fulger. De la început Dumnezeu știa totul și a plănuit mântuirea lui Adam, a Evei și a copiilor lor: în acest scop veni Isus și „muri; El cel drept, pentru cei nedrepti.” Ca rezultat blestemul morții va fi desființat. „Și nu va mai fi blestem”—nici moarte—nici plâns, nici durere.—Apocalips 22:3; 21:4, 5.

Ni s'a spus la toți, și mulți dintre noi au crezut deplin, că pedeapsa lui Adam era chinul veșnic, în care trebuia să ajungă toți urmașii săi, afară de câțiva puțini—cei sfinți, cei aleși. Spunându-ni-se că astfel stă scris în Biblie noi am crezut fără a controla.—1 Tesaloniceni 5:21.

Acum Creștinii își examinează Biblia în chip cu mult mai amănunțit, și găsesc că blestemul sau pedeapsa pentru păcat e cu totul alta. „Plata păcatului este moartea.” (Romani 6:23) „Sufletul care păcătuiește va muri.” Această pedeapsă a morții asupra lui Adam și a familiei sale, timp de șase mii de ani, ne-a adus neazuri, dureri și supărări și ne-a vestejit viața moral, spiritual și fizic.—Romani 5:12. mani 5:12.

În conformitate cu relatarea Facerii și a Noului Testament acesta este blestemul care a fost pronunțat în contra lui Adam. „Blestemat să fie pământul din cauza ta; spini și măcești să-ți producă el ție. Cu sudoarea frunței îți vei câștiga pâinea, până ce te vei întoarce în pământul din care ești luat, căci pământ ai fost și în pământ te vei întoarce.” Acesta e blestemul de care ne-a mântuit Isus prin moarte, murind El drept pentru noi nedrepti. De acest blestem de moarte ne va scăpa Christos prin învierea morților. „Printr'un om veni moartea, printr'un om este și învierea morților.”—1 Corinteni 15:21

ADAM ȘI EVA ACUM — DUPĂ TEOLOGIA CREZURILOR

INFERNUL LUI DANTE — SECȚIA ÎNGHEȚATĂ

MTINCIUNA MONUMENTALĂ A LUI SATANA

MÂNDRIE—GELOZIE—PIZMĂ—UCIDERE

ATAT timp cât au fost în Rai, Adam și Eva n'au avut copii. Au muncit cu sudoarea frunței lor un timp, până veni primul lor născut. Fără îndoială că copilul era însemnat din naștere cu gelozie și indispoziții. Munca a dus pe cei cari avuseră o soartă mai fericită în Rai, la invidie și amărăciune. Nemulțumiți unul de altul, supărați pe Creatorul Divin, nemulțumiți cu soarta lor, iată cu ce caracteristice s'a mearc progenitura, primul lor copil, Cain. De atunci lumea a' fost sub „domnia Păcatului și a Morții.”

Fete încă se nascură lui Adam și Eva și apoi un alt fiu, Abel, cu totul diferit de fratele său Cain. Experiența victoriei trebură că le-a înduiogă sufletul. Ei își amintiră de raza unei speranțe în legătură cu sentința de moarte, care spunea că sămânța femeii va zdrobi capul șarpelui. Starea sufletească a lui Abel ne arată că avea o inimă zdrobită dorind să fie plăcut lui Dumnezeu. Dacă părinții și-ar da seama că în ce măsură influențează starea lor mintală asupra născuților lor, dela concepere și până la naștere, toți s'ar sili să-i înzestreze cu însușiri favorabile.

Anii trecură. Cain și Abel erau inspirați de promisiunea referitoare la Sămânța femeii și speranța unei mântuirii prin favoare divină. Ei s'au apropiat de Dumnezeu cu jertfe spre a primi binecuvântarea Sa. Jertfa unui animal viu, adusă de Abel, fu primită de Dumnezeu, căci ea simboliza necesitatea morții lui Isus ca bază pentru iertarea păcatelor. Refuzul lui Dumnezeu de a primi jertfa lui Cain ne arată că fără vărsare de sânge nu se poate face iertarea păcatelor. Cain ar fi trebuit să-și procure și să jertfească o victorie pentru a se supune voinței divine. În loc de aceasta el își umplu inima de pizmă, necaz, ură și deveni un neigaș.—Facere 4:3-8.

Pavel spune că sângele lui Abel strigă la Dumnezeu după răsplătire, cerând dreptate în contra lui Cain. Dar sângele lui Isus strigă la ceruri cerând milă pentru cei păcătoși. Orice nedreptate strigă la Dumnezeu pentru răsplătire. Printr'o înțelegere specială, Isus și Biserica Lui își oferă viața ca jertfă pentru Adam și rasa sa. (Romani 12:1) Când „sacrificiile mai bune” vor fi împlinite va și urma restatornicirea.

ARDEREA JIDOVILOR — INSANITATEA PĂCATULUI

RĂSCUMPĂRAREA DIN BLESTEM

EFFECTELE DOMNIEI PĂCATULUI

ABEL — PRIMUL MARTIR

CUVANTUL „martir“ înseamnă „martor“ și e mai ales întrebuințat în legătură cu acei cari sunt martori pentru cauza Domnului, în chip atât de credincios încât își jertfesc și viața. Abel are distincția de a fi primul martir al lui Dumnezeu. E de observat că toți martirii au primit suferințele din mâna fraților lor. Astfel Isus și Apostolii au fost persecutați mai ales de către Evrei, cari erau părtagi și tovarăși ai acelorăși speranțe și făgăduințe fericite. (Ioan 16:2, 3) Ce trist e că acest fapt trebuie să fie așa. Tot astfel și creștinii au suferit martirajul din mâna creștinilor. Astfel Sf. Scriptură prevestise: „Frații voștri cari vă urăsc și vă leacădă pentru numele meu au zis: mărească-se Domnul, dar el se va arăta spre bucuria voastră și aceia [atunci] se vor rușina.“ Toți martirii, în raport cu credințioșia arătată, vor primi la urmă o coroană de viață, pe când toți persecuțitorii se vor rușina.

Domnia Păcatului și a Morței a durat peste patru mii de ani, înainte de ce Dumnezeu a trimis pe Fiul Său în lume ca s'o răscumpere și elibereze. Mântuitorul o va elibera de jugul Păcatului și al morței, dar nu putu face aceasta până nu plăti prețul morței—murind El, cel drept pentru cei nedrepti. În timpul acestor patru mii de ani, venea câte o promisiune vagă din când în când. Dar împlinirea lor nu începu până nu apărut Isus. Chiar și acele promisiuni nelămurite erau limitate la poporul evreu. Alte națiuni păgâne, nu primiră nici o promisiune de înrudire cu Dumnezeu. Ei erau păcătoși condamnați, și nici o speranță nu le lumina viața. După cum spune Sf. Pavel—ei erau fără speranță „fiind înstreinați de bunurile lui Israel, și streini de convențiile, de legămintele și de întocmirea cetățenească a lui Israel, și streini de făgăduințe, neavând nădejde și fără Dumnezeu în lume.—Efeseni 2:12.

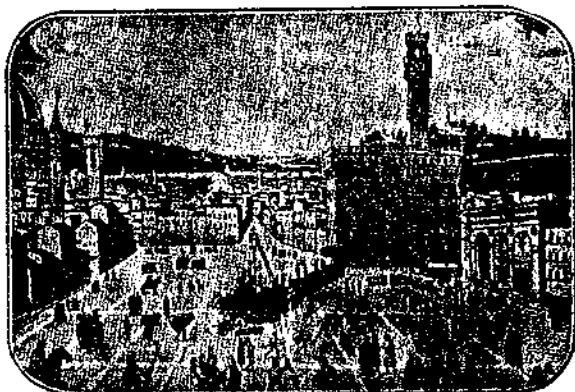
Timp de șase mii de ani, conform Sfântului Pavel, am avut domnia Păcatului și a morței. Creștinii se mai roagă și acum pentru ziua binecuvântată a lui Messia și legarea și distrugerea Satanei. Atunci binecuvântările vor înlocui păcatul, suspinul și moartea.—Apocalipsul 21:4.

MOARTEA CONDUCE PE TOTI LA SHEOL.

ÎNTELEGHEREA GREȘITĂ DESPRE DUMNEZEU

**ARDEREA SAVONAROLEI DE FANATIZAȚII
LUI SATANA**

SUSPINUL ȘI PLÂNSUL

PRIMA moarte în familia lui Adam trebuie să fi produs o mare supărare. Speranța legată de Făgăduința Divină, că sământa femeii va zdrobi capul șarpelui, fu spulberată. Puțin timp după aceasta Set fu născut. Numele lui indică că părinții lui sperau că el va fi omul promis de Dumnezeu, neștiind că Christos era acela, care va veni mult mai târziu și a cărui operă e încă așteptată de omenire.

Deși vorbim de asta ca de prima moarte, nu trebuie să uităm că din punctul de vedere divin, Adam și rassa lui erau deja morți, prin faptul că nimeni nu poate recăștiga viață veșnică decât prin opera de ispășire a Mântuitorului.

Actualmente populația pământului e de șasesprezece sute de milioane; nouăzeci de mii murind în fiecare zi.

E fără îndoială fericit pentru rassa noastră decăzută că nu putem aprecia *adânc* durerile și necazurile altora. Fiecare individ, fiecare familie are atâtea necazuri câte poate suporta. Poetul, văzând nebunia care constă în a nu-și înfrâna cineva durerea, a spus adevărat:

„Du-te îngroapă-ți jalea,
Lumea își are partea ei,
Îngroapă-o adânc,
Ascunde-o cu îngrijire.”

Speranță, bucurie și pace ne vin din făgăduința divină că timpul se apropie când nu va mai fi supărare și moarte nici păcat sau durere. Căci împărăția lui Christos va dărâma complectamente domnia Păcatului și Morții, cauzând ca voia lui Dumnezeu să se facă pe pământ ca și în ceruri.—Matei 6:9, 10.

Experiența proprie cu păcatul și pedeapsa sa ar trebui să ne facă pe toți mai simțitori și simpatici, și în loc de-a adăuga ceva la durerea celorlalți, să facem tot posibilul spre a li-o ușura. Cuvintele lui Iesus ating această coardă a milei: „Veniți la mine toți cei osteniți și împovărați și eu vă voi odihni pe voi.” Nu există altă odihnă pentru acei oboșiți sufletește decât în unirea cu Christos.

MEDICUL — LUPTÂNDU-SE CU BLESTEMUL

ADAM ȘI EVA AFLĂ TRUPUL LUI ABEI.

PLÂNGEREA PENTRU RĂDICĂTORUL BLESTEMULUI

FII LUI DUMNEZEU, FIELE OAMENILOR

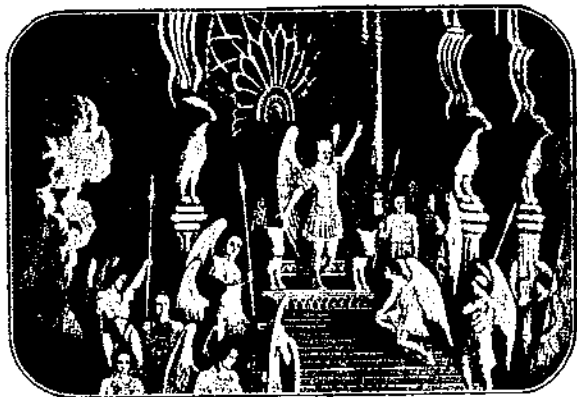
CU MULT înainte de crearea omului au fost creați îngerii, totuș păcatul n'a fost cunoscut până la Adam.

După Biblie începutul păcatului a fost în grădina Edenului. Lucifer, un înger de rang foarte înalt, avuse multă vreme în inima sa scopuri ambițioase. Dacă s'ar fi ivit vreodată ocazia, el era să arate lui Dumnezeu și îngerilor planurile lui vaste. Gândul său e exprimat de profet astfel: „Mă voi înălța deasupra stelelor, voi fi asemenea celui Preainalt"—adică împărat. Când Lucifer zări prima pereche omenească el fu ispitit să facă o încercare, oamenii fiind ființe noi după chipul lui Dumnezeu, aveau puterea de a se înalța pe care nici un înger n'o avea. Urmașii lor, umplând pământul, aveau să devie supușii săi cu ajutorul cărora el își va realiza țelurile sale ambițioase. Astfel Lucifer deveni *Satan*—vrăjmașul lui Dumnezeu.—Isaia 14:12-14.

Toți îngerii buni se înspăimântară. Aceasta fu prima răzvrătire în contra legilor Atotputernicului. Nici o pedepsă nu urmă și îngerii se întrebau dacă Dumnezeu are sau nu puterea să-și aplice legile. Secolele treceau; familia omenească se pierdea, pedapsa lui Dumnezeu—„Cu moarte veți muri"—se exercita încetul cu încetul. Astfel Satan își dădu seama că împărăția lui de muritori va fi pe veci o neînsemnată treabă și atunci el concepă un plan prin care să-l înșele pe Dumnezeu, dezvoltând o nouă calitate sau solu de ființe—ființe hibride infuzionate cu vitalitate superioară.

Îngerii posedau o putere dată de Dumnezeu, de materializare, fiind în stare să apară în trupuri omenești în perfectă asemănare cu acelea ale oamenilor. Și Biblia ne-o afirmă. (Facere 18) Îngerilor le fu îngăduit contactul cu rasa decăzută spre a încerca dacă sunt în stare să readucă omenirea la Dumnezeu.—Evrei 2:15.

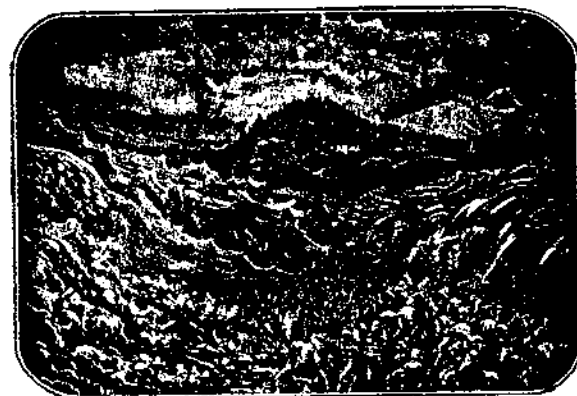
Relatarea Facerei 6:2-5 sună astfel că „văzând fiii lui Dumnezeu pe fetele oamenilor că sunt frumoase, își luară lor de femei din toate pe acele ce alegeau.” Astfel îngerii deveniră tații unei rase noi, distinctă de cea a lui Adam. Istorișirea spune că aceștia erau uriași, atât fiziceste cât și intelectualiceste—„oameni cu renume”, cari umplură pământul de violență.

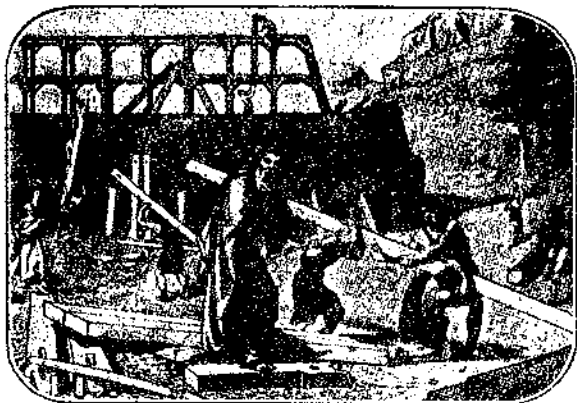
LUCIFER PRINȚUL DEMONILOR

ISPITIREA LUI ISUS - SATAN, PRINȚUL „ACESTEI LUMI”

**PRĂBUȘIREA EGIPTULUI - PRĂBUȘIREA ÎMPĂRĂȚIEI
LUI SATAN**

PE CÂND SĂ PREGĂTEA CORABIA

EVIDENT purtarea necinstită a îngerilor a durat mai multe secole fără ca Dumnezeu să-și fi manifestat puterea de a-i opri. Astfel toți îngerii sfinți au fost puși la o aspră încercare, alegându-se acei „cari au fost nesupuși în zilele lui Noe.”—1 Petru 3:20.

Numai familia lui Noe a fost despărțită ca excepțională, „Noe era om drept și perfect între contemporanii săi”—ceea ce implica că puțini sau el singur era „perfect”—din rasa curată, a lui Adam (Facere 6:9) și neamestecați cu progenitura ingerască. Familia lui Noe, conținea pe toți aceia necontaminați—opt persoane în tot. Din ordin divin ei zidiră corabia, mărturisind astfel lumii intențiile divine despre potopul care avea să vie.

Vestirea lui Noe despre o judecată Dumnezească printr'un potop, părea caraghioasă, ridicolă. Până la Potop nu plouase pe Pământ. Ultimul din cercurile cele mari cari s'au revărsat asupra pământului era numai de apă. Timp de secole acel cere sta împrăștiat pe firmament, pe când tot Pământul era ca o seră caldă. În realitate nu exista nici schimbul anotimpurilor, nici furtună, pentrucă întinderea cea mare de apă de pe firmament menținea o Vară veșnică. Despre această perioadă citim că „încă nu plouase pe pământ”. (Facere 2:5) Noe, predicatorul dreptății, fu batjocorit și considerat de nebun din cauza credinței lui în Cuvântul lui Dumnezeu, tot așa cum și alți oameni ai lui Dumnezeu au fost în diverse epoce batjocoriți și mai sunt și acum de către acei cari sunt lipsiți de credință.

În sfârșit potopul veni. „Să desfășure toate izvoarele adâncului celui mare, și stavilele cerurilor se desfășuraseră.” Astfel milioane de tone de apă au fost azvârlite asupra ambilor poli, formând două mari curenți și inundând pământul și săpând oceanele, scoaseră noi munți la suprafață.

Se presupune că leagănul lumii a fost în Armenia. Geologia ne spune că solul din acel ținut a fost odată un lac liniștit, fapt dovedit și prin terenurile sale aluviale. Corabia lui Noe se îndreaptă către acel ținut și grație protecției divine se opri pe muntele Ararat, depunând aci prețioasa sa încărcătură pentru noul început al lumii.

NOE PREDICĂ POCĂINȚĂ

CLĂDIREA CORĂBIEI

ANIMALELE INTRĂ ÎN CORABIE

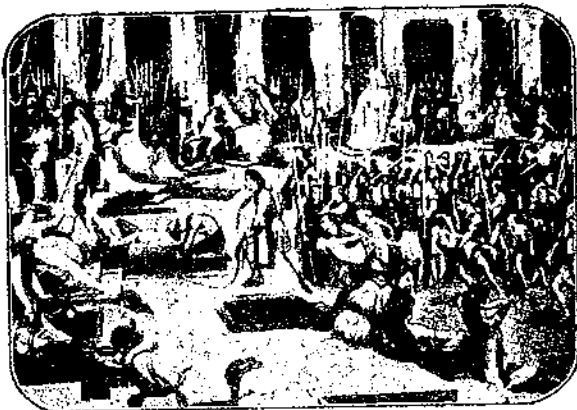
DISTRUGEREA INGERILOR RĂI (NEPHILIM)

RELATAREA căderii ingerilor de la fiii a lui Dumnezeu până la diavoli, ne ajută să înțelegem de ce Dumnezeu hotărîse Potopul, spre a desființa orice urmă din rasa omenească, afară de Noe și familia sa. Observăm că dela început Dumnezeu vru să aibă de a face numai cu Noe și familia sa. Fiii uriași ai ingerilor căzuți (Nephilim) au ajuns în ființă contrar voinței divine; deci foarte potrivit, nici o îngrijire nu se putea face, pentru că ei n'au avut niciodată dreptul la viață și nici nu vor avea înviere. Pe de altă parte, toți urmașii lui Adam, răscumpărați prin moartea lui Isus, vor fi scăpați de moarte având privilegiul de ași câștiga viață veșnică.

După Potop, ingerii-demoni s'au dematerializat—reluându-și starea lor de spirite. Sfântul Petru și Sf. Iuda ne spun *pedeapsa* ce le-a fost aplicată: „Și pe ingerii cari nu și-au păstrat starea lor, ei își părăsiră locuința lor, fură puși în lanțurile întunerecului până la judecata zilei celei mari.”—2 Petru 2:4; Iuda 6.

Libertatea ingerilor căzuți—demonilor—fu restrânsă. Ei nu mai puteau înșela la lumina zilei—le era cu neputință de a se materializa ca mai înainte. E de observat totuș, că această limită „până” sau „sprê” implică faptul că atunci, când „marea Zi a mâniei” va veni, acestor ingeri căzuți le va fi îngăduit să se materializeze, devenind factori puternici în lupta și cearta de atunci. Ultimile versiuni spun că va fi o mare legătură între acești ingeri căzuți și „timpul marilor strămtorări” cu cari se va încheia veacul nostru, când împărăția lui Mesia va fi inaugurată.

Acești ingeri căzuți au fost aruncați în tartar—atmosfera pământului nostru. Satan inger-cherubim, de rang foarte înalt, e numit Prințul Demonilor. Ei nu se țin departe în cine știe ce regiuni unde să facă la foc încontinuu, ci din contră caută să fie cât mai aproape posibil de omenire. Neîfiindu-le îngăduit să se materializeze, ei caută să obsezeze, să demonizeze prin claitvoianțe sau claitraudince—metode de comunicare de ale demonilor. Omenirea le-ar rezista cu multă tărie dacă ar cunoaște adevăratul lor caracter. De aceea ei să întruchiează în morți, comunicând prin medii spiritiste.

URIAȘII—COPII ÎNGERILOR

ÎNLĂNTUIREA ÎNGERILOR

CĂDEREA ULTIMULUI CERC DE APĂ—POTOPUL

SFÂRȘITUL ACELEI LUMI

IN SCRIPTURA se întrebuințează adesea expresia „Sfârșitul Lumii”. Sf. Petru ne spune că lumea s’a sfârșit prin Potop. Dar nu Pământul sa sfârșit atunci ci numai aceea stare de lucruri care durmi până la Potop. Aci începu o nouă stare de lucruri, o lume nouă. Aceasta este în strictă conformitate cu traducerea corectă din greacă. Din nefericire, traducerile obișnuite ale Bibliei au înșelat pe mulți. Ar fi mai bine dacă am citi „sfârșitul *vârstei* sau Epocii”—în loc de sfârșitul lumii.”

Vârstele se pot termina și pot fi urmate de altele, pe când Biblia ne spune că „Pământul rămâne în etern”, că „Dumnezeu nu l-a creat înzadar, ci spre a fi locuit.” (Ecl. 1:4; Isaia 45:18) N’a fost niciodată locuit pretutindeni și nici n’a fost vreodată complet pentru a fi pretutindeni locuibil în adevăratul înțeles al cuvântului. Opera Împărăției lui Christos va fi spre a-l face glorios, fiind locul picioarelor lui Dumnezeu și lăcașul potrivit pentru cei ce vor fi recâștigat favoarea Sa. Lucrarea Sa mai departe va fi să înalțe pe om redându-i tot ceea ce a fost pierdut în Rai și răscumpărat pe Calvar. El va *distruge* numai pe incorrigibili.

Iar în noua stare de lucruri începută de Noe și familia sa, Dumnezeu îngăduie omenirii să-și urmeze căile ei, să-și facă și aplice planurile ei fără intervenția divină, afară de cazuri extreme. El a lăsat lumii să ia prețioase învățături, pe când El își execută propriul Său plan, a cărui centru este Răscumpărarea, iar Împărăția lui Mesia, circumferința pentru ridicarea omenirii din starea decăzută.—Romani 5:12-14.

Din punct de vedere omenesc desvoltarea Planului lui Dumnezeu a durat multă vreme, dar din punctul de vedere dumnezeesc nu, căci citim: „O mie de ani în Fața Ta sunt ca și ziua de ieri care a trecut”; și apoi: „O zi la Domnul e cât o mie de ani.”—Psa. 90:4; 2 Petru 3:8.

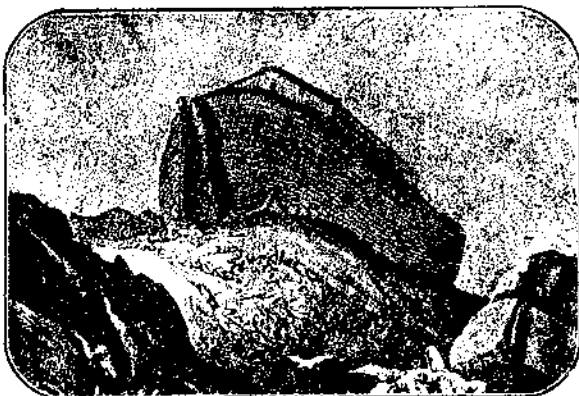
Timp de șase dintr’aceste zile câte de o mie de ani fiecare, în care El se repauscă sau se abține de a interveni în afacerile lumii, Dumnezeu îngădui domnia Răului, dar planurile lui sunt complete prin care Christos, Mântuitorul, va mântui și va restaura pe deplin pe toți acei supuși și umili, la starea pierdută a lui Adam.—Fapte 3:19-22.

ȘI APELE CRESCURĂ

MUNȚII FURĂ ACOPERIȚI

CORABIA LUI NOE PE MT. ARARAT

CHEZĂȘIA CURCUBEULUI

CAND Noe și familia sa au eșit din corabie, ei au recunoscut bunătatea lui Dumnezeu și i-au oferit o jertfă; iar Dumnezeu trimise curcubeul ca chezășie, că El nici odată nu va mai distruge omenirea prin potop. Înainte de asta nu apăruse încă niciodată curcubeul, pentru motivul invocat în Biblie, că până atunci nu fusese ploaie pe pământ. Mai departe, razele Soarelui nu străluceau direct pe Pământ, ci prin bolta cerească ca într'o zăă.

Multe schimbări surveniră în urma spargerii boltei de apă--ploi, potop, curenți, furtuni, căldură și frig extrem. Acestea erau cu neputință înainte. Intoxicarea sau îmbătaarea lui Noe se datorează și ea acestor întâmplări. Zeama strugurilor nu fermentase până atunci, deci Noe nu putea cunoaște efectele intoxicatoare sau otrăvitoare ale acestei fermentări.

Odată cu încetarea prăbușirii boltei de apă, Pământul avu de suferit în urma căldurii mari din zona tropicală și frigurile îngrozitoare din regiunile polare, până când curențele oceanice au modificat clima. Schimbarea trebuie să fi fost imediată. Avem dovezi despre aceasta. În Siberia nordică o antilopă a fost găsită îngropată sub gheață și avea iarbă verde în stomac, ceea ce dovedește că moartea i-a venit subit, pe când păștea. Tot astfel s'a găsit un mastodont îngropat sub gheață cu hrană încă printre dinți. Astfel se dovedește că temperatura dela poli era odată egală cu cea din zonele temperate, și că într'un moment veni o astfel de schimbare, care nu putea fi provocată decât prin spargerea boltei de apă. Marii ghețari din regiunile antarctice, formați în chip subit, au existat mai multe secole. Nu toată apa s'a transformat în gheață, ci ca un reflux puternic ea ducea cu sine ghețari mari și bulgări dealungul continentului Americii de Nord, și a Europei nordvestice, fapt constatat de către mari oameni de știință. Au spintecat coline cu așa putere încât și-au lăsat urme pe veci. Curențele dela ecuator, râurile Golfice și Japonez au topit până acum o mare parte din gheața polară.

PERIOADA GLACIALĂ

PRIVIRE GENERALĂ A PERIOADEI GLACIALE

UN MASTODONT CUPRINS DE GHIĂȚĂ

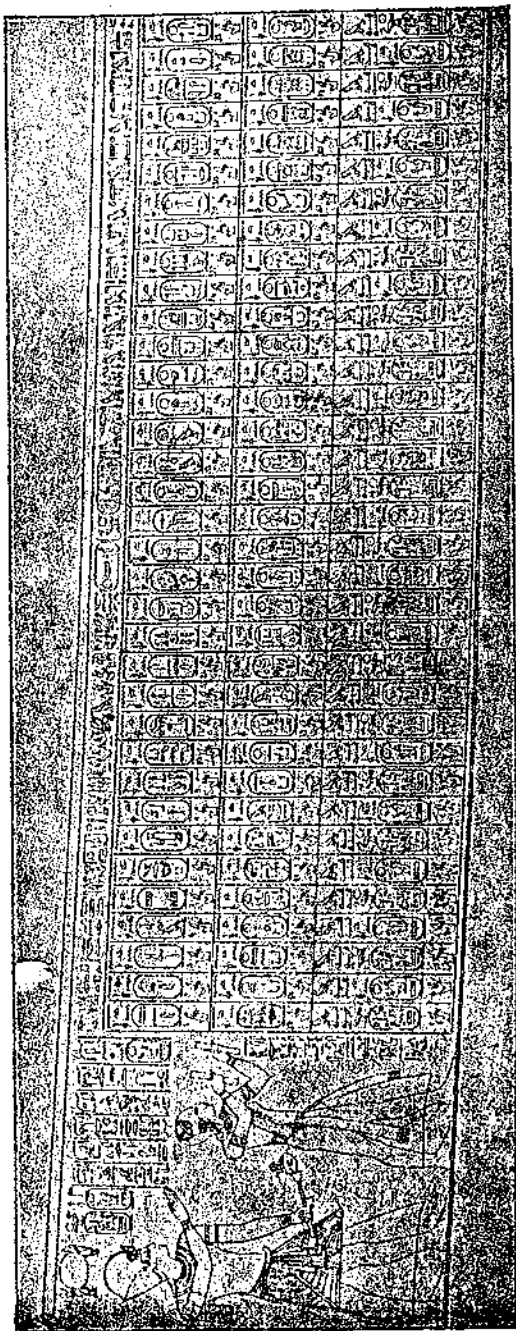
SEMI-ZEII GRECIEI ȘI EGIPTULUI

VREME îndelungată s'au tot mirat învățații ce bază trebuie să fi avut Mitologia greacă. Acuma, luând seamă de Cuvântul lui Dumnezeu, observăm că îngerii materializați înainte de Potop, erau zeii Mitologiei, pe când progenitura lor, uriașii, erau semizeii acestei Mitologii. Această sugerare poate da mult de chibzuit cugetătorilor.

Egiptologii au fost uimiți de descoperirile făcute în mormintele Faraonilor. În mai multe dintre aceste morminte s'au găsit tăblițe istorice cari urmăreau strămoșii lui Faraon până la Creațiune—primul Faraon—Adam. Dar aceste tăblițe arată mai multe generații decât spune Biblia așa că Egiptologii pierd orice încredere în povestirile Facerii. Ei devin critici înțelepți și descreditează relatările Bibliei, acățându-și încrederea în tăblițele egiptene. Totuș sunt siliți a mărturisi că aceste tăblițe variază și se contradic mai mult sau mai puțin, una pe alta. Cea mai verosimilă este *Tăblița din Abydos*, găsită în mormântul lui Seti I—probabil acel Faraon care îl făcu pe Ioacif prim-ministrul său și despre care se crede că a murit cu 120 ani înainte de nașterea lui Moise.

Cusurul ce se găsește acestei Tăblițe e acela de a nu fi atât de lungă ca multe altele. Totuș, Faraonul Seti I. păstră cu mare îngrijire această tăbliță pentru noi. El săpă un puț de 60 m. adâncime într'o stâncă solidă. La acest nivel zidarii lui ciopliră scara de piatră pe care e pictată tăblița din Abydos. O copie exactă se găsește la British Museum. Cu mai mari greutate și cheltueli am căpătat o fotografie pe care o reproducem aci. Scopul nostru este de a arăta că cea mai bună dintre relatările egiptene corespunde cu cea din Facere.

Lista Faraonilor e mai scurtă decât celelalte, căci omite numele zeilor și semizeilor. Este istoria egipteană a domnitorilor de linie pur umană până la Adam. Mai departe aceste omisiuni s'au întâmplat tocmai la locul nimerit—vremea Potopului.

„TABELA ABYDOS“ CARE ARATĂ PE „MENA“—ADAM—CA ÎNȚĂUL FARAON, ȘI PE EVA—„ISHA“, SOTIA SA

DE LA ADAM PÂNĂ LA MOISI

ADAM

100 200 300 400 500 600 700 800 900 1000 1100 1200 1300 1400 1500 1600 1700 1800 1900 2000 2100 2200 2300 2400 2500

SETH

ENOSH

METHUSELAH

NOAH

SEM

ABRAHAM

ISAAC

JACOB

LEVI

AMRAM

MOSES

A. POST NIMAI CINCI
INTERMEDIARI
METUSELEM, SEM, ISAAC,
LEVI ȘI AMRAM.

RECORDUL FIECĂRUI SCOP DE MOȘI,
DEATUNCI AVEA O ISTORIE DINE LEGATĂ.

TĂBLIȚA din Abydos corespunde pe deplin Facerii și e adesea confirmată de către istoricii greci și egipteni, Herodotus Manetho. Ea arată pe Adam ca primul Faraon și pe Noe al douăzecilea; iar cei 18 cari au fost între ei corespund exact cu acei din Facere. Soția lui Mena (Adam) Shesh—ebrecește Ișā—femeie. Primul ei fiu a fost Faraon II.—grecește *Teta-Khent*—vinovatul; ebrecește *Kanighi*; latinește, *Althos*; românește Cain. Tăblița pentru Abel îl reprezintă ca unul nerezistent (Facere 4-6), dându-ne întâi filiațiunea lui Cain până la Iubal, care a fost Kahan. În acest timp, zeii și semi-zeii au început să umple Pământul cu violență și nelegiuire. Lista lui Set omite numele acestora. Toți semi-zeii au fost distruși prin Potop. După aceea urmează Noe cu titlu regesc. Dar nefiind din familia lui Cain, Tăblița din Abydos se întoarce înapoi și menționează pe Abel și pe Set, iar genealogia lui Set merge paralel cu cea din Facere (neintitulată), în jos până la Noe. Toți aceștia ca Faraoni, stau în rândurile regale, dar fără supratitluri. După Noe (Nofru), Faraon XX., filiațiunea urmează până la fiul său Ham (Chamm Chufu). Aproape toți ceilalți fii ai lui Noe sunt lăsați afară; căci Sem și Iafet pleacă în Asia și în Europa, și numai Ham rămase în Egipt.

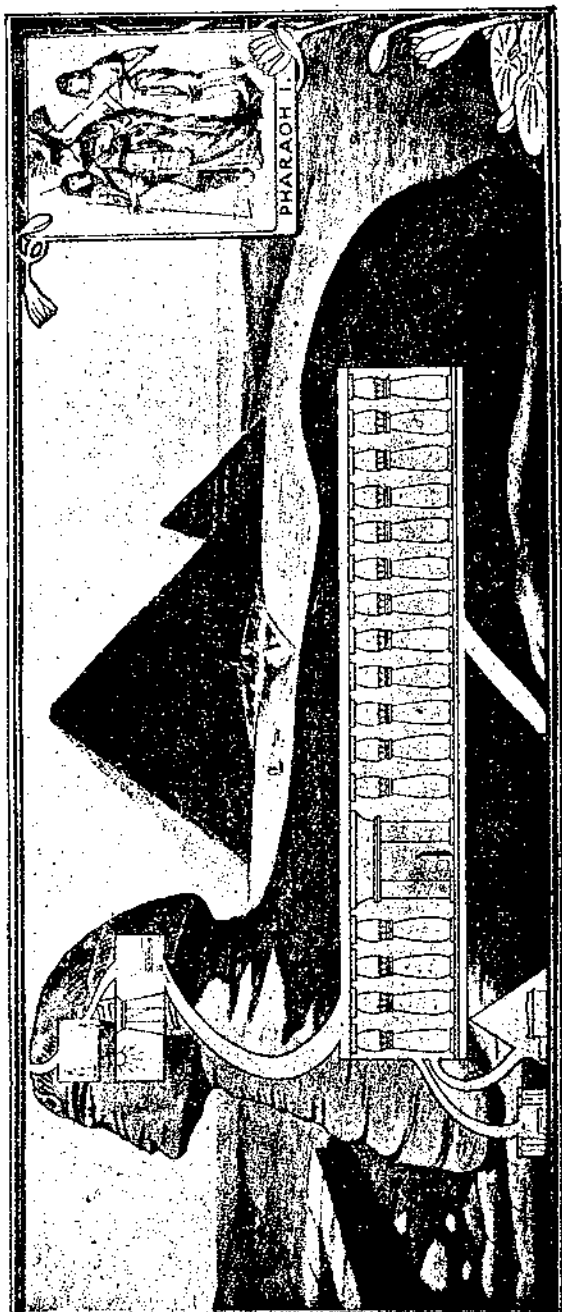
Astfel, în chip minunat, Biblia e revendicătoare tocmai prin inscripțiile presupuse de a o fi negat odată.

Moise era „învăţat în toată ştiinţa Egiptenilor.” Afară de aceasta el era Profetul lui Dumnezeu, şi numit astfel de către Isus. Deşi Moise trăise două mii de ani după Adam, istoria este strâns legată până aproape de vremea lui. Vezi diagrama ce urmează.

Adam Methusselah Isaac Anran

_____ _____ Son Levi Mosè

Liniiile trase după scări, arată trecerea celor 930 ani a lui Adam în 969 de ani ai lui Methusalah, apoi 600 a lui Şem, 180 a lui Isaac, 137 alui Levi, 187 a lui Amram şi 120 a lui Moisi. Perioadele de timp ce au trecut unul în altul au fost de: 243 de ani, 68 ani, 60 ani, 40 ani, 58 ani şi 31 ani.

SFINXUL - PRESUPUS A FI MORMANTUL LUI ADAM-MENA I

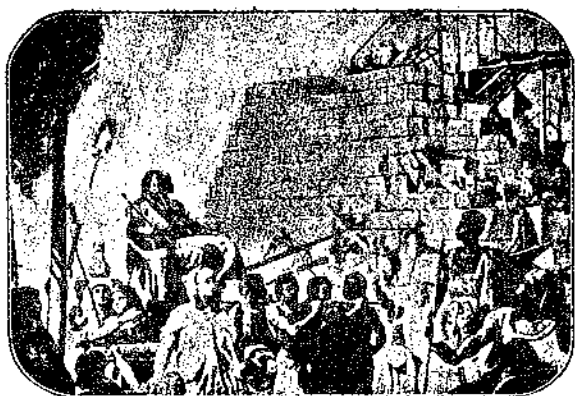
TURNUL LUI BABEL

CU MULȚI ani după Potop, pământul începu să se populeze. Povestirile lui Noe despre Potop au fost, mai mult sau mai puțin, uitate, și curcubeul își pierdu mult din însemnătatea sa. Pierzând încrederea în Dumnezeu, poporul începu să construiască Turnul Babilonului, care să-i scape de orico potop, pe viitor. Câtă lipsă de înțelepciune, ca și la acei cari posedă astăzi multe cunoștințe și înțelepciune lumească. (Liga Națiunilor de azi e antitipicul acestui Turn.) Scriptura condamnă o astfel de lipsă de credință printre creștinii cari își văd numai de interesele pământești, făcând abstracție de Dumnezeu și de Planul său divin. Sunt unii cari nerezecunoscând pe Dumnezeu, spun: „Nu vă încredeți în făgăduințele Domnului. Dacă așteptați ca El să facă ceva pentru voi, atunci n-o să fie făcut nimic niciodată.” Cu alte cuvinte, trăim într-o epocă când credința în scopul divin și în făgăduințele planului divin este pe drumul pieririi. Luca 18:8.

Dumnezeu sfârși chestiunea amestecând limba oamenilor și împrăștiindu-i în așa fel, încât nici o cooperare la astfel de întreprinderi să nu mai fie posibilă. Referindu-se la asta, Biblia spune: „A făcut dintr'un sânge orice neam de oameni ca să locuiască peste toată fața pământului, întocmind timpuri hotărâte și marginile locuirii lor, să caute pe Dumnezeu doar cel puțin l-ar pipăi și l-ar afla, deși nu este departe de fiecare dintre noi.”—Fapte 17:26, 27.

Diversitatea limbilor e una din cele mai însemnate întâmplări în lume—o barieră care să împiedece omenirea de a conlucra la îndeplinirea scopurilor ei egoiste sau păcătoase; aceasta a întârziat cu mult ziua cea mare a Mâniciei.

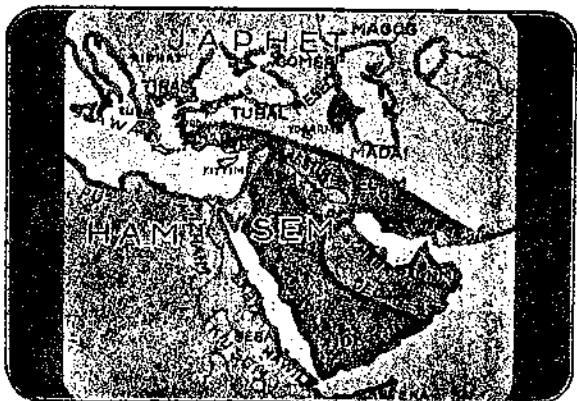
Acum să dăruim repede aceste bariere și sunt pe cale de a dispărea, și regăsim tendința omenirii de a se reuni. Asociații și „Trust”-uri se formează de către cei bogați și săraci—toate cu scopul auto-protejării. Domnia regilor și a prinților e amenințată prin răspândirea unei limbi comune și a inteligenței în masele poporului. Dacă aceste bariere ar fi căzut acum două mii de ani, ar fi urmat aceleași rezultate; însă ar fi fost prea de vreme pentru intențiile și scopurile divine, cari vor să croiască afacerile pământului într'asa fel ca la urmă împărăția lui Mesia să bincucuiască întreaga familie omenească.

CLĂDIREA TURNULUI BABILONULUI

HAM, JAFET, ȘEM-TIPURI

HARTĂ DESPRE ÎMPĂRTIREA RASELOR

ABRAAM, PRIETENUL LUI DUMNEZEU

ABRAAM deveni prietenul lui Dumnezeu prin manifestarea credinței sale, când răspunzând invitației lui Dumnezeu el își părăsi țara, plecând în Canaan. Prin această supunere, el deveni moștenitorul făgăduinței: „Prin tine și seminția ta, vor fi binecuvântate toate familiile pământului.” Sf. Pavel explică (Galateni 4:23, 24) că femeia lui Abraam, Sara, reprezintă această făgăduință. Sterpiciunea Sarei corespunde venirii lui Christos, multă vreme amânată, spre îndeplinirea făgăduinței. Mireasa lui Isaac, Rebeca, simbolizează Biserica, Mireasa lui Christos, și comăștenitoarea făgăduinței.

Sf. Pavel spune că Agar simbolizează Legământul legii scris și încheiat cu Israel pe muntele Sinai și că nația lui Israel era simbolizată prin Ișmael. (Galateni 4:25) Cum Agar și Ișmael fură lepădați când se născu Isaac și erau aproape de piere, așa poporul lui Dumnezeu a fost lepădat de providența divină timp de optsprezece secole, și astăzi sunt aproape de piere. Cum fingerul Domnului arată fântâna cu apă și Ișmael să reînsufleți, tot așa vestea lui Dumnezeu le arată evreilor fântâna de apă prin renașterea speranțelor lor sioniste.

Sacrificiul lui Isaac simbolizează sacrificiul lui Christos, necesar ca El să poată deveni sămânța spirituală a lui Abraam cu puterea de a binecuvânta lumea.

Servitorul trimis s'o cheme pe Rebeca, mireasa lui Isaac, simbolizează în chip frumos opera Spiritului Sfânt, chemând Biserica să fie Mireasa lui Christos și asociata sa în marea operă de binecuvântare a tuturor familiilor de pe pământ. — Fapte 3:19-26.

Întoarcerea Rebeca cu Eliazar înseamnă călătoria Bisericii prin timpul Vârstei Evanghelice spre a întâlni pe Christos, Mirele, care o va primi la a doua venire a Sa. Abraam simboliza pe Dumnezeu, prin a cărei făgăduință va veni binecuvântarea tuturor pământenilor. Această făgăduință a fost speranța lui Israel timp de 35 de secole.—Galateni 3:29.

ABRAAM INTRĂ ÎN CANAAN

AGAR ȘI IȘMAEL

JERTFIREA LUI ISAAC—TIPUL LUI CHRISTOS

DISTRUGEREA SODOMEI

SODOMITII posedau o vale foarte bogată, și ca urmare erau scutiți într-o bună măsură de blestemul care spunea că pâinea trebuie să fie câștigată cu sudoarea feții. Aceasta îi conduse egoism și păcat, de cari Biblia îi învinuia—, îngâmfarea, indigestularea de pâine și lipsă de grije; dară pe cel sărac și pe cel neavut nu-l ajutau ci să îngâmfau și făceau urâciuni înaintea mea; și aceasta văzându-le i-am depărtat.“—Ezekiel 16:49, 50.

Dumnezeu crezu nimerit să facă din *distrugerea Sodomitilor* un exemplu de soarta păcătoșilor—moarte, nu tortură veșnică, ne spune Sf. Iuda. Isus ne spune, „Foc căzu din ceruri și îi mistui pe toți.“—Luca 17:29.

Dar Biblia ne învață că Sodomiții nu sunt pierduți pe vecie, căci mila lui Dumnezeu prin Christos îi include și pe Sodomiți, deși au păcătuit. Isus însuși, ca și profetul Ezekiel, ne spune că la cea de a doua Sa venire pe pământ, în timpul domniei mesianice, el va pune lumea întreagă pe probă de încercare—sub o judecată—pe toți acei cari nu au fost încreați în viața prezentă. Sodomiții vor avea atunci ocazia să audă despre grația lui Dumnezeu, s'o accepte și să se bucure de ea.

Isus a declarat că în această epocă glorioasă starea Sodomitilor va fi mai *tolerabilă* decât aceea a poporului cărui i-a predicat la prima lui venire pe pământ. Cauza aceasta ni-o explică, spunându-ne, că dacă Sodomiții ar fi avut prilejul care a fost oferit locuitorilor din Chorașim, Betsaida și Capernaum, ei s'ar fi pocăit umblând în sac și acoperiți cu cenușă; de aceea timpul judecății viitoare „va fi mai ușor lor“ decât pentru aceia cari au auzit și au respins vestea Domnului.—Matei 10:15; 11:21-24.

Profeția lui Ezekiel (16:49-61) e foarte lămurită. Ne prevestește restituirea și binecuvântarea pentru israel, și incidental menționează că Sodomiții vor primi grația lui Dumnezeu în acelaș timp—binefacerile Noului Legământ, sub împărăția lui Christos.

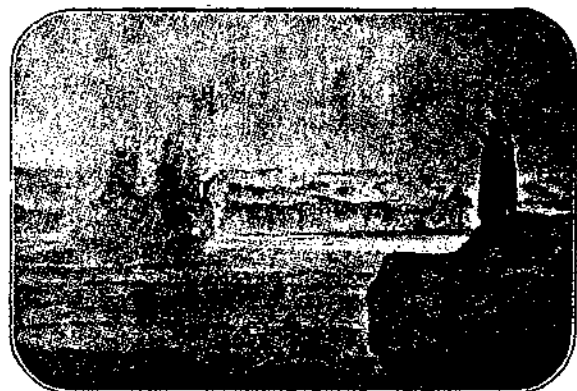
„Căci mila Domnului e mai adâncă decât marea.“

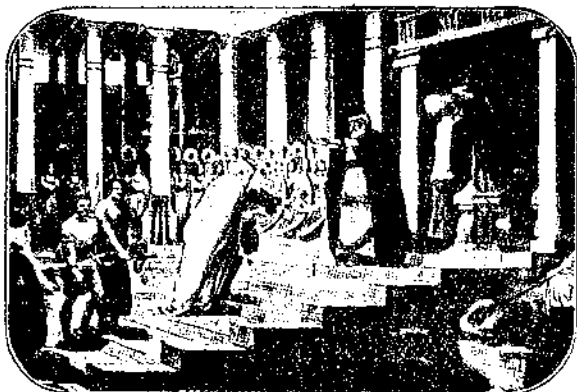
LOT ÎȘI ALEGE PROSPERITATEA LUMEASCĂ

LOT ȘI FETELE SALE

ABRAAM PRIVEȘTE NIMICIREA SODOMEI

MELCHISEDEC, PREOT ȘI REGE

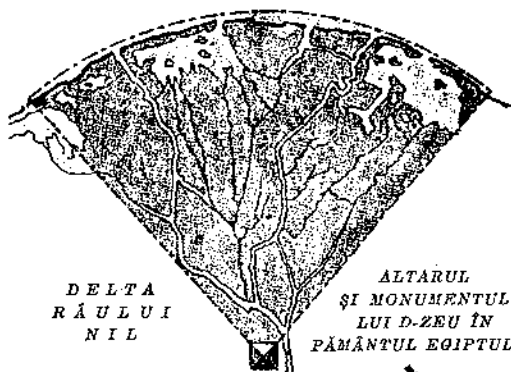
MELCHISEDEC era un preot a lui Dumnezeu și în acelaș timp Rege al Salemului (păcii). Abraam îl recunoscuse și îi plăti tribut. Dumnezeu prevesti prin gura Profetului său, că Mesia va fi pe veci preot după rânduiala lui Melchisedec. (Psalm 110:4)

Evreii n'au ținut seama de această profecie și se gândiră că orice va fi de ordin preotesc, în legătură cu Planul lui Dumnezeu, va fi împlinit de preoția Aaronică, care era numai tipică. Așteptarea lor după împărăția și gloria lui Mesia îi făcu să treacă cu vederea opera Sa de preot ispășitor al păcatelor.

Ei nu vedeau că Mesia va fi unul compus din mai mulți membri. Isus este Capul și Biserica este trupul Preoției lui Melchisedec. Creștinii sunt adânc interesați în domnia lui Mesia cât și în faptul că a deveni membru în această preoție regnasească înseamnă să iei parte cu Isus la sacrificiul vieții pământene, după cum spune St. Pavel în Romani 12:1.

Declarația că Melchisedec era fără tată sau mamă, fără început sau sfârșit al zilelor, încurcase nițel pe studenții în Biblie, până mai decurând. Interpretarea actuală însă e foarte simplă și satisfăcătoare: Melchisedec era fără tată sau mamă în *preoție*; el nu moștenise această preoție. El era fără început sau sfârșit al zilelor în postul său, prin faptul că nimic nu ne spune când a început preoția lui, nici că s'a făcut vre-o alegere pentru succesorul său. În această privință el tipifica pe Mesia.—Ebrei 7:1-4.

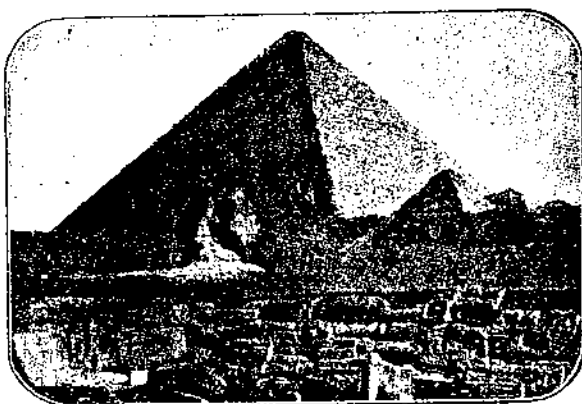
Se presupune că Melchisedec a fost unul din Regii păstori cari au invadat Egiptul clădind Piramida cea Mare, care acopere 12 acre de pământ, cunoscută timp îndelungat ca una din cele șapte minuni ale Lumii—pe la 2170 a. Chr. Astronomii ne arată că măsurăturile ei indică lungimea anului, greutatea Pământului, distanța Soarelui de pământ, etc. Drumurile sale interioare reprezintă istoria omenească—in jos, drumul păcatului și al morții; în sus Legământul Legii, Vârsta Evanghelică, gloria Împărăției, a Bisericii și restatornicirea omenească.

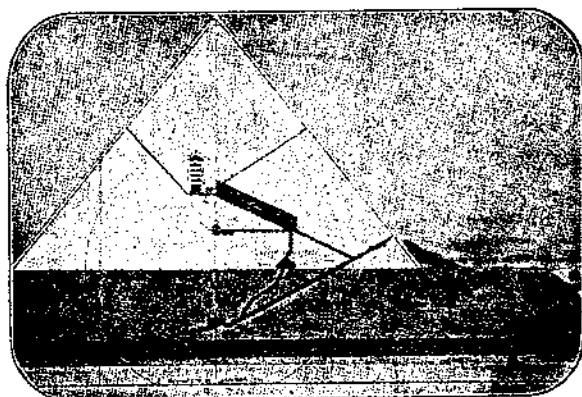
DELTA
RĂULUI
NIL

ALTARUL
ȘI MONUMENTUL
LUI D-ZEU ÎN
PĂMÂNTUL EGIPTULUI

PIRAMIDA—ISAIA 19:19

EXTERIORUL PIRAMIDEI

PASAGILE INTERIOARE ALE PIRAMIDEI

NENOROCIREA LUI IOV ȘI RESTAURAREA SA

ISTORIA lui Iov, profet din Uz, contemporanul lui Abraam și Melchisedec, e plină de interes pentru acei cari studiază Biblia. Nu numai faptele dar însemnătatea lor simbolică ne interesează, când învățăm că experiența lui Iov reprezintă căderea și ridicarea omenirii.

Iov era om cu stare, onorat și trăia în prosperitate. Deodată nenorocirile se deslănțuiră asupra sa. Un fulger lovi casa unde fiii și fiicele sale petreceau cu ocazia unei zi onomastice și îi omori pe toți. Apoi pierdu oile, asinii, boii, cămilele și toate turmele sale. Sub această nenorocire Iov își pierdu și sănătatea și fu acoperit de bube de la cap până la picioare. Apoi își pierdu și prietenii cari văzură în aceste lovituri o pedeapsă și un blestem dela Dumnezeu. Chiar și nevasta se întoarse în contra lui, zicând: „Ești blăstămat de Dumnezeu, aș vrea să mori!” Bietul Iov! dorea și el aceasta și se ruga: „O, dacă m'ai ascunde în mormânt până ce-ți va trece mânia; de mi-ai pune un termen, după care să-ți amintești iară [la înviere] de mine.” (Iov 14:13) Mesia va îndeplini această profecție.

Toată această pierdere de sănătate, prieteni și bogății îi fu lui Iov o povată prețioasă. Tot astfel și biata omenire face o experiență importantă în timpul cât îi lipsește ajutorul dumnezeesc.

Sub îngrijirea lui Dumnezeu Iov fu restaurat la prosperitate și sănătate. El recăpătă tot atâtia copii și îndoit atâtia boi, oi, cămile și asini. Studenții Bibliei ne spun că tot așa se va întâmpla și omenirii—blestemul păcatului și al morții va fi ridicat și în locu-i binecuvântarea cerească se va așterne asupra omenirii în timpul de o mie de ani, redând viață tuturor cari au murit, și înmulțind roadele Pământului mai mult ca îndoit. Aceasta lecție este ilustrată în anul Jubiliar al lui Israel, când toate datoriile erau șterse și oamenii puși din nou în posesiunea bunurilor lor. (Leviticul 25:13) Aceasta tipifica perioada numită „Timpurile Restatornicirii.”—Fapte 3:19-23.

NENOROCIREA LUI IOV FU SIMBOLICĂ

RESTAURAREA LUI IOV PROFETICĂ

**IUBILEUL ISRAELITILOR TIPIFICA
RESTAURAȚIUNEA**

IN CĂUTAREA UNEI MIRESE PENTRU ISAAC

STUDENTII Bibliei sunt de perfect acord în părerea că Isaac reprezintă pe Christos. După cum Abraam își dădu pe fiul său, în care se centraliza făgăduința divină, spre a fi jertfit, tot astfel Tatăl Ceresc își dădu pe Fiul Său, Isus, spre a fi jertfit pentru Adam și rassa sa, și El îl primi din nou dintre morți, după cum Abraam în chip figurat îl primise pe Isaac.—Evrei 11:17-19.

Mireasa lui Isaac, Rebecca, simbolizează pe Biserica lui Christos, care va deveni mireasa sa la a doua Sa venire pe pământ. Aci faptele corespund în chip ulmitor. Isaac simboliza pe Isus, atunci Abraam simboliza pe Tatăl Ceresc, iar Eliezar, servitorul, trimis să-i aducă mireasa lui Isaac, ar simboliza însărcinarea Spiritului Sfânt, Spiritul Adevărului.

În timpurile vechi, obiceiurile relative la căsătorie erau cu mult diferite de cele din zilele noastre. Este evident că Domnul orânduise lucrurile în așa fel ca obiceiurile evreești să illustreze lucrurile spirituale. De aceea, în loc ca Isaac să-și caute însuși mireasa, Abraam o căută pentru dânsul, trimițând pe Eliezar. Astfel tabloul e întreg, după cum spuse Isus: „Nimeni nu poate veni la mine dacă nu-l trage Tatăl care m'a trimis”—să-l invite—Ioan 6:44.

După cum Rebecca fu găsită adăpând oile, tot astfel cei chemați să fie Mireasa lui Christos, sunt de obicei găsiți nu în tovărășia lupilor, ci în aceea a oilor Domnului. Mai mult, Rebecca și oile ei au fost găsite la fântână; în chip simbolic, aceasta înseamnă dorința Micii Turme după Apa Vieții—fântâna reprezentând Biblia.

Rebecca a fost găsită adăpând turma cu apă, reprezentând bine pe acei cari vor fi aleși de Isus spre a-i fi Mireasă. El nu va alege pe acei cari vor domni asupra turmei ei pe acei cari o vor adăpa, hrăni, îmborsă și servi.

Binecuvântarea Rebecce spunea astfel: „Să fii tu mamă la mii de zeci de mii.” (Facere 24:60) Studentii Bibliei interpretează aceasta în sensul că Biserica lui Christos va fi mamă în regenerarea milioaneilor din rassa lui Adam, după cum gloriosul Mântuitor va fi „Părintele lor Etern.”—Isaia 9:6.

ÎN CĂUTAREA MIRESEI LUI ISAAC

DARUL LUI ELIAZAR REBECEI

ELIAZAR ÎN CASA LUI BETHUEL

VISUL LUI IACOB

ORICE ar fi spus scriitorii neinspirati inspre condamnarea lui Iacob, scriitorii inspirati ai Bibliei nu spun nimic condamnabil despre dansul, ei au numai cuvinte de lauda. Credinta lui a fost in chip special laudata.

Iacob a fost mostenitorul cunoscut al marelui Fagaduina dat de Dumnezeu lui Abraam. Aceasta fagaduina a fost considerata ca atat de insemnata si credinta in dansa atat de necesara, incat Dumnezeu o confirma mai tarziu prin Juramantul sau. Intelegiunea divina aratase mai dinainte ca binecuvantarea nu va veni prin Ismael ci prin Isaac.—Facere 21:12.

Sf. Pavel ne spune ca aceasta hotarire divina a fost luata mai inainte ca Iacob sau Esau sa fi facut ceva ce ar fi influentat alegerea. Dumnezeu ordonase mai dinainte ca binecuvantarea sa vie prin Abraam, Isaac, Iacob, si mai tarziu prin copii lui Iacob,—fii lui Israil.—Romani 9:11, 12.

Esau iubea placerea si sportul. Iacob, fratele sau gemen, nascut o clipa mai tarziu, iubea fagaduina lui Dumnezeu data lui Abraam, si socotia toate bunurile pamantesti fara valoare, in comparatie cu aceasta fagaduina. Intr-o zi amandoi erau flamanzi. Iacob isi pregatise o fertura, dar in loc de a da jumătate fratelui sau, ii oferi toată fertura in schimbul dreptului de mostenire a fagaduinei dat lui Avraam. Esau accepta bucuria, gasind mancarea mai pretioasa decât fagaduina care, după toate probabilitățile, părea lui că nu se va îndeplini niciodată.—Facere 25:31-34.

Mama lui Iacob, stiind lipsa de caracter a lui Esau, conchise că Iacob, cumpărând dreptul de întâia naștere, ar putea personifica pe Esau, obținând binecuvântarea. Ea știa că asta ar însemna pentru dansul pierderea căminului și riscul vieții. Fugind de acasă, Iacob poposi noaptea în drum. În vis el văzu o scară care se întindea de la pământ la cer, și îngeri cari urcau și coborau. Visul însemna împlinirea promisiunii lui Abraam, la care Iacob era vădit interesat. El înseamnă restabilirea păcii și legăturii dintre Cer și Pământ, prin împărăția lui Christos.

ESAU ÎȘI VINDE DREPTUL DE ÎNTÂI NĂSCUT

ISAAC BINECUVINTEAZĂ PE IACOB

IACOB SERVEȘTE PENTRU RACHELA

HAINA LUI IOSIF IDENTIFICATĂ

IACOB devenise patriarh, tatăl a 12 fii, dintre cari cei mai tineri erau Iosif și Benjamin. Cei zece mai mari păzeau turmele. Iosif se duse la ei trimis de tatăl său spre a se informa de starea lor și a le duce diferite mâncări. Frații lui îl urau din invidie; ei îl vândură ca sclav în Egipt, și luând haina lui elegantă, cu multe culori, o muiară în sângele unui miel și o duseră tatălui lor. Iacob o recunoscuse ca fiind a lui Iosif, și cu inima frântă de durere strigă: „Plângând mă voi cobori la fiul meu în mormânt [sheol].” (Facere 37:35) „Sheol” e cuvântul ebraic ce înseamnă *mormânt*.

Aceasta este prima întrebuintare a cuvântului „sheol” în Biblie. „Sheol” este singurul cuvânt tradus prin „iad” și „infern” în Vechiul Testament. Toți învățații admit acum că, sheol, în realitate, înseamnă mormânt, stare de ne-ființă. Iacob nu-și putea închipui că fiul său ar fi triuns într-un loc de tortură veșnică, nici nu se gândi de a-l întovăra și acolo. Iacob nu știa nimic despre un loc ca acela descris de Dante și alții.

Explicația e simplă. În vechia literatură cuvintele „iad”, „groapă” și „mormânt” sunt întrebuintate mai mult ca „variație” în traducerea Vechiului Testament. „Sheol” e tradus prin „mormânt” și „groapă” de mai multe ori decât e tradus prin „iad” și „infern” în traducerea noastră obișnuită. Echivalentul său grecesc în Noul Testament e „Hades”, însemnând groapa, mormântul, până ce „teologii” au pus mâna pe el și i-au dat o altă destinație în alt înțeles, cu totul greșită de aceea pe care o avuse în origine—groapă.

Profetul lui Dumnezeu, vorbind ca gura lui Isus de moartea de trei zile și apoi învierea Sa, și adresându-se Tatălui care l-a înviat, spuse: „Tu nu vei lăsa infernului [sheol] sufletul meu, nici nu vei lăsa pe cuviosul tău să vadă *mormântul* [tradus tot din cuvântul *Sheol*].”—Psalm 16:11.

Sf. Petru referindu-se la moartea și învierea lui Isus, citează textul acestei profeții și o confirmă declarând: „Mai înainte văzând vorbi despre învierea lui Christos, că nici nu fu lăsat în *iad* [tradus din grecescul *Hades* însemnând, ca și ebraicul *Sheol*, mormântul].” (Fapte 2:24, 29, 31) Isus a fost în groapă, în mormânt, și a fost înviat de acolo de Puterea divină a Tatălui. A da o altă explicație cuvintelor Sheol, Hades, e un pur *non-sens*.

IOSIF VÂNDUT DE FRĂȚII SĂI

IADUL VÂRSTELOR ÎNTUNECATE—DANTE

IADUL BIBLIC—SHEOL—HADES

„CĂRUNTEȚELE MELE ÎN MORMÂNT“

IOSIF vândut ca sclav în Egipt era sub supraveghere din-
vină. Încercările și necazurile ce le-a îndurat au lucrat
spre dezvoltarea credinței sale. În sfârșit Dumnezeu îl
cinsti în Egipt cu o poziție foarte înaltă—al doilea după
Faraon. (Facere 41:39, 40) În armonie cu visul său, ve-
niră șapte ani de belșug și șapte ani de secetă și foamete.
Sub îndemnul visului său și ca reprezentant al regelui,
Iosif înmagazină bucate destule în primii șapte ani ca să
poată hrăni poporul în anii de foamete. Astfel Iosif deveni
Salvatorul lor, dăătorul lor de viață.

Iosif era un simbol al lui Isus, care, respins de frații
săi, de nația evreiască, a fost ridicat de către Tatăl ce-
resc să fie al doilea după dânsul în glorie și putere. Iosif
a fost salvatorul care a salvat viața și a dat pâine Egipt-
tenilor. Isus va fi Salvatorul Lumii întregi în timpul dom-
niei Sale, dând celor supuși și ascultători Pâinea vieții
veșnice.

Foametea se întinse și la familia lui Iacob. Cei zece fii
pleacă în Egipt să cumpere bucate, neștiind că Iosif este
printrul lui Faraon. Iosif îi întrebă dacă nu cumva erau
șpioni și se informă despre origina lor. Apoi le dădu bu-
cate spunându-le că foametea va mai dura și deci ei vor
mai avea nevoie de bucate; dar dacă mai vin, trebuie să-l
aducă și pe fratele lor mai mic Benjamin, spre a adevăra
povestirea lor. Benjamin era fratele dulce a lui Iosif.

Când veni vremea călătoriei în Egipt pentru bucate,
Iacob se opuse plecării lui Benjamin, până ce ceilalți re-
fuzară de a merge fără dânsul. Atunci Iacob le spuse:
„Luați băiatul; dar dacă nu mi-l aduceți viu îndărăt, va
însemna moartea mea; îmi veți cobori căruntețele mele în
mormânt”—Sheol.

Aceasta este a doua oră că survine cuvântul „Sheol”
în Biblie, care în realitate înseamnă mormânt, dar e greșit
tradus prin „iad” de treizeci și una de ori în Bibliile
noastre. E singurul cuvânt în Biblie, tradus prin „iad”
timp de 4150 ani după căderea lui Adam. „Hades” din
Noul Testament este echivalentul pentru „Sheol” din Ve-
chiul Testament. Vezi citația Sf. Petru din Psalm 16:11;
Fapte 2:27.

IOSIF ONORAT DE FARAON

INTÂLNIREA LUI IACOB CU IOSIF

IACOB BINECUVINTEAZĂ PE FII LUI IOSIF

IOSIF ȘI FRĂȚII SĂI

LA TIMPUL cuvenit Iosif se descoperi fraților săi. După ce le vorbi foarte sever el le oferă un ospăț trimițându-le porțiuni de la propria sa masă. Ei erau mirați și înspăimântați, întrebându-se ce înseamnă această bunăvoință. Apoi trimițând pe servitorii egipteni din odaie, Iosif se făcu cunoscut fraților săi, asigurându-i de iertarea sa. El mai spuse că Dumnezeu îl făcuse să treacă prin toate încercările acestea cari fuseră în favoarea sa și că era fericit de a fi salvatorul vieții lor și a vieții Egiptenilor sub conducerea providenței care-l trimise în Egipt.—Facere 45:4-8.

Studentii Bibliei presupun că dacă Iosif simbolizează pe Christos și Biserica Sa, ridicată la onorurile Împărăției, tot astfel frații lui Iosif ar simboliza poporul evreu, și egiptenii ar simboliza pe toți ceilalți oameni. Dacă asta este adevărat, și trebuie să fie, toți ceilalți oameni, atât Evreii cât și păgânii, n'au ce se teme de glorioasa înălțime a lui Mesia. Din contră, Prea Măritul care a fost crucificat, pregătește un mare „ospăț de vite grase și multe bunuri” pentru întreaga lume, inclusiv frații săi, cari l-au vândut spre a fi răstignit.—Isaia 25:6.

Tăria lui Iosif stătea mai ales în cunoașterea făgăduinței dumnezeiești făcută lui Abraam. De sigur că cunoașterea Planului divin este indispensabilă. Credința în Dumnezeu este secretul fidelității tuturor oamenilor lui Dumnezeu din trecut. Acela principiu este adevărat și astăzi. După cum se afirmă de către unii, pare adevărat faptul că nelegiuirea e în creștere pe măsură ce spiritul critic distruge credința în Biblie și în făgăduințele ei.

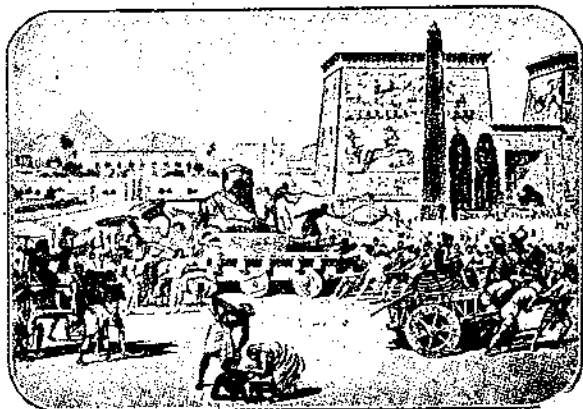
Mai târziu când israeliții s'au mutat în Egipt, vedem credința lui Iosif manifestându-se în cererea pe care el o făcu pe patul morții. El spuse: Dumnezeu pe voi vă va cerceta, și vă va duce din pământul acesta (Egipt) în pământul pe care cu jurământ l-a promis lui Abraam (Canaanul). Iosif mai spuse apoi că dorește ca rămășițele lui să fie duse cu israeliții în Canaan. (Facere 50:24,25) Diferitele încercări, la cari a fost supus Iosif, reprezintă încercările prin cari a trecut Isus și Biserica Sa—prin suferință, ca apoi să ajungă la glorie și onoare.

ONOAREA LUI IOSIF E A DOUA DUPĂ FARAON

IMBALSAMAREA CORPULUI LUI IOSIF

ISRAELIȚII ÎN ROBIE

LA RUGUL ARZĂTOR

MOISI se arăta mare în deplina concepție a cuvântului. Ca copil, el fu așezat de către părinții săi eretici, în papura [trestia] de pe marginea Nilului. Acolo fu găsit de către o prințesă egipteană care-l adoptă. Deși înconjurat de dușmani, el era ocerotit de prințesă și primi o înaltă educație în „toată cunoștința egiptenilor.“ La curtea egipteană i-se făceau toate onorurile, dar el era prea mare patriot ca să se bucore de ele, pe când compatrioții lui erau foarte apăsăți și persecutați. În dorința de a-și ajuta neamul, Moise omori un tiran egiptian. Fu însă dezamăgit văzând că frații săi, în loc de a aprecia încercările sale de a le fi de folos și a-i ajuta îl denunțară ca trădătorul Egiptului.

El fugi la Madian, și fu plecat timp de 40 de ani. Când sosi timpul lui Dumnezeu, el fu trimis să mântue pe poporul său Israel; el era fricos și neîncrezător în sine și în capacitatea sa. La porunca lui Dumnezeu Aaron deveni vorbitorul său și vestea fu adusă la Faraon că Israel trebuie să fie lăsat să plece. Această însărcinare i-a fost dată lui Moise la rugul arzător—un rug care era totul în flăcări—fără însă a se consuma. Trimisul Domnului întrebăntase acest mijloc spre a comunica vestea și hotărîrea divină în chip impresionabil și spre a-i insufla lui Moise curaj și încredere în misiunea sa.

Adevărul acestei narațiuni e confirmat de Isus. Anamiti Saducei, negând învierea, căutau să-l tragă în cursă întrebându-l a cui nevastă ar fi femeia care în decursul vieții sale a avut șapte bărbați. În răspunsul său Isus a luat în apărare doctrina învierii. El declară că atunci când Dumnezeu spuse lui Moise, „Eu sunt Dumnezeul lui Abraam, Isaac și Iacob“, asta însemna de sigur că Abraam, Isaac și Iacob trebuia să învie. Saduceii negau învierea și viața viitoare. Din contră, cuvântul Domnului, în gura unui înger, dovedea că va fi o înviere a morților. Astfel Dumnezeu vorbise despre ieruri cari încă nu erau ea și cum ar fi. „Toți trăsesă și se mișcă în Dumnezeu“ în sensul că prin Isus Christos El s'a îngrijit de retrezirea tuturor, „la timpul cuvenit.“

SCENARIUL
OPEREI
FOTO-DRAMA
CREAȚIUNEI

PARTEA II

ISTORIA A 49,000 DE ANI
IN CHIPURI

Biblia e descoperirea divină,
înțelepciunea de sus, știința
nobilă, instrucția mai bună.

TOATE DREPTURILE REZERVATE

ASOCIAȚIA STUDENȚILOR IN BIBLIE
CLUJ 1924.

EXPERIENȚELE ISRAELIȚILOR ÎN PUSTIU

POPORUL lui Israel învăța credință în Dumnezeu în timpul trecerii sale prin pustiu spre Canaan. Dumnezeu le trimise mană, care cădea în timpul nopții în grăunțe foarte mici. Bine înțeles că era nevoie de timp și răbdare spre a le aduna și găti. Aceasta nu era numai o necesitate, ci corespundea sentinței divine „în sudorea feței vei mânca pâinea ta până ce te vei întoarce iar în pământ. Munca a fost una din învățăturile noastre mai prețioase. Pără ea neamul nostru ar fi decăzut și mai tare. Țările în care munca a fost o necesitate dovedesc că ea a influențat inteligența poporului.

Isus explică că El însuși e Mana sau pâinea din cer, din care trebuie să mâncăm dacă vrem să avem viață veșnică.—Ioan 6:48-58.

Conspirația lui Corah și a tovarășilor săi, în contra conducerii lui Moise, sfârși prin coborîrea tului de vii în adânc (ebrește sheol). Astfel vor sfârși toți acei cari se împotrivesc lui Mesia și Împărăției Sale. „Dușmanii săi vor gusta pulbera.“—Moartea de a doua.—Fapte 3:23.

Dumnezeu trimise israeliților o cantitate miraculoasă de prepelițe. Versiunea comună permite ipoteza că, prepelițele au trecut și căzut în jurul câmpului la mai multe picioare adâncime. Criticii găsesc că această ipoteză e absurdă. Cugetul adevărat și corect pare a fi că prepelițele, oboseite de zborul lor pe deasupra Mării Roșii, sburară la o mică înălțime deasupra solului, de aceea fură ușor prinse de către israeliți în cantități foarte mari.

Învățătura despre lovirea Stânței de către Moise e demnă de a fi reținută. Când poporul fu însetat, Moise lovi o stâncă în numele Domnului; apa începu să curgă și poporul fu reînălțat. Sf. Pavel spune că asta prevestea pe Christos care prin moartea sa aduse Apă Vieții, care e pentru toți—inclusiv israeliți.

Israelii fură atacați de niște „șerpi veninoși.“ Din poruncă divină, Moise făcu un șarpe de aramă și îl ridică pe un țepuș îndreptând poporul să se uite la acest șarpe spre a fi vindecați. „Șerpii veninoși“ reprezintă Păcatul care aduce moartea. Dumnezeu s'a îngrijit de viața omnirii mușcată de păcat, prin crucificarea lui Christos. El fu tratat ca un păcătos, spre a putea scăpa pe păcătoși de moarte și păcat.

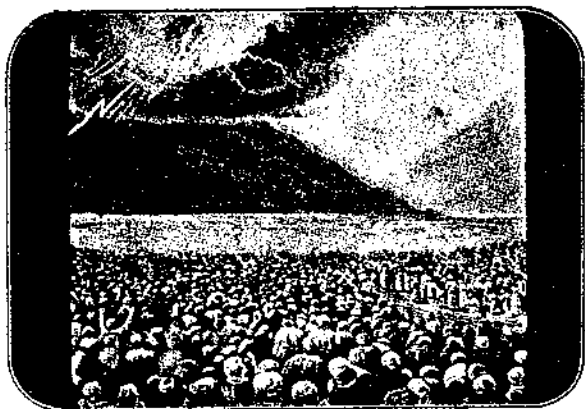
STRÂNGEREA MANEI ÎN PUSTIU

CORA ȘI CEATA LUI ÎNGHIȚIȚI

LOVIREA STÂNCEI

LEGĂMÂNTUL LEGII DELA MUNTELE SINAI

MOISE sluji ca mijlocitor între Dumnezeu și israeliții pe muntele Sinai. Acolo poporul făcu legământ să țină Legea divină. Dumnezeu făgădui că dacă vor face așa vor avea viață veșnică. Astfel ei se vor putea conforma condițiilor de jertfă, cerută urmașilor lui Abraam, simbolizată prin jertfa lui Isaac. Vor moșteni astfel făgăduința. „Prin seminția ta vor fi binecuvântate toate neamurile pământului.”—Deuteronomul 5:1-6; Facere 22:18.

Poporul acceptă bucuros această condiție, spunând: „Toate câte a zis Dumnezeu le vom face”, fără însă ași da seama de însemnătatea deplină a Legii. Isus explică că ea înseamnă să iubești pe Dumnezeu cu tot sufletul tău, cu mintea și cu puterea ta, iar pe aproapele tău ca pe tine însuși. Imperfecți, ca toată omenirea, evreii nu fură în stare să țină această lege desăvârșită. Ne demni de viață, ei nu puteau mântui pe alții, nici binecuvânta alte neamuri.

Când pierdută tot curajul, Dumnezeu îi asigură că mai târziu va face un Nou Legământ, mai favorabil, pentru ei, printr-unul mai mare ca Moise; acela îi va ridica din starea lor de cădere, făcându-i potriviți de a fi instrumentul Binecuvântării divine pentru omenire.—Jeremia 31:31; Malachi 3:1-3.

La timp convenit Mesia făgăduit, Isus, veni, dar nu glorios cum l-au așteptat ei, ci într-o stare umilă spre a muri pentru Păcat. „La ai săi veni, dar ai săi nu-l primiră ci l-au respins, disprețuit și răstignit pe cruce. (Ioan 1:11) Cu toate acestea Isus își începuse opera sa de alegere, a israeliților spirituali, a Sămânței spirituale a lui Abraam. Mai întâi ei primiră pe evrei cari mai aveau credință. (Romani 11:7) Totuș n'au fost destui pentru a completa numărul hotărit al aleșilor. În consecință chemarea de a fi printre urmașii aleși, ai săi, s'a extins și la păgâni. Timp de optsprezece secole El a tot strâns pe urmașii lui, pe sfinții fiecăruia neam și fiecărei secte. Când numărul lor va fi cîntregit, „Mîrcasa” sau Trupul lui Christos va fi instrumentul pentru binecuvîntarea tuturor familiilor de pe Pămînt, în armonie cu făgăduința dată lui Abraam.—Galateni 3:29.

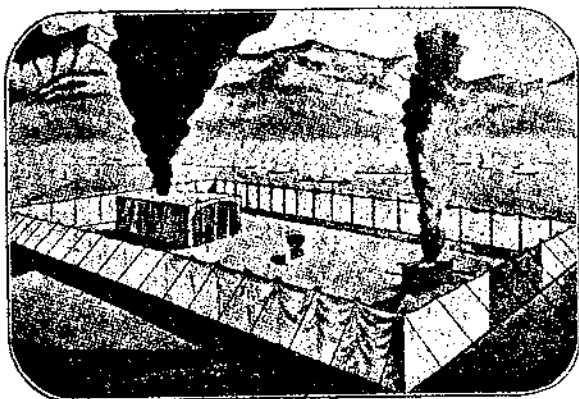
ÎNTOARCEREA LUI MOISI CU LEGEA

MOISI VORBEȘTE ISRAELIȚILOR

CĂLĂTORIA PRIN PUSTIU

TABERNACOLUL TIPIFICATOR

DUMNEZEU dinainte a știut că israeliții vor fi incapabili să îndeplinească legea încheiată cu ei, și deși dăduse instrucțiuni detaliate, privitor la Tabernacol și jertfele de adus acolo, totuș era numai pentru învățămîntul ce voia să ni-l deie nouă creștinilor, cari ne-am făcut moștenitori a lucrurilor mai bune. Tabernacolul cu Curtea, Sfânta și Sfânta Sfințelor, cu preoții și sacrificiile lor, ilustrau punctele cele mai importante ale Planului Divin.

Sf. Pavel ne spune că vițelul jertfit în Ziua Ispășirii simboliza pe Isus în Carne. Junghierea vițelului reprezintă jertfa lui Isus, începută la botezul Său. În sacrificiul Său, Isus era și antitipul Marelui Preot. Tămăia pe Altarul de Aur reprezintă încercările inimii lui Isus de a face voia Tatălui.

Aducerea sângelui tipifica consacrarea antitipului preot, vîlul reprezentînd moartea propriei sale voințe, ca astfel să fie acceptat ca o făptură Nouă. Marele Preot trecînd pe sub vîl simboliza pe Omul Isus Christos, dîndu-și sufletul pe Calvar, dînd la moarte trupul pregătit de Dumnezeu.

Marele Preot stropind Milostivitorul din Sf. Sfințelor, simboliza pe Isus în Ceruri, oferînd Justiției propriul Său sacrificiu și apoi al Bisericii Sale. Nimic nu se putea face cu sângele țapului (Biserica) pînă ce sângele vițelului (Isus Christos) nu-l sfințise făcîndu-l acceptabil.

Marele Preot spălîndu-se și îmbrăcîndu-se în Curte reprezintă pe Christosul întregit, schimbîndu-se din „corpuș uilintei” într-o stare de glorie și putere. Îmbrăcat în hainele Sale, de sărbătoare, Marele Preot reprezintă pe Mesia; împuternicit să binecuvînteze omenirea.—Exod. 28:2, Filipeni 3:2f.

Aaron binecuvîntînd poporul reprezintă pe Mesia la a doua sa venire, binecuvîntînd pe toți acei cari vor fi devenit poporul său adevărat în timpul domniei lui Christos. Strigătele poporului și căderea lui în genunchi simboliza recunoașterea sfîrșirii domniei Păcatului și a Morții. Ridicarea poporului în picioare înseamnă învierea.

JUNGHEREA JERTFEI PENTRU PĂCAT

PREOTUL INTRĂ ÎN SFÂNTA

STROPÎREA PROPITIȚORULUI

TRECEREA IORDANULUI

ÎN sfârșit, după o călătorie de patruzeci de ani în pustiu, israeliții au ajuns la apele Iordanului, arătându-li-se unde trebuiau să-l treacă sub conducerea lui Iosua. Între timp, după ce-l binecuvântă pe Iosua, Moise muri pe muntele Nebo.—Deuteronomul 4:21, 22; 9:1; 32:48-52; 34:5, 9.

Cu această ocazie, un miracol făcu să sece apele Iordanului, astfel ca israeliții să poată trece prin albia sa în țara Canaanului. Totul era atât de bine pregătit de Dumnezeu încât, atunci, când preoții cu Chivotul atinse marginile apei acestea începură imediat să scadă. Pe când apele scădeau mereu, Preoții înaintară și stătură în mijlocul râului Iordan până când toți israeliții ajunseră dincolo.—Iosua 3:3-17.

Necredința a găsit că această întâmplare este o imposibilitate și s'a batjocorit mult de ea, dar cercetările recente ne arată că miracolul s'a întâmplat într'adevăr și ni se și spun mijloacele întrebuițate de Dumnezeu pentru împlinirea lui. Să fie știut necredincioșilor că din punct de vedere divin, orice miracol e prea lesne de realizat. Totuș Dumnezeu, chiar când e vorba de minuni, le realizează numai pe calea mijloacelor naturale. S'a constatat că apele Iordanului au fost restrânse cu câteva mile mai sus de locul unde trebuiau să treacă evreii; acel loc se numia Adam. Aci un deal mare se crepă și alunecă în Iordan, ocupând toată albia sa, așa că apa se împuțină formând mici lacuri. Astfel trecură israeliții Iordanul „pe uscat”.

În chip simbolic, trecerea Iordanului, ar însemna că poporul lui Dumnezeu trece acum de la moarte la viață, prin credință în sângele lui Isus. Concepuți odată de viața nouă, ei umblă și trăiesc prin credință, și tot prin credință duc lupta cea bună în numele Domnului și sub conducerea sa. Iar numele Iosua înseamnă Isus, Salvator, Mântuitor.

Referindu-se la simbolurile și profețiile trecutului, apostolii ne spun că Legea era umbră a lucrurilor mai bune cari vor veni, și că aceste lucruri au fost scrise pentru deosebită instruire a Bisericii.—Romani 15:4; Evrei 10:1.

MOISI BINECUVÂNTEAZĂ PE IOSUA

ISRAELIȚII INTRĂ ÎN CANAAN

POPORUL VĂZÂND SĂ PROȘTERNU

ZIUA CEA LUNGĂ A LUI IOSUA

NARAȚIUNEA Bibliei despre Ziua cea lungă a lui Iosua are un oarecare toamei. Anumiți studenți ai Bibliei pretind că limba ebraică în text ne'nvață că ziua a fost întunecată, că Soarele nu lucia de loc—fapt neobișnuit în Palestina. Dușmanii lui Iosua erau adoratori ai Soarelui, iar întunerecul acelei zile prevestea eclipsa zeului lor. În narațiune pietrele sunt grindina mare extraordinară care căzu omorînd atîția oameni și deci concordă perfect cu această interpretare—cum că ziua era întunecată în loc de a fi luminată—cum eclipsa de Soare și de Lună era într'adevăr un fenomen foarte rar de care Iosua se servi spre a dezarma dușmanii, *ordonând Soarelui și Lunii să stea ascuns!*—Iosua 10:11-14.

Cealaltă explicație e la fel de logică. Se pretinde că Soarele fusese vizibil în timpul zilei și că nori grei au refractat razele Soarelui până seara târziu—până ieși Luna, așa că nu a fost lipsă de lumină.

Oricare din aceste explicații e satisfăcătoare. Este absolut inutil a se împiedeca cineva în această narațiune a Bibliei.

Triumful micci armate a lui Ghedeon, asupra unei mulțimi atât de mari, simboliza victoria finală a lui Christos și a credincioșilor săi asupra oștii Păcatului. Vasele sparte simbolizau jertfirea de sine, lăsând lumina lor să lucească—trompetele lor reprezintă vestea Evangheliei—iar spada simboliza Cuvîntul lui Dumnezeu. Despre ecata Ghedeon și frații săi se spune că semănau fiecare cu un fiu de reg. Christos și Apostolii săi sunt toți asemănători lui Dumnezeu.—Judecători 7:16-25; 8:18.

Filica lui Iefta nu a fost jertfită morții ca o îndeplinită a jurămîntului părintesc. Ea jură numai o veșnică feciorie și în chip figurat muri pentru lume după ce-și petrecu un timp scurt în tovărășia prietenelor ei. Biblia e simplă și rațională, când o înțelegem.—Judecători 11:30-40.

Înfrângerea Madianiților de către armata lui Ghedeon și jertfirea fiicei lui Iefta, ca să rămână fecioară perpetuă, fac parte din perioada Judecătorilor, dintre cari Iosua fu primul.—Fapte 13:19, 20.

ALUNGAREA AMORITILOR

CEATA LUI GHEDEON - PURĂTORI DE LUMINĂ

ZILELE DE BOCIRE A FIICEI LUI IETAI

DAVID UNS DE SAMUEL

ISTORIA alegerii lui David, păstorul copil, spre a fi regele lui Israel, e plină de interes, atât pentru bătrâni cât și pentru tineri. Profetul Samuel care făcu ungerea era însuși călăuzit de Dumnezeu în chip special. În tineretea sa, Samuel însuși, a fost dedicat Domnului. Când veni vremea ca Samuel să ungă un succesor al regelui Saul, toți fiii lui Ișai trecură pe dinaintea lui. Erau toți o familie frumoasă și Samuel lăsa ca să treacă unul după altul pe dinaintea lui crezând mereu că va veni acel nimerit; Dumnezeu însă îl călăuzi altfel. La băiețandru David, care păzea oile, nu se gândise nimeni până când toți ceilalți n'au defilat înzadar; atunci fu adus David și Domnul îl indică pe dânsul ca cel care să fie uns.—Samuel 16:1-13.

Istoria lui David e de interes special pentru noi pentru că numele lui înseamnă „Iubitul” și pentru că el tipifica pe Christos—Isus și pe frații săi credincioși, Biserica, iubită în chip special de Dumnezeu, și aleșii care vor moșteni Impărăția cerească.

David a fost uns cu mulți ani înainte de a deveni rege. Tot astfel și Christos primi ungerea Spiritului Sfânt la botezul său, iar Biserica primi ungerea la Rusalii—mulți ani înainte de stabilirea Împărăției Mesianice. Încercările și suferințele lui David trebuiau să-l pregătească pentru funcția și misiunea sa de rege. Tot astfel încercările și greutățile lui Christos, Trup și Cap, trebuiau să-l pregătească pentru împărăția Sa.

În tipicul israel slujba preotească era cu totul, separată de slujba regească, dar la Christos aceste două se contopesc. Aceasta a fost ilustrată prin slujba dublă a lui Melchisedec, care fu preot pe tronul său, sau un preot-rege. Tot astfel Christos Cap și Trup va simboliza preoțimea Împărătească, domnind timp de o mie de ani. Aceasta este în armonie cu gândirea Sf. Petru: „Voi sunteți seminție aleasă, Preoțime Împărătească, neam sfânt, popor al său dobândit”. Aceasta se unește cu declarația că acei cari iau parte la prima înviere vor fi regi și preoți ai lui Dumnezeu, domnind cu Christos o mie de ani. Apocalipsul 20:6; 5:10; 1 Petru 2:9.

DAVID UCIDE UN LEU

DECAPITAREA LUI GOLIAT DE CĂTRE DAVID

DAVID UNS REGE PESTE ISRAEL

VIATA REGELUI SAUL CRUTATA

REGELE Saul a fost primul rege al israelitilor. Era înalt, cu capul și umerii mai mare decât frații săi, și din punct de vedere omenesc aproape ideal. Era și foarte considerabil în înțelepciune. Dar tocmai aceasta era greșala sa. El trecu cu vederea faptul, că împărăția sa era diferită de a altor popoare și încercă să guverneze după sistemul celorlalți regi. În cazul lui israel, Dumnezeu declară că El însuși va fi regele, iar persoana pe tron va fi în realitate reprezentantul Său, pe care El îl va conduce în toate. Deoarece David doria din inimă să împlinească toate acestea, și să căia foarte mult ori de câte ori comitea, câte o greșală, se spune despre dânsul că era un om „după inima lui Dumnezeu”. Inima sa era dreaptă.

Ungerea lui David a fost ținută secretă, totuș Saul începu să vadă că favoarea Domnului era cu David, și că poporul israelit îl iubia mai mult și mai ales după ce David îi scăpă de Goliat și câștigă o mulțime de lupte. În mod egoist regele Saul doria ca propria lui familie să urmeze la tron și de aceea era hotărât să-l omoare, împotrivindu-se astfel hotărîrii dumnezeiești.

Din contră David care avu viața lui Saul de două ori în mîna sa, totuș nu i-o luă. De aceea era el un om după inima lui Dumnezeu. Dumnezeu făcu ca el să fie una și tot de la Dumnezeu aștepta el și tronul. Până atunci, David va aștepta. Crușând viața regelui Saul, David făcu după voința lui Dumnezeu: „Nu te atinge de unsul meu și pe profeții Mei să nu-i vatemi.” Regele Saul era unsul lui Dumnezeu, și numai Dumnezeu avea dreptul să-l doboare de pe tron, așezându-l pe David la vremea Lui. Și o făcu.

Cât de prețios ar fi pentru noi dacă am trage povești din aceste pilde de răbdare și așteptare ca Domnul să ne călăuzească la vremea Lui și în felul Său. Aceasta era și spiritul lui Isus: „Nu voința mea [de om] ci a Tată [Tată Divin] fie împlinită.”—Lucă 22:42.

SAUL ARUNCĂ LANCEA DUPĂ DAVID

DAVID CRUȚĂ VIAȚA LUI SAUL

SAMUEL DOJENEȘTE PE REGELE SAUL

SOARTA AMALECHITILOR

REGELE Saul nu putea pricepe niciodată spiritul poruncilor date de Dumnezeu. În orice împrejurare își manifesta îndărătnicie; chiar și atunci când căpăta instrucțiuni speciale prin profetul Samuel el devia și fu adesea condamnat.

Una din greșelile regelui Saul a fost aceea că, atunci când fu chemat să nimicească și să alunge pe Amalechiți el nu s'a supus pe deplin. Cruță pe regele lor etc. Mulți au găsit ciudată această dorință ca Dumnezeu să deie astfel de porunci și multe alte asemănătoare. Explicația cea mai satisfăcătoare este că lumea întreagă trăiește sub sentința morții, și că e de puțină importanță dacă mori prin ciumă, foaimete sau spadă. Răutatea Amalechiților își ajunsese culmea tocmai ca și aceea a Sodomiților. Decretul divin era exterminarea lor.

Dacă poporul ucis ar fi fost trimis la tortură veșnică—după cum credeam noi odată—faptul ar fi fost îngrozitor. Totuși întreaga față a chestiunii se schimbă când recunoaștem că Dumnezeu s'a îngrijit atât pentru Amalechiți cât și pentru Sodomiți de o *înviere*, asigurată prin moartea lui Christos. După cum vedem, Sodomiții vor avea privilegiul de a se înapoia la starea lor de mai înainte și la desăvârșirea omenească. Astfel toți acei cari nu primesc cunoștința despre Dumnezeu în viața prezentă, vor avea această ocazie în timpul domniei lui Mesia. O altă ilustrare în aceeași direcție este aceea a armatei lui Senacherib care fu lovită într-o noapte de îngerul Domnului și muri într'un (vârtej de nisip) furtună.—2 Regi 19:35, 36.

Mari falsuri și neînțelegeri despre caracterul lui Dumnezeu și asupra învățăturilor Bibliei s'au acumulat în timpurile întunecate, când Biblia nu exista încă la îndemâna poporului. Biblia era un obiect foarte scump și un lux, și puțini erau aceia cari o posedau; afară de asta puțini știau să citească. Poporul nu știa că adorarea de zeițăi chinuitoare însemna adorarea lui Moloch, pe care Dumnezeu o condamna în chip special. Aurora unei Epoci Noi ne arată caracterul plin de iubire a lui Dumnezeu și luminează Biblia a cărei povești sunt foarte raționale.—Proverbe 4:18.

NIMICIREA ARMATEI LUI SENACHERIB

DISTRUGEREA GOMOREI

DISTRUGEREA NINIVEI

VRĂJITOAREA DIN ENDOR

AM menționat că ingerii decăzuți pe vremea Potopului nu se mai puteau materializa. De atunci ei căutau cale spre a influența omenirea. Puțini ar fi aceia cari ar mai comunica cu ei dacă ar ști adevărta lor fire, scop și caracter, de aceea ei ni se arată ca prieteni sau rude moarte. Ca atari ei încearcă să comunice cu cei vii prin „medium“, înșelându-i și pe aceștia, căci altfel ei n'ar vrea să slujască de „medii“ demonilor.— Isaia 8:19; Deuteronomul 18:9-12.

În timpurile vechi aceste „mediumari“ erau numite ca vrăjitori, sau necrômanti. Ei aveau „spirit familiar“ sau erau familiari cu spiritele cari au fost neascultătoare pe vremea lui Noe.

Dumnezeu prevenise pe israeliți contra acestor spirite rele și a medilor, spunând că nici unul dintre aceștia să nu fie îngăduit să trăiască în țara lui Israel. Ele puteau să lucreze printre națiunile cari nu erau sub îngrijirea divină, dar reprezentantul lui Dumnezeu, Saul, trebuia să le nimicească și alunge pe toate.

Când regele Saul pierdu tovărășia lui Dumnezeu, care refuză de a mai avea vre-o legătură cu el, Saul ceru sfatul unei vrăjitoare din Endor, cerându-i să învie pe profetul Samuel care murise de curând. Era lesne pentru spiritele rele ca să personifice pe Samuel, iar vrăjitoarea transmise regelui Saul comunicări în numele lui Samuel pe când acesta era mort și nu putea primi sau trimite comunicări. Regele Saul nu văzu nimic; el primi numai răspunsul care-i spuse că văzuse și vorbise cu Samuel.

Spiritele rele au un oarecare mijloc de a afla multe despre viitor. Dar în acele împrejurări oricine ar fi putut ști soarta care-l aștepta pe Saul și armata sa. Regele însuși știa ce-l așteaptă și de aceea era el atât de turburat și căuta vrăjitoarea, contrar ordinului divin. Nu se poate presupune nici o elipă, că Dumnezeu și Samuel refuzând a comunica cu Saul își vor schimba părerea, îngăduind unei vrăjitoare, condamnată de Legea divină, să schimbe afacerea după voința ei.— 1 Cronica 10:13, 14.

SCOATEREA UNUI DEMON

DEMONUL DIN GADARA

SFT. PAVEL, SCOATE UN DEMON

DOJANA PROFETULUI

ESTE un lucru care deosebește Biblia în chip distinct de orice altă carte—adică onestitatea ei. Deși David era rege și familia sa i-a urmat la tron mai multe generații de-a rândul, totuși nimic nu împiedecase relatarea detaliilor anunțate în legătură cu Uzia și femeia lui. Nedreptatea și păcatul lui David sunt atât de lămurit expuse că și când ar fi vorba de un servitor din clasa cea mai de jos.

Profetul Domnului fu trimis, din ordin divin, direct la rege. El făcu o parabolă arătând nedreptatea și întrebând care ar fi hotărîrea dreaptă a regelui. Acesta era foarte supărat și ceru numele nelegiuitului spre a-l pedepsi. Profetul Domnului răspunse fără teamă: „Tu ești acela.” Umilit, regele mărturisi Domnului păcatul său. El văzuse deja groaznică greșală, dar prevestită de profet i se păru și mai mare. El plânse și ceru iertare de la Dumnezeu, îmbrăcat în sac și acoperit cu cenușă.

Din acest punct de vedere David era un om după inima lui Dumnezeu. Ori de câte ori era surprins în vre-o greșală sau înșelat de propria-i slăbiciune, el mărturisia păcatul, se schimba și căuta iertarea Domnului.

Dumnezeu primi pocăința regelui David și îl reprimi în favoarea Sa; dar aceasta nu împiedecă ca David să fie pedepsit pentru fapta sa rea. „Pe cine Domnul îl iubește îl și bîciuieste.”—Iov. 5:17; Proverbe 3:11, 12; Ebrei 12:5, 6.

Onestitatea Bibliei se dovedește atât în Testamentul Vechiu cât și în cel Nou. Ni se vorbește despre greșelile lui Abraam „prietenul lui Dumnezeu.” Deasemenca ni se povestesc greșelile Apostolilor. Nobilul Sf. Petru era atât de covârșit de frică încât negă prin jurăminte pe Domnul, de trei ori. Tot astfel ni se spune de fălăria Sf. Petru în fața Evreilor și a Păgânilor. Mai departe, Sf. Pavel Apostolul care luă locul lui Iuda, fusese odată crudul Saul din Tarsus, care înăvuițase omorîrea cu pietre a Sf. Ștefan și era foarte primejdios bisericii de la început. Despre Petru și Ioan citim: „că erau oameni fără carte și din lumea de jos.” Nici o carte nu dovedește o astfel de corectitudine și atîta onestitate și nu merită atîta încredere ca Biblia.

„CÂND PRIVESC CERURILE TALE“

DOMNUL ESTE PĂSTORUL MEU

OI PIERDUTE

GLORIA LUI SOLOMON

DUPA cum regele David, care era după inima lui Dumnezeu și era supus în totdeauna și credincios Lui, reprezintă pe Christos în suferințele Sale pământești, cât și în victoriile Sale, tot astfel regele Solomon simboliza Biserica glorificată. Până când domnia regelui David era plină de războaie, aceea a regelui Solomon nu are nici unul. El nu era numai Prințul Păcii, ci era un rege înțelept și bogat care clădi templul lui Iehova.—1 Regi 4:24; 6:1; 10:4, 23, 24.

Fama regelui Solomon se întinse asupra întregii lumi civilizate de atunci. Regina din Seba, care veni însăși să-l vadă, declară că numai jumătate din gloria lui ajunsese la urechile ei. Isus referindu-se la această vizită a reginei din Seba, spuse că ea veni dela o mare îndepărtare spre a auzi înțelepciunea lui Solomon. Astfel ea rușină pe poporul Palestinei, care desconsidera pe marele învățător cu marea înțelepciune de sus.

Evident, că aprecierea noastră a valorilor e mai mult exterioară. Astfel trebuie ca ochii înțelegerii noastre să se deschidă larg înainte de a putea noi aprecia lucrurile spirituale. De aceea Isus spuse apostolilor săi, „Fericiți sunt ochii voștri pentru că văd, și urechile voastre pentru că aud.” - Matei 13:16.

Vedem deja multe din inconsistențele trecutului. Acum n'ar mai putea un Arhiepiscop catolic din Canterbury condamna la moarte prin flacări pe Sir John O'Meara pentru neînțelegeri episcopale. Ochii noștri, atât a catolicilor cât și a protestanților, s'au deschis și se deschid mereu. Ceeace ne lipsește însă e ca ochii înțelegerii noastre să fie larg deschiși, ca să putem vedea mărima și lărgimea, înălțimea și adâncimea dragostei lui Dumnezeu. Dumnezeu are plăcerea de a deschide, în timpul de acum, ochii numai unei mici categorii de oameni: adică a acelei categorii care luge de păcat și-și face o mândrie din a păși pe urmele lui Isus. Ochii acestora se vor deschide tot mai tare ca să poată vedea pe Rege în frumusețea Sa, prin ochiul credinței, uitându-se la El, prin telescopul Cuvântului lui Dumnezeu. „Privind ca într-o oglindă mărire a Doamului”, discipolii lui Isus sunt „schimbați în același chip de la mărire la mărire.” - 2 Corinteni 3:18.

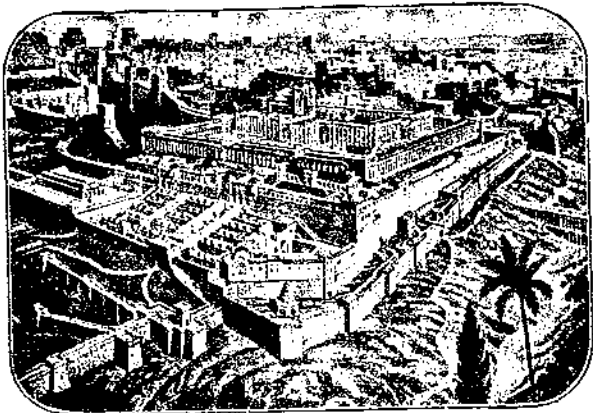
ÎNSĂRCINAREA LUI DAVID CĂTRE SOLOMON

PREGĂTIREA TEMPLULUI

SOLOMON ȘI REGINA DIN ȘEBA

TEMPLUL DOMNULUI

AM menționat odată că Tabernacolul reprezintă reședința provizorie a lui Dumnezeu în mijlocul israeliților. Mai târziu Templul a fost substituit tabernacolului. Dumnezeu indica astfel că, mai târziu, El va locui veșnic cu poporul Său.

Regele David, după cum am văzut, simboliza pe Christos în timpul Evangheliei. El strânse materialul necesar pentru templu, dar nu-i fu îngăduit să-l clădească. Învățătura de aci e că ordinea divină nu va fi stabilită prin Christos în trup, ci prin Christos în glorie, reprezentat prin Solomon.

Templul lui Solomon a fost distrus în anul 606. a. Chr., dar mai târziu regele Herodias, care nu era evreu ci un urmaș al lui Esau, favoriză pe evrei clădindu-le un mare templu care era în toată măreția pe vremea lui Isus.

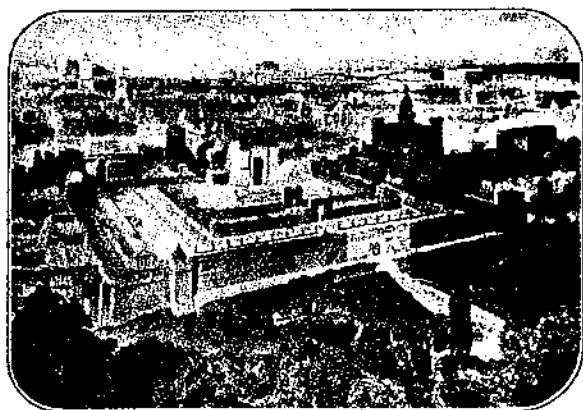
Aceste temple erau numai tipul sau simbolizau Templul Mare, pe care Templu Sf. Petru și Pavel îl declarară că e Biserica lui Christos. „Templul lui Dumnezeu este sfânt, care templu sunteți voi”, și mai departe: „Sunteți împreună clădiți spre locuință a lui Dumnezeu în Spirit.” Sf. Petru declară că toți sfinții Domnului sunt Preoți Regești, pietre vii în templul lui Dumnezeu, prin care, când va fi complet, toată lumea va fi binecuvântată de Dumnezeu.

Pietrele din templul lui Solomon erau formate la fața locului, înainte de a fi aduse la templu. Tot astfel și bărnele erau pregătite dinainte. Lucrătorii au clădit Templul „fără a să auzi vre un sunet de ciocan.” Fiecare piesă era atât de nimerită și potrivită încât nici o îndreptare nu mai era necesară.

Aceasta simboliza clădirea templului antitipic, pregătirea Bisericii în viața prezentă și construirea acestora mai târziu într'un mare Templu spiritual, al Domnului, prin puterea primei învieri. Aceasta este însemnătatea încercărilor, cizelărilor și perfecționărilor prin care trebuie să treacă orice creștin adevărat. Schimbarea efectuată prin înviere va aduna la un loc toate aceste pietre, fără forță sau silnicie. Atunci mărirea lui Dumnezeu va umple adevăratul Templu și Noua Epocă va începe.

SACRIFICIUL REGELUI SOLOMON

TEMPLUL REGELUI SOLOMON

CONSACRAREA TEMPLULUI

ILIE ȘI PREOȚII LUI BAAL

AHAH, regele israeliților, inspirat de soția sa Iezabela corupse religia în împărăția tipică a lui Dumnezeu. Serviciile religioase ale Templului fură neglijate și în locul lor s'a stabilit adorarea chipurilor, foarte mult în asemănare cu eecace se face astăzi. Fidelul profet Ilie dejeni aspru pe regele Ahab; din această cauză el fu nevoit să fugă dinaintea reginei nelegiuită în pustiu, unde fu hrănit de corbi timp de trei ani și jumătate.—1 Regi 17:5, 6.

În sfârșit, după porunca lui Dumnezeu, Ilie reapăru și provocă pe preoții lui Baal la o probă publică spre a se vedea care Dumnezeu va răspunde rugăciunii, Iehova sau Baal. Proba constata în aceea, că acel Dumnezeu care va accepta jertfa prin lăsând foc de sus, spre a fi consumată, acela va fi recunoscut ca Dumnezeuul cel adevărat. Israeliții au observat dreptatea propunerii lui Ilie, iar preoții lui Baal nu putură evita încercarea. Ilie le dădu preferință. Ziua întreagă preoții lui Baal erau în agonia așteptării, martirizându-se și strigând lui Baal să accepte jertfa lor și astfel să-și apere cauza. Ilie își bătea joc de ei, spunând: Strigați puțin mai tare! Baal o fi dormind sau poate va fi plecat în călătorie!

Când veni seara Ilie oferi să încerce el. Înainte de toate, el puse să se care apă, turnând-o peste altar și peste jertfă ca nu cumva să fie vr'o greșală; sau cineva să creadă că avea ascunsă o flacără undeva. Apoi Ilie se rugă lui Dumnezeu să-și apere cauza. Foc să coborî din cer, consumând jertfa și uscând toată apa. Când poporul văzu aceasta, dădu un mare strigăt, spunând: „Iehova este Dumnezeu.”—1 Regi 18:30-39.

Studentii Bibliei pretind că Ilie reprezintă pe adevărata Biserică, regina Iezabela un fals sistem de religie, iar Ahab reprezintă guvernele conducătoare pe pământ, mai ales cele numite creștine. Timpul persecuțiilor Iezabelei, când Ilie trebui să se ascundă în pustiu și nu plouase 1260 de zile, simboliza 1260 ani de secetă spirituală (538 d. Chr. până la 1798 d. Chr.) când puterea de persecuție și omorîre a Iezabelei înfleură. (Apocalipsul 12:6, 14; 13:5) Elisei, succesorul lui Ilie, restaură [învie] pe fiul Șunamitei.

ILIE HRĂNIT DE CĂTRE CORBI

PRIMIREA JERTFEI LUI ILIE

CĂRUȚA DE FOC A LUI ILIE

ORBIREA REGELUI ZEDEKIA

DUMNEZEU făgăduise regelui David că Împărăția lui Mesia va veni prin linia sa, și timp de mai multe secole israeliții nu avură alt rege decât din urmașii lui David. Ultimul a fost regele Zedekia. Despre el Dumnezeu grăise astfel prin Profetul Său (Izekieli 21:25, 27): „Și tu domn fărâdelege și nelegiuit al lui Israel, a căruia zi a sosit, fiindcă fărâdelegea ta ajuns-a la culmea ei. Să i-se scoată diadema, și să i-se ia coroana, aceasta nu va mai fi, cum a fost: O voi răsturna, o voi răsturna, o voi răsturna, și nu va mai sta, până ce nu va veni acela a căruia este dreptul; și acestuia o voiu da.” Aceasta era o altă cale de a spune că nu vor mai fi regi din linia lui David până la Mesia. Aceasta s'a adeverit în timpul lungii perioade de 2520 ani, de atunci și până acum. Toți regii de după aceea au fost tributari, nefiind nici unul din neamul lui David.

Când Dumnezeu îl destituie pe Zedekia, El îi spuse printr' unul din profeții săi, că va fi luat prizonier de către Nabucodonozor și dus în Babilon; iar printr'un alt profet îi spuse că nu va vedea niciodată Babilonul. Amândouă prevestirile acestea s'au împlinit, căci fiind luat prizonier, Nabucodonozor puse să i-se scoată ochii, și în această stare ajunse el la Babilon.

Toțuș făgăduința lui Dumnezeu către David—„Din coapsele tale va ieși col ce va ședea pe tronul tău în veci” n'a fost călcată. Vestea destituirii lui Zedekia înseamnă că tronul încetase de a fi recunoscut de Dumnezeu, rămânând astfel până la venirea lui Mesia.

Dar prima venire a lui Isus nu îndeplinește această profeție; căci, deși Isus era Mesia, El nu a intrat în slujba Sa regească. Isus începu slujba sa ca *Preot*.—„Se jertfi pe Sine înșuși”, și jertfa Sa durează de nouăsprezece sute de ani. De la Rusalii, El a tot acceptat și oferit ca membre ale Sale pe acela cari și-au consacrat viața de bună voie în serviciul lui Dumnezeu, devenind astfel jertfe vii. (Romani 12:1) Acești jertfitori asociați lui au făgăduința de a deveni membrii ai „Trupului lui Christos”, a unei împărtășiri în domnia lui Mesia de 1000 ani, spre binecuvântarea lui Israel și a întregii omeniri.—Apocalipsul 20:6.

„O, TU, DOMN FĂRĂDELEGE ȘI NELEGIUIT“

CAPTURAREA REGELUI ZEDEKIA

„CUVÂNTUL TĂU ESTE ADEVĂR“

PUSTIREA IERUSALIMULUI TIMP DE 70 ANI

NEBUCODONOSOR, după ce-l orbi pe Regele Zedekia, îl deportă împreună cu poporul său în Babilon. Ierusalimul și Templul fură distruse prin flacări. Biblia spune că Ierusalimul a stat pustit șaptezeci de ani.

Acești șaptezeci de ani de pustire a Ierusalimului sunt declarați în Sf. Scriptură ca fiind o pedeapsă asupra israeliților pentru neglijarea de a ține anii lor iubiliari în forma arătată de Dumnezeu. Fiecare al 50-lea an trebuia să fie un an iubiliar, când toate datoriile expirau și toate proprietățile trebuiau înapoiate proprietarului original, simbolizând astfel „timpurile restatornicirii tuturor lucrurilor.” (Fapte 3:19-21) Dar Israelii, ca toate celelalte popoare, erau egoiști. Ei știau că observarea acestei porunci însemna pierdere. De aceea ei au păstrat aceste Sabate iubiliare un timp scurt, apoi le lăsară.

Dumnezeu explică că cei șaptezeci de ani de pustire, cari au urmat trecerii în captivitate a israeliților, au fost locuri pentru întregul număr de ani iubiliari. Citim că aceasta se întâmplă „ca să se împlinească Cuvântul Domnului prin gura lui Ieremia profetul, până ce pământul se bucură de sabbatele sale, căci pe atât timp cât a stat pustit, a fost Sabat, până la împlinirea a șaptezeci de ani.” 2 Cronica 36:21; Ieremia 25:11.

Studentii Bibliei spun că dacă numărul întreg de iubilee trebuia să fie 70, și dacă ciclul iubiliar era de 49 ani fiecare, atunci șaptezeci de cicluri de la timpul când iubileele au fost instituite ar marca începutul marelui iubileu antitipic: „Timpul Restatornicirii.” Aceasta o sorot ei cam prin anul 1874 d. Chr. Mulți cred că noi trăim în vremea când iubileul antitipic o pe cale de a fi inaugurat, omenirea se va întoarce cu încredință la toate drepturile și privilegiile sale timp de 1000 de ani. Actuala stare de neliniște socială e incidentul marelui schimbări care va avea loc. Trăim la începutul Erei Noi. Inteligența crescândă aduce emancipare, și în scurt timp împărăția lui Christos va înnalța din nou cântările și va șterge lacrimile, neazurile și blestemul. Apocalips 21:4, 5.

DUCEREA ISRAELITILOR ÎN ROBIE

UCIDEREA ISRAELITILOR

SUFLAREA ÎN TRÂMBITELE IUBILARE

INTERPRETAREA VISULUI LUI NEBUCODONOSOR

DANIEL un tânăr israelit luat prizonier în Babilon împreună cu alții deveni mai târziu prefectul lui Dumnezeu. Regele Nebucodonosor avu un vis foarte impresionat pe care nu și-l putu reaminti când se trezi. „Ințelepții săi” nu fură în stare să-i ajute. În urmă Daniel, călăuzit de Dumnezeu, spuse lui Nebucodonosor atât visul cât și interpretarea lui.—Daniel 2:1, 5, 26-30.

Visul și interpretarea sa ne interesează pe noi astăzi tot atât, sau poate mai mult, cât îl interesa atunci pe Nebucodonosor. În visul său regele văzu un chip mare, având capul de aur, pieptul și brațele de argint, coapsele și soldurile de aramă, iar picioarele de fier erau amestecate și poleite cu lut. Apoi regele văzu o piatră care se rupse din munte fără ca vre-o mână de om să fie vizibilă, și care se prăvăli și lovi picioarele acestui chip cu o așa putere încât căzu praf la pământ, iar vântul o duse și spulberă. Apoi piatra creșcu până ce să făcu un munte mare și umplu tot pământul.—Daniel 2:31-35.

Tălmășirea divină a acestui vis, dată prin Daniel, spune că capul chipului era Regatul Babilonian, pieptul și brațele de argint, imperiul Medo-Persan, coapsele și soldurile de aramă, imperiul Grecian care-i urmă, iar picioarele erau viitorul imperiu Roman, care a succedat pe cel grecian. Picioarele reprezentau „Sfântul Imperiu Roman” și pe urmașii acestuia; fierul picioarelor însemna puterea civilă, iar lutul amestecat cu fier zugrăvia puterea eclesiastică a zilelor noastre. Astfel văzute lucrurile, noi trăim în zilele celor zece degete sau diviziuni ale picioarelor Chipului.

Piatra reprezintă pe Împărăția lui Dumnezeu, imitată de lutul sau argila de pe picioarele Chipului. Piatra reprezintă Biserica aleasă a Domnului, aleasă dintre toate neamurile și popoarele spre a constitui Împărăția lui Christos. În scurt timp, această împărăție va fi stabilită în putere și în mărire mare, iar împărățiile acestei lumi vor dispărea ca prin minune. Împărăția lui Mesia va crește atunci până va umple tot pământul, aducând toate lucrurile sub stăpânirea sa, iar toți păcătoșii incorigibili vor fi distruși în Moartea de a Doua.

MĂRIREA ȘI MÂNDRIA LUI NEBUCODONOSOR

NEBUCODONOSOR ÎNNEBUNIT

REGELE ÎȘI REVINE ÎN FIRE

VISUL LUI DANIIL—O ALTĂ ÎNFĂȚIȘARE

DE la domnia lui Zedekia și până la venirea lui Mesia trecu vreme îndelungată în care Dumnezeu dădu guvernarea în mâinile împărățiilor păgâne reprezentate prin Chipul lui Nebucodonozor. Această arendă a puterii de guvernare a lumii, atât de bine cum ei au putut, era să dureze „șapte timpuri”—șapte ani simbolici, a căror zile fiecare însemna un an. Astfel „șapte timpuri” ar însemna de șapte ori trei sute șizeci, adică 2520 ani. Această perioadă s'a sfârșit tocmai în 1914. Cu alte cuvinte, această arendare a stăpânirii pe pământ dată păgânilor, expiră la această dată. Împărăția lui Mesia va fi al cincilea „Imperiu Universal” și care va înlocui pe toate acestea. Asta explică actuala neliniște socială.

Aceleași lucruri arătate lui Nebucodonozor fură arătate de Dumnezeu sub diferite simboluri și profetului Daniil. În locul unui Chip mare, Daniil văzu patru *Feară* mari. Asta înseamnă că guvernările păgâne, atât de impunătoare oamenilor, apar *bestiale* sau *feroce* din punct de vedere divin. Vom admite desigur faptul acesta, privind paginile de sânge ale istoriei, că lumea a fost sub dominare bestială, deși, adesea ori, acestea erau tot ce puteau face mai bine. Orice formă de guvernământ e mai bună de cât anarhia.

Prima feară, văzută de Daniil în vis, era un leu, reprezentând Babilonia; a doua, un urs, Medo-Persia; a treia un leopard, reprezintă Grecia—cele patru capete, reprezentând pe succesorii lui Alexandru cel Mare, adică pe cei patru generali. Cea de a patra feară simboliza Imperiul Roman, iar cele zece coarne ale sale corespundeau celor zece degete de la picioarele Chipului. Cornul care avea ochi și era încoronat reprezintă—după părerea unora—puterea eclesiastică tronând în mijlocul puterilor politice.

Lui Daniil îi apăru și scena unei judecăți în care fură dezaprobat toate aceste guvernări, luându-li-se domnia și dând-o Unuia care apăru asemănător Fiului Omului. Împărăția dată acestuia era veșnică, ca toți să-l slujească și să-l asculte; iar guvernele bestiale fură atunci distruse.

CELE PATRU IMPERIURI UNIVERSALE

GLORIA PERSIANĂ - REGINA ESTERĂ

ROBIA ISRAELIȚILOR

OSPĂȚUL REGELUI BELSAZZAR

ÎNGAMFAREA intrecu judecata lui Nebucodonozor, și el se lăasă ispitit să-și înalțe—in câmpia Dura—o mare statuie unde era reprezentat ca „domnitor suprem al Pământului”, față de care trebuia să se plece, în umilință, tot poporul. El își zicea că dacă oamenii îl vor privi ca pe un dumnezeu, îi vor fi cu atât mai supuși. Dar printre aceștia se aflau și trei evrei cari refuzară să-și plece genunchiul în fața chipului. Totuș scrupulul lor religios nu fu respectat. Era destul că ei au îndrăznit să sfideze pe împăratul Nebucodonozor. Un euptor mare fu înfierbântat de șapte ori, atât cât se putu, și cei trei servitori ai lui Dumnezeu fură aruncați în el. Oamenii cari îi aruncară în euptor fură apucați de flăcări și consumați într-o clipă. Nebucodonozor și curtenii săi, uitându-se în flăcări, văzură pe cei trei evrei nevătămați, iar cu ei se afla încă unul în asemănarea unui fiu dumnezeesc. Nebucodonozor recunoscu pe Dumnezeul evreilor ordonând tuturor oamenilor să-l adore. Deși credincioșii Domnului mai sunt supuși și azi la încercări grele, totuș ei n'ar putea fi, literalmente, aruncați în flăcări. Totuș spiritul inchiziției nu ne-a părăsit încă cu totul. Ori-și-cum, puterea lui Dumnezeu le poate păstra pacea lor sufletească.

Ca urmare a acestei, Nebucodonozor își pierde mințile, păsând iarbă cu vitele și fearele timp de șapte ani după care timp el își recăpătă rațiunea și apoi recunoscu și mărire pe Dumnezeu.

Mai târziu veni ospățul lui Belșazzar, mâna scrisoare pe părete și căderea Babilonului, când împărăția Medo-Persană reprezentată în Chip prin argint și în viziunea lui Daniil prin Urs, intră în posesiunea țărilor stăpânite odată de Babilon. Armata lui Cir schimbă cursul râului Eufrat, trecu prin albia sa și captură orașul despre care se crezu că niciodată și cu nici un asalt nu va putea fi luat.

În Apocalips Babilonul este numele simbolic al unui mare sistem ecclesiastic, iar căderea acestei cetăți se atribuie secării apelor din flaviul simbolic Eufrat, astfel ca „drumul regilor de la răsărit” să fie pregătit—o Preotie Împărătească a cărei cap este Christos. Râul reprezintă popearele și bogăția acestora.—Apocalips 17:15.

ÎN CUPTORUL CEL DE FOC

OSPĂȚUL DIN URMĂ AL LUI BELŞAZZAR

**DANIIL TĂLMĂCEȘTE MÂNA SCRITOARE
PE PĂRETE**

DESPRE REGE DARIU ȘI CIR

PROFETUL Daniil ocupă un loc înalt în guvernul regelui Dariu pentru integritatea sa. Asociații săi îl urau pentru că îl împiedeca fraudele și furturile statului. Ei nu cunoșteau nici un mijloc de a scăpa de Daniil decât poate prin religia sa. Ei au îndrăznit pe regele Dariu să se proclamă el însuși ca fiind în posesia tuturor tărâurilor și a tuturor oamenilor care trăiesc în aceste țări. Ei insistau spunând că faptul acesta ar impresiona poporul, făcându-l mai supus domniei sale. Astfel ei reușiră să stătească regelui un decret prin care se spunea că oricine va avea un alt Dumnezeu decât pe regele Dariu, va fi aruncat într-o groapă de lei. Apoi îl spionară pe Daniil și îl condamnară.

Din timpul împărăției Medo-Persane exista o lege care spunea că nici un decret regal nu poate fi nesocotit de cineva. Deși regele Dariu fu foarte supărat că tocmai cel mai fidel dintre sfetnicii săi a căzut victimă acestui decret, el nu era în stare să-și schimbe legea. Singura lui speranță era că Dumnezeuul lui Daniil va face ceva pentru scăparea acestuia.

Daniil fu aruncat în groapa leilor, de unde a doua zi fu scos neatinț și nevătămat. Atunci acei cari au pus la cale această cursă, fură aruncați din ordinul regelui Dariu în aceeași groapă de lei care îi sfâșiară. (Daniel 6:14-24) Leișii a căror gură a fost închisă pentru Daniil, și-au deschis-o larg pentru conspiratorii săi.

La sfârșitul celor șaptezeci de ani de pustiire ai Ierusalimului Dumnezeu deșteptă simțul lui Cir, care era atunci pe tron, să dea o proclamație care să redea israeliților libertatea să se întoarcă în Palestina. Ei le dădu și bani și decretă că vasele din Casa Domnului, cari fură luate, să fie înapoiate acolo. Vre-o cincizeci de mii de israeliți se înapoiară—atât de puțini din atât de mulți luați prizonieri. Cei zeloși, plin de credință în făgăduința dată lui Abraam se întoarseră, reclădiră orașul, iar pe vremea lui Ezra reclădiră templul. Ceilalți deveniră lumești și interesați în Babilon. Astfel Dumnezeu despărți drojdia poporului spre a-i pregăti pentru venirea lui Mesia. Totuș, israeliții adevărați erau puțini la număr, comparați cu mulțimea, când veni ziua cercetării lor. După perioada decretului regelui Cir urmează istoria romantică a reginei Estera, femeia regelui Ahasver.

DANIIL RĂSPUNDE CĂ E VIU

REGELE CIR LIBEREAZĂ PE ISRAELIȚI

REDAREA VASELOR TEMPLULUI

VALEA OASELOR USCATE

VIZIUNEA lui Ezekiel a nuci vii cu oase uscate cari se împreunau, iar vinele pe ele se înșirau, carnea crescuse și apoi fură acoperite cu piele — o armată mare foarte — să presupună a fi învierea morților. Dar această ipoteză pare eronată. Profetul declară că această vedere reprezintă reînvierea speranței israelite. Întâi oasele uscate ale speranței, apoi vinele puterii și în sfârșit forma și complectarea. Citim: „Aceste oase sunt toată casa lui israel, care zice: oasele noastre s-au uscat, și speranțele noastre [de a deveni iar o națiune] s-au nimicit, și noi suntem pierduți.” —Ezekiel 37:1-14.

Împlinirea acestei prevestiri pare să se realizeze acum printre poporul evreu. Cu puțin timp înainte de aceasta ei nu aveau nici o speranță; apoi veni Sionismul, oasele uscate ale speranței pentru ameliorarea suferințelor, fără nici o credință însă în făgăduința abrahamică. Mai târziu, vedem pe israeliți căpătând încredere în făgăduința dată lui Abram și împreunându-se în putere, bogăție și credință. E evident că nu e departe timpul când speranța lor națională va fi realizată și ei se vor bucura din nou de a fi un popor unit. —Isaia 40:1. 2; Romani 11:25-33.

Sfânta Scriptură ne spune despre învierea morților că nu trupul care moare va fi înviat. Trupul se prefăce în pământ. În dimineața domniei lui Mesia, Christos, Dumnezeu va asigura prin El „fiecăruia un trup, după cum a voit El.” Cei puținți și eretici vor avea parte la Prima Înviere, la glorie, onoare și nemurire, mai presus decât îngerii. Apoi va veni binecuvântarea lui Dumnezeu asupra lumii, spre a-i restitui trupuri omenești. Evident că e mult mai ușor pentru Dumnezeu de a da, așa cum intenționează, un trup nou, decât a strânge fiecare atom de pământ spre a reface acelaș trup — așa cum presupuneam odată. Nici un cuvânt din Scriptură nu menționează reînvierea trupului, dar multe capitole vorbesc despre învierea sufletului, care va fi deșteptat într'un trup nou, pământesc, pentru pământ, și cereș, pentru Cer. —1 Corinteni 15:37-40.

IONA UN TIP AL EVREILOR

IONA INTRĂ „ÎN FOALELE IADULUI”.—IONA 2:2

PREFIGURAREA ÎNVIERII

LOGOS-UL DEVENIT TRUP

NĂȚIUNEA evreească, neținând la Legea de pe muntele Sinai, nici n'a fost aflată demnă sau potrivită de a fi seminția lui Abraam, pentru binecuvântarea lumii. Atunci veni timpul nimerit ca Dumnezeu să ridice pe Mesia-Mântuitorul sau Salvatorul lumii. El era să devie trup, din familia lui Abraam, să îndeplinească Legea lui Dumnezeu, și apoi prin jertfirea de sine să devie sămânța spirituală a lui Abraam, capabil de a mântui pe acei cari se vor apropia de Tatăl prin Dânsul.

Evangelhia Sf. Ioan (1:1-5) ne descrie pe Isus în pre-existența Sa ca Cuvântul lui Dumnezeu, sau Logos. „Întâiul născut al întregii creațiuni.”—Coloseni 1:15.

În vechime, regii adresându-se poporului lor stăteau în dosul unor zăbrele în fața cărora un sol al său citea mesajul regelui către poporul său. Acest reprezentant se numia *Logos*—Cuvântul regelui, sau gura sa. Ilustrația e plină de însemnătate și frumusețe dacă o aplicăm Unicului născut a lui Dumnezeu, prin care El vorbește omenirii—Bisericii acum și Lumei în curând prin Împărăția lui Mesia.

Traducerea literală din Ioan 1:1, aruncă multă lumină asupra unui subiect rămas în întunecare până acum. „La început era Cuvântul și Cuvântul era la Dumnezeu și Dumnezeu era Cuvântul. Acesta era în început la Dumnezeu. Printr'însul totul fu făcut, și fără de dânsul nu fu făcut nici măcar ceva ce este făcut. Viața era într'însul, și viața era lumina oamenilor. Și lumina în întunecare se arătă, și întunerecul nu o cuprinsese.” Isus ne spune același lucru, în alte cuvinte, că „El este începutul creațiunii lui Dumnezeu.” (Apocalips 3:14) „Eu sunt Alfa și Omega, începutul și sfârșitul.” Dumnezeu de la început nu creă altă ființă decât pe Logos, și pe dânsul îl făcu foarte mare și după asemănarea sa. Ce distinct și ce scurt totuși, ni se relatează asta prin Sf. Ioan.

În programul divin urmă apoi anunțarea Mariei, iar mai târziu cel mai mare eveniment al istoriei, nașterea Mântuitorului.

PREVESTIREA MARIEI

BETLEEMUL

SOSIREA LA HOTEL

VESTE DE BUCURIE MARE

NUMAI dacă asociăm copilul din Betleem cu Logos prin care toate lucrurile au fost făcute, ne putem noi forma o idee adevărată despre Isus. Viața sa nu deriva de la Adam, prin Iosif—o viață decăzută. A lui era o viață *transferată*. Acest Logos, care era bogat în privilegiile spirituale, glorie și onoare, „pentru binele nostru deveni sărac [omul Isus Christos] ca prin sărăcia lui noi să devenim bogați”—ca omenirea să fie răscumpărată și mântuită de blestem—de sentința morții și tot ceea ce înseamnă necaz, durere și înstrăinare de Dumnezeu. „Trup mi-ai pregătit, pentru suferința morții.” Morțea unuia fără de păcat era necesară ca o răscumpărare pentru viața lui Adam și a rasei sale.—1 Timotei 2:6.

Nu e de mirare deci că îngerii fură bucuroși să vestească păstorilor că Logos-ul a fost făcut trup—copilul din Betleem. „Nu vă temeți! Iată vă binevestesc bucurie mare, care va fi la tot poporul.” Puțini la număr sunt aceia cari au analizat această veste a îngerilor; puțini au văzut cât e de cuprinzător scopul ei. Ea este pentru evrei și păgâni la fel—pentru toți păcătoșii—decă „tot poporul”. Numai puțini au avut până acum privilegiul de a prețui aceste bucurii; dar Mântuitorul făgăduiește că El „va fi Marea Lumină care va lumina pe orice om venit în lume.”—Ioan 1:9.

„Căci astăzi în orașul lui David fu născut vouă [omenirei] Mântuitor, care este Christos Domnul.” Ah! ce înțeles ascunde conține acest cuvânt. „Mântuitor:” adică *dătător de viață!* Dreptul la viață a fost pierdut—toți mor. Dătătorul de viață veni să pregătească viață veșnică pentru o rasă ce moare în număr de 90,000 pe fiecare zi. Laudă lui Dumnezeu pentru un Dătător de viață, Mântuitor complet, Mare și Puternic, în stare de a ne mântui!—Evrei 7:25.

Profeția „Pace pe pământ și bună învoire între oameni” nu s'a împlinit încă, dar îndeplinirea ei se apropie. Nașterea Copilului a fost primul pas spre îndeplinirea ei; moartea pe cruce un alt pas; iar învierea glorioasă și înălțarea Logos-ului din nou în stările spirituale au fost tot atâția pași spre realizarea ei. Alegerea Bisericii e un alt pas, aproape îndeplinit. Împărăția lui Mesia va împlini profeția binecuvântată.

PĂSTORII PLEACĂ SPRE ORAȘ

ÎNTELEPȚII DELA RĂSĂRIT

DARURILE PĂSTORILOR

IOAN BOTEZĂTORUL

OPERA de răscumpărare începu prin consacrarea la Iordan a lui Isus, la vârsta de treizeci de ani. Aceasta este simbolizată prin Botezul său. Atunci, acela care luă trup omenesc pentru acest scop se dădu pe sine ca preț de Răscumpărare pentru toți, care va fi făcut cunoscut tuturor la timpul cuvenit. Umilirea Logosului spre a lua firea omenească, nașterea pruncului în Betleem și anii de dezvoltare de mai târziu au fost o pregătire. Deasemenea și lucrul lui Ioan era o pregătire. Misiunea sa era de a-l vesti pe Isus ca „Mielul lui Dumnezeu care va ridica păcatul lumii.” El doborâșe păcatul și îndemnă la dreptate ca fiind necesară tuturor cari vor să primească pe Mesia și vor să fie primiți și binecuvântați de Dănsul ca părtași în Împărăția pe care o va stabili El.

Ioan predică: „S'a apropiat împărăția cerurilor! Căpți-vă! Numai israeliții în adevăr și fără viclenie îl primiră pe Mesia, asociindu-se glorioasei Sale opere. Botezul lui Ioan era pentru spălarea păcatelor comise în contra Legii evreiești, și era destinat numai evreilor cari nu fură pe deplin credincioși.

Botezul lui Ioan simboliza curățirea greșelilor făcute în contra Legii și fu predicat evreilor și aplicabil numai lor. Păgânii erau excluși. Cum se puteau ei pocăi și să reîntre sub obligațiunile Legii Mozaice sub care ei (păgânii) nicicând nu fuseseră? Evreii, trăind încă în legământul făcut cu ei pe muntele Sinai prin mijlocitorul lor, Moise, aveau legătură de rudenie cu Dumnezeu, căci, după cum spune Sf. Pavel, ei „erau toți botezați în Moise, în mare și în nor.” Orice israelit în relație de inimă cu Dumnezeu, prin Moise, fu transferat de la Moise la Christos, ne-mai având nevoie de alt botez în Christos, fiind de acum acceptat prin Moise, simbolul lui Christos.

Când chemarea începu a fi extinsă păgânilor, în Elles mulți crezură și fură botezați prin botezul lui Ioan Botezătorul, ca și când ar fi fost evrei. Asta fu o greșală. La cuvântul Sf. Pavel ei fură re-botezați în moartea lui Christos. Păgânii trebuiau să fie botezați direct în moartea lui Christos, și nu cu botezul lui Ioan.—Fapte 18:25; 19:3-5; Romani 6:3; 11:17-25.

PREZENTAREA LA BISERICĂ

SPRE IERUSALIM

ISUS PUNE ÎNTREBĂRI DOCTORILOR
TEOLOGI

BOTEZUL LUI ISUS

CAND Isus veni la Ioan ca să fie botezat, toți fură mirați. Ioan spune: Mai curând trebuie să fiu eu botezat de tine, căci tu n'ai nici un păcat pe care trebuie să-ți speli prin botez. Isus nu explică cauza, ci spuse numai atât: „Lasă-ăa; fă cum îți spun eu.” El astfel a dat de înțeles că el nu se botează cu botezul lui Ioan spre a-și spăla păcatele, ci botezul lui avea o altă însemnătate pe care El n'o descoperi atunci. Pavel ne explică că botezul lui Isus simboliza deplina consacrare a vieții sale lui Dumnezeu, ca jertfă.—Evrei 10:5-9.

Isus indică mai târziu că întreaga Sa slujbă a fost o îndeplinire a consacrării făcute la treizeci de ani, când a fost botezat în Iordan. Aceasta simboliza cufundarea Sa în moarte—cheltuindu-și viața în slujba lui Dumnezeu. La încheierea slujbei sale El spuse: „Am un botez spre a fi botezat, și cât sunt de năpăstiat până îl voi fi îndeplinit!” (Luca 12:50) În ziua următoare pe cruce, El strigă: „S'a sfârșit!” Botezarea sa în moarte, începută la Iordan, a fost completată aci pe cruce.

În aceasta, urmașii lui îl urmează. Ei sunt botezați în *moartea Sa*, și astfel în Corpul Său, care e Biserica. (Romani 6:3). Această botezare în tovărășia sau Corpul lui Christos, nu va fi completă până când cel din urmă membru va fi trecut în moarte. Atunci botezul lui Christos va fi sfârșit. Apoi dincolo de via, prin prima Înviere, întreg Corpul lui Christos va fi îmbrăcat cu glorie, onoare și nemurire, fiind comoștenitori cu Isus în Împărăția ce se va stabili atunci. „Dacă suferim cu El, vom și domni cu El.”—2 Timotei 2:12.

Când Isus eși din apă cerurile i-s'au deschis, iar adevărurile cerești îi deveniră clare. El putu înțelege „lucrurile adânci ale lui Dumnezeu.” (1 Corinteni 2:10) Această iluminare veni prin Spiritul Sfânt. Astfel discipolii Săi primesc și ei o măsură din acest Spirit, fiind concepuți ca fii a lui Dumnezeu și constituindu-i ca comoștenitori cu Christos. Ei încă sunt luminați de Spirit.—Evrei 10:32; 1 Corinteni 2:10-12.

FIUL TESLARULUI

LA 30 DE ANI-GATA SPRE BOTEZ

UNS DE SPIRITUL SFÂNT

EVANGHELIA ÎMPĂRĂȚIEI

TIMP de șasesprezece secole, Israel aștepta și să ruga de venirea lui Mesia spre a-i ridica și a binecuvânta lumea. Știrea că Împărăția s'a apropiat a fost o veste bună—sau o Evanghelică bună. Dar nu mulți evrei erau în starea sufletească demnă de israeliții adevărați, spre a se putea împărtăși cu Isus în slujba glorioasă a marelui și mult așteptatei Sale Împărății. „El veni la ai săi și ai săi nu-l primiră”—ci-l răstigniră pe cruce. Tuturor însă care-l primiră, El le dăte dreptul sau privilegiul să devie fii ai lui Dumnezeu, trecând de la Casa Servitorilor, de sub Moise, la casa fiilor sub Isus Christos, Capul. Aceasta să întâmplă la Rusalii, prin conceperea Spiritului Sfânt.—Ioan 1:11-13; Evrei 3:1-6.

Negăsindu-se destui evrei credincioși, darul sau oferirea Împărăției le-a fost retrasă și timp de nouăsprezece secole Dumnezeu a căutat să îplinească numărul hotărât dintre păgânii credincioși. Semnele exterioare și profetiile dovedesc că Împărăția n'a fost stabilită atunci, deci nu s'a început binecuvântarea lumii. Toți israeliții, nepregătiți, fură alungați pentru un timp din favoarea Dumnezeiească, iar chemarea la Împărăție fu trimisă păgânilor, spre a se alege dintre ei un popor care să completeze numărul dinainte hotărât a acelor cari vor forma „Corpul lui Christos.”—Romani 11:1-7, 11, 12.

Timp de 19 secole caracterele sfinte și curate ale tuturor națiunilor au fost meru adunate și acum numărul hotărât e aproape complet, iar Împărăția aproape de a fi stabilită. Atunci când alegerea sămânței spirituale a lui Abraam va fi completă, timpul Evangheliei se va sfârși, apoi va urma vârsta Mesianică când Christos și Biserica vor domni prin puterea Spiritului.—Apocalips 5:10; 20:6.

Atunci orbirea lui Israel va fi înlăturată și binecuvântarea Erei Noi se va întinde asupra lor, și prin ei asupra tuturor familiilor de pe pământ, după cum făgăduise Dumnezeu. Că Biserica e sămânța spirituală a lui Abraam, spre binecuvântarea israeliților și a întregii lumi, e dovedit în chip lămurit la Galateni 3:16, 29.

„RUGĂȚI-VĂ, VIE ÎMPĂRĂȚIA TA“

CEI DOISPREZECE APOSTOLI

CEI 70 DE EVANGHELIȘTI

PARABOLA DESPRE ÎMPĂRĂȚIE

PARABOLELE lui Isus mai toate se referă la Împărăție. Unele din ele arată cum evreii greșiră și nu deveniră moștenitorii Împărăției și cum de se întâmplă ca păgânii să devie părtași. Altele ne arată suferințele prin cari au trecut moștenitorii Împărăției în decursul acestei Epoci spre a fi pregătiți pentru gloriile ei. Clasa „împărăției Cerurilor suferă violență”. Violatorii au dominat-o prin forță timp de mai multe secole.

Parabola despre Fiul unui împărat ne arată că evreii aveau înfrântă conștientizarea cu Mesia în Împărăția Sa. Apoi primiră păgânii invitațiunea. Dar și dintre aceștia nu mulți înțelepți, sau de clasa de sus, s'au pregătit pentru Împărăția lui Mesia în timpul celor optsprezece secole. „Oare nu știți că sfinții vor judeca lumea?”—1 Corinteni 6:2.

În parabola cu „haina de nuntă” ni se arată relația cu Dumnezeu prin credință în meritul lui Christos. Acela care a lepădat haina în dat afară dintre nuntași. Aceasta profuguează soarta celor cari resping eficacitatea sacrificiului lui Christos pentru ispășirea păcatelor lor. Ei vor fi forțați afară din lumina Adevărului prezent—în „întunericul cel mai dinafară” al lumii. Mai târziu aceștia își vor da seama cu durere de pierderea Împărăției—vor plânge atunci și vor erășni din dinți.

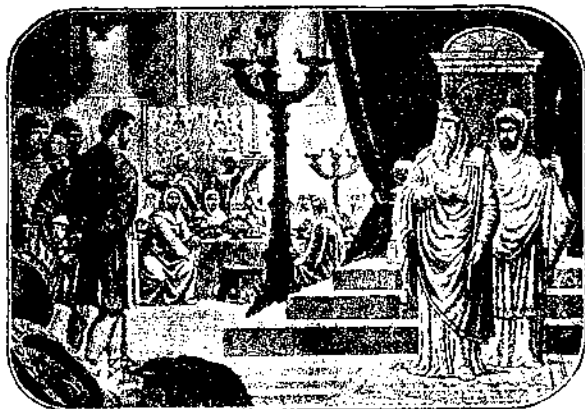
Perla de mare preț ilustrează valoarea neprețuită a Împărăției—care înseamnă totul pentru noi.

Parabola despre țarina de grâu a Împărăției reprezintă Riserica în decursul Epocii actuale. Grâul aproape înăbușit din cauza tăciunelui și neghinei de erori comise, totuși, copt și strâns în grânarul ceresc, finalmente, va fi Soarele Dreptății care va lumina Ziua cea Nouă a Împărăției lui Christos.—Matei 13:43.

Parabola talanților arată cum fiecare discipol consacrat a lui Isus este îngrijitorul propriilor sale talente, și că partea sa în Împărăție va fi în concordanță cu credincioșia sa în întrebuințarea lor. Întrebuințarea credincioasă a puținelor talente prezente, va aduce mari privilegii de a binecuvânta lumea în Epoca viitoare. „Ai fost credincios în puțin, peste multe te voi pune.”—Matei 25:21.

MĂRGĂRITARUL DE MULT PREȚ

NUNTA FIULUI DE REGE

PARABOLA TALANTILOR

FIUL RISIPITOR

CARTURARI, fariseii și doctorii în teologie erau simbolizați prin fratele mai mare din parabola Fiului Risipitor. Vameșii și păcătoșii de tot felul, neglijenți față de privilegiile spirituală, reprezentau pe „Risipitorul”, aceștia erau înstrăinați de casa tatălui lor. Isus arată cum privește Tatăl pe risipitorii ce se pocășesc și să întorc. Pentru aceștia pregăti El un mare „ospăț”, o binecuvântare la care toți acei cari doresc pot lua parte. Printre acei cari au primit chemarea lui Isus nu erau mulți fetelepti, mari și nobili, ci mai mulți risipitori ce se căiau de faptele lor.

Parabola despre Bogatul și Lazăr ilustra aceeași învățătură. Națiunea evrească era reprezentată prin bogătașul acesta. Masa sa, adică hrana spirituală, făgăduințele lui Dumnezeu, umpleau masa lor; îmbrăcămintea sa „de bis” însemna „îndreptarea” de care să bucura prin jertfele simbolice ale „Zilei de Ispășire” pentru păcate. Haina sa „de purpură”, simboliza faptul că odată ei erau împărăția tipică a lui Dumnezeu, purpura fiind simbolul regalității. Lazăr reprezenta clasa păcătoșilor, și starea lui bolnavă reprezenta starea disperată a păgânilor cari râvneau la o împărțire în făgăduințele lui Dumnezeu, dar nu căpătau decât „fărâmaturi”, până la lepădarea israeliților.—Matei 28:28.

Bubele săracului reprezentau starea bolnavă în urma păcatelor săvârșite; iar câinii care lingeau bucele reprezentau simpatia „câinilor” păgâni. Faptul acesta a mai fost ilustrat și prin femeia Sirofeniciană a cărei fiică fu vindecată de Isus. Nefiind evreică Isus nu voi întâi să-i ajute, zicând: „Nu este bine a lua pâinea copiilor și a o arunca câinilor.” Aci câinii erau păgânii. Dar ea se rugă lui Isus și mai stăruitor. „Așa este, Doamne, dar și câinii de sub masă mănâncă din fărâmaturile copiilor.” Isus îi dădu fărâmatura dorită, vindecându-i fiica.—Marcu 7:24-29.

Bogătașul, adică națiunea israelită, muri dela toate binecuvântările sale mari de odinioară. În chip național, ei adormi în „Hades” și-și așteaptă trezirea. Ca persoane, însă, evreii ajunseră într-o mare strâmtoare, arătată în chip simbolic prin foc, și care foc arde asupra lor de peste 18 veacuri.

Lazăr încă muri dela starea sa de nefavoare, și se regăsi în „sănul lui Abrahă”—devenind copilul lui Abrahă prin credință. Astfel păgânii au devenit marea seminție spirituală a lui Abrahă, și moștenitorii la marea făgăduință din vină care va binecuvânta toată omenirea.—Galateni 3:16, 29.

REÎNTOARCEREA FIULUI RISIPITOR

FEMEIA SIROFENICIANĂ

LAZĂR ȘI CĂINII

NU E MOARTĂ CI DOARME

TRECÂND prin apropierea Mării Galileii Isus dădu peste un caz de moarte al fiicei lui Iair. Neamurile îi plângeau moartea. Intrând în casă „El le zice: pentru ce faceți sgomot și plângeți? Apoi îi dădu pe toți afară, spunând: „Copila n'a murit, ci doarme." Și el o trezi. Omul nu moare ca viața. Deși, atât pentru om cât și pentru viață, moartea înseamnă același lucru: stângerea sau încetarea oricărei vieți. Totuș, omului, Dumnezeu i-a făcut făgăduințe de o viață viitoare, prin înviere. Sunt numeroase dovezi și asigurări că omenirea va fi trezită din somnul morții spre a primi lucrurile făgăduite. De aceea Sf. Scriptură nu vorbește de moartea omului ca de moarte, ci, numai ca de *adormirea lui*. Somnul este o ilustrație potrivită și frumoasă a morții. Adormiții inconștienți vor fi treziți în Duminică învierii. Isus a declarat „că toți câți sunt în morminte vor auzi glasul lui și vor ieși"—unii la viață vecinică, ca răsplată a credinței și umblării lor cu Dumnezeu în viața de acum, iar ceilalți se vor trezi spre judecată, spre a-și câștiga viață sub condițiunile favorabile ale împărăției lui Christos.—Ioan 5:28, 29.

Isus deșteptă din moarte pe Lazar, fratele lui Marta și Maria. Ia a căror casă, în Bethania, el se opria adesea. Când Lazar se îmbolnăvi grav, surorile sale trimiseră vorbă la Isus: „Doamne, iată pe care-l iubești este bolnav". Dar Isus lăsa pe Lazar să moară. Amintind faptul acesta ucenicilor săi, Isus le spuse: „Lazar prietenul nostru a adormit, dar mă duc ca să-l deștept din somn". Ucenicii n'au înțeles. „Atunci Isus le spuse fără sfială: Lazar a murit."—Ioan 9:13, 14; Fapte 2:29-35.

Cuvântul „somm" e întrebuințat ca simbolul morții. „Abraam adormi cu părinții săi", cari erau păgâni. Sf. Pavel referindu-se la acei „cari dorm în Isus", ne spune că „nu toți vom adormi", prin cei din urmă înțelegând tot neamul omenesc care doarme în Isus, așteptând învierea, iar prin cei din urmă, referindu-se la unii credincioși cari vor trăi în timpul când se va așeza pe pământ Împărăția lui Christos, și va începe prima înviere.

Aceștia nu dorm în cer, purgatoriu sau într'un iad cu foc și chinuri. Biblia ne spune: „Mulți din cei ce dormiau în țărâna pământului se vor scula", unii spre a străluci ca stelele, iar alții spre a se rușina de faptele lor de acum, până vor fi dovedit deplină căință și se vor supune din toată inima stăpânirii celei noi.—Daniil 12:2.

TREZIREA COPILULUI VĂDUVEI

ÎNVIEREA LUI LAZAR

„TU EȘTI CHRISTOSUL.”

CAPERNAUMUL „POGORÎT PÂNĂ LA IAD”

CAPERNAUMUL, locul celor mai multe fapte și minuni a lui Isus, nu se cunoaște astăzi decât prin ruinele rămase ca amintire. Astfel vedem împlinită profeția lui Isus: „Și tu, Capernaume, care ai fost înălțat până la ceruri, până la iad te vei pogori”—în Hades—în mormânt. În chip figurativ acest oraș a fost ridicat până la ceruri, în privilegii și ocazii de mântuire, fiind reședința Domnului în timpul slujbei sale pe pământ. Dar marile sale privilegii însemnau și o mare răspundere, și de aceea Isus le spuse că dacă aceleași fapte și minuni ce s’au îndeplinit în mijlocul lor, s’ar fi desfășurat în Sodoma și Gomora, locuitorii acelor cetăți s’ar fi pocăit în sac și cenușă. Isus le zise mai departe: „În ziua judecării va fi mai ușor Sodomei și Gomorei decât vouă.”—Matei 11:20-24.

Ziua Judecării e ziua de o mie de ani a domniei lui Christos. În acea zi de judecată o ultimă încercare va fi acordată lumii, spre a se deosebi „oile” de „capre”, cei demni de cei nedemni pentru viață vecinică. Această va fi o Zi glorioasă de privilegii, lumină și favoare, în care va dispărea toată întunecimea păcatului. Va fi „mai ușor” pentru acei cari au păcătuit fără lumină, decât pentru aceia care s’au bucurat de mari privilegii și favoruri și nu le-au apreciat.

Studentii Bibliei încep să vadă că în trecut „Ziua Judecării” a fost foarte rău înțeleasă. După înțelesul comun al creștinilor, ar însemna o Zi de spaimă, de chinuri și torturi fizice, de foc literal și alte grozăvii. Biblia învață altfel. Acea Zi va fi ziua binecuvântării neamului omenesc, va fi Ziua curățirii pământului de toate relele, va fi Ziua mântuirii neamului omenesc, va fi Ziua restaurării lui la desăvârșirea umană și viață vecinică, va fi Ziua când cei răi vor fi stărpiți de pe pământ.—Isaia 35; Psalmul 96:10-13; 98:4-9.

Prima Zi a Judecării a fost în Eden. Din cauza neascultării sale, Adam fu condamnat la moarte, și timp de șase mii de ani urmașii săi trăiesc sub această sentință. Isus muri spre a elibera pe toți de sub această sentință, și să deie tuturor un prilej de a-și câștiga viață vecinică. Numai puțini credincioși, o clasă aleasă, au fost binecuvântați până acum. Privilegiile acestora, judecarea lor, este înainte de cea a lumii, așa ca acești „chemați și aleși” și dovediți credincioși, să poată fi cu Isus, judecătorii lumii în timpul încercării sau judecării sale—care timp va fi de o mie de ani.—1 Corinteni 6:2; Fapte 17:31; Apocalips 5:9, 10; 20:6.

BETSAIDA POGORÎTĂ PÂNĂ LA HADES

ȚETATEA TÎR POGORÎTĂ PÂNĂ LA HADES

**CÔRAZIN POGORÎT PÂNĂ LA HADES
(MATEI 11:20-24)**

PARABOLA OILOR ȘI CAPRELOR

ACEASTA parabolă zugrăvește lucrul Împărăției Mărilor. Îndeplinirea ei se va începe atunci „când va veni Fiul Omului în mărirea sa, și toți îngerii cu dânsul.” Toate națiunile, inclusiv acelea care azi dorm somnul de moarte, vor sta înaintea Scamului de Judecată a lui Christos, spre a se determina voința sau nevoita lor de a ajunge în deplină armonie cu Dumnezeu, și astfel să primească viață veșnică, sau, în caz contrar, să fie vindeți pentru totdeauna în a doua moarte.

Aceia care vor dovedi tendințe lămuritoare, năra-vurile unei capre, vor trece la stânga Marchii Judecator, Christos, care înseamnă starea de nefavoare. Cei care vor dezvolta spiritul supunerii, punându-și toate silințele spre o ridicare și înălțare către starea desăvârșirii, sfinteniei și armoniei absolute cu Dumnezeu, vor primi aprobarea Judecătorului, și vor trece dreapta lui. La sfârșitul celor o mie de ani, despărțirea va fi atinsă pe întreaga familie umană. Fiecare om se va găsi atunci în una din aceste două clase, dintre care una va fi primii „darul lui Dumnezeu, viața veșnică, iar cealaltă, *nedreptăți* de acest dar, va primi nimicirea completă. *Kolasin*, care înseamnă despărțirea de la viață. „Sufletul care păcătuiește va muri.”—Fapte 2:29.

Nimicirea lor e zugrăvită în chip simbolic prin foc, și fu ilustrată prin focul din valea lui Hinnoam [tradusă greșit prin cuvântul „iad“], în care se arunceau și ardeau gunoarele și refuzurile Ierusalimului. Valea Hinnoam [*Gehenna*] a fost foarte adâncă și întrînsa să arunceau toate mortuiciniile cât și unii criminali ordinari. Ea simboliza desăvârșirea și nimicirea totală. Isus întrebă Ierusalimul ca să prefigureze Noul Ierusalim. Gehenna zugrăvea moartea a doua, de la care nu va mai fi nici mântuire nici iuvire.

Gehenna se numea una înainte *Tophet*. Când israeliții începură a-și face idoli, chipul lui Moloch fu ridicat în această vale, iar copiii cei mici erau aduși de jertfă și puși în brațele întinse și înfocate ale acestui idol crud și erau arși de viu, ca jertfe. Bunul rege Iosia a nimicit pe Moloch și a întrebăntat valea pentru gunoarele oragului sfânt.

Sfinții noștri părinți pregătiră pentru noi idoli și mai răi, idoli crezurilor! Câte victime n'au fost sacrificate idolilor—crezurilor superstițioase—„iad“ și „purgatori“, cărora crezurile noastre le încredințăm nouă zecini din roșă umană. Dar zilele lor au trecut. Slavă Domnului. Noi avem azi păreri mai sănătoase despre Dumnezeu și tălă-ciri mai clare din Biblie.

VALEA LUI HINNOM-GEHENNA

MOLOCH PROTOTIPUL CREZURILOR DESPRE
CIINUL VEȘNIC

GEHENNA TIPIFICA MOARTEA DE A DOUA

OPERA ÎMPĂRĂȚIEI ZUGRĂVITĂ

ISUS și discipolii săi nu se mulțumeau numai să *predice* împărăția, *învățând* despre ea în parabole, ci faptele mărețe și minunile lui Isus aveau de scop să *preumbrescă* opera și mai măreață ce va fi înfăptuită de Împărăția Sa Milenială—Matei 4:23; Isaia 35:5, 6.

Faptul acesta iese la iveală prin cuvintele: „Acesta le făcu Isus și își făcu cunoscut mărirea sa.” Cu alte cuvinte, minunile lui Isus prevesteau minunile ce le va înfăptui glorioasă Sa Împărăție în timpul domniei Sale de o mie de ani. Tot din acest motiv multe din cele mai mari minuni ale sale el le făcu în ziua Sabatului. Cum cele șase zile ale săptămânii înseamnă muncă, sudoare și oboseală, rezultatele păcatului, ziua a șaptea reprezintă epoca de o mie de ani, ziua de repaus a „poporului lui Dumnezeu”, care repaus este câștigat și asigurat tuturor prin meritul sacrificiului lui Christos.

Schimbarea apei în vin ne arată cum lucrurile simple ale timpului prezent, simplitatea adevărului de acum, va fi preschimbată de Domnul în bucuriile Împărăției, la serbarea măreței cununii, când Mirele își va lua la sine Mireasa, Biserica sa.

Curățirea leproșilor zugrăvia cum Isus va curăți pe oamenii de lepra păcatului. Unul din cei zece leproși curățiți de Isus, care se întoarse spre a da mărire lui Dumnezeu, reprezintă faptul că numai „o mică turnură” apreciază favoarea iertării păcatelor în timpul de acum.

Vindecarea bolnavilor reprezenta marele fapt că toate bolile mintale, morale și fizice vor fi vindecate de Christos, „Medicul cel bun”, Preotul Regesc, prefigurat de Melchisedec.

Deschiderea ochilor celor orbi și destuparea urechilor celor surzi, reprezenta faptul și mai însemnat că, la timpul cuvenit, ochii priceperii vor fi deschisi și urechile înțelegerii întregii omeniri vor fi desfundate, și mărirea lui Dumnezeu va fi apreciată de toți. „Toată carnea la un loc o va vedea.”—Isaia 40:5.

Schimbarea la față a Domnului nostru, pe muntele Olivilor, fu o altă zugrăvire a Împărăției. Discipolii săi nu știau dacă aceasta a fost o realitate sau o viziune, până când Isus le-a spus: „Nimănui să nu spuneați *vedenia* până când Fiul Omului se va fi sculat dintre morți.” Mai târziu, Sf. Petru declară că ceea ce văzură ei pe muntele sfânt, fu o zugrăvire a Împărăției Mileniale.—2 Petru 1:16-18.

SCENARIUL
OPEREI
FOTO-DRAMA
CREAȚIUNEI

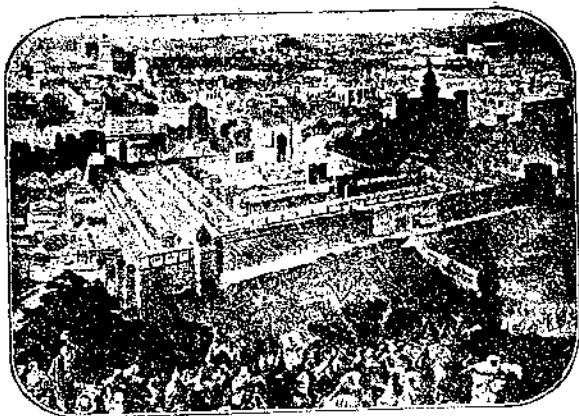
PARTEA III

ISTORIA A 49,000 DE ANI
IN CHIPURI

Biblia e descoperirea divină,
înțelepciunea de sus, știința
nobilă, instrucția mai bună.

TOATE DREPTURILE REZERVATE

ASOCIAȚIA STUDENȚILOR IN BIBLIE
CLUJ 1924.

OSANA ÎNTRU CELE DE SUS

SPRE sfârșitul slujbei sale Isus veni la Betania, la casa lui Lazăr, a Martei și a Mariei—a aceluias Lazăr pe care el îl trezise din somnul morții. Maria se folosi de această ocazie specială spre a unge picioarele Domnului cu oleuri prețioase, care ungere Isus spuse că este spre înmormântarea sa.—Matei 26:12.

A doua zi el trimise după un asin pe spatolele căruia intra în Ierusalim, după cum era obiceiul regilor israeliți. Când Isus zări Ierusalimul, el se opri în loc, și începu să-l plângă, zicând: „Ierusalime, Ierusalime, care omori pe profeti și neizi cu pietri pe cei ce vin la tine, de câte ori au voit să adun pe copii tăi, după cum adună pasărea pulii săi sub aripi, dar n'ai voit. Iată acum vi se lasă casa voastră pustie. Căci zic vouă, de acum nu mă mai vedeți, până [în Ziua mării lui Mesia] când veți zice: binecuvântat este cel ce vine în numele Domnului.” (Matei 23:37-39) Între timp ideea împărăției n'a fost părăsită, ci numai amânată. Mireasa lui Christos va fi numai în parte dintre evrei. „Israel nu dobândi ceea ce căuta cu stăruință, dar cei aleși dobândiră”, dorita favoare principală, care era o împărțășire în moștenirea făgăduită, de a fi un membru a clasei aleasă, Mireasa lui Christos.

Mulțimea fu cuprinsă de spiritul ocaziei, că Isus o îmbrățișă făgăduit, și-l aplaudă ea pe Mesia cel promis. Mulțimea își așternu hainele pe cale și o acoperea cu ramuri de finic, lăsând prin aceasta să se înțeleagă că nimic pe pământ nu e prea bun și scump pentru Unul atât de mare. În timp ce el își așterneau veșmintele, strigau: „Osana Fiul lui David!” adică trăiască Regele din linia lui David, pe care demult îl așteptăm. „Osana Fiul lui David, binecuvântat este cel care vine în numele Domnului, Osana în cele de sus.”—Matei 21:9.

Fariseii, care nu credeau în el, găsiră că această manifestare e un sacrilegiu, și spuseră lui Isus s'o oprească. Isus răspunse că profetul Zaharia (9:9) spusese: „Strigați”, de aceea strigareea trebuie să se producă. „Dacă aceștia vor tăcea, pietrele vor striga.” Dumnezeu spusese că strigareea aceasta va avea loc; deci ea trebuia să se producă; profetia trebuia să se îndeplinească.

Curățirea templului de zarafi, negustori și selimbători de bani a urmat îndată după intrarea triumfală a lui Isus în oraș.

ISUS ÎN BETANIA

UNGerea PICIOARELOR LUI ISUS

CURĂȚIREA TEMPLULUI

PREȚUL ÎMPĂRĂȚIEI

BIBLIA ne spune limpede că drumul spre Împărăție e greu și strămt, și că numai cu prețul jertfiri de sine și purtând crucea putem noi îmbucura fațoarea de a fi discipolii lui Isus. Mulți s-au mirat pentru ce sunt făgăduințele acestea atât de limitate și nu la îndemâna tuturor care vor să facă binele, *fără* credință sau jertfă de sine.

Parabola cămăilei trecând prin urechea unui ac, ne demonstrează cum bogății trebuie să se desearce de avuția lor dacă vor să aibă parte în Împărăția Domnului. Ușa mai mică în poarta cea mare se cheamă pe acele vremuri „urechea acului.”

Studentii Bibliei ne explică că acum de aceea s-au leagă atâtea greutatea de câștigarea Împărăției, fiindcă Dumnezeu vrea să aleagă o mică companie pentru aceasta glorioasă poziție. Tot pentru aceasta cauză, el face încercările atât de aspre, ca numai cei foarte sfinți și credincioși să profite de ocazia de a câștiga Împărăția.

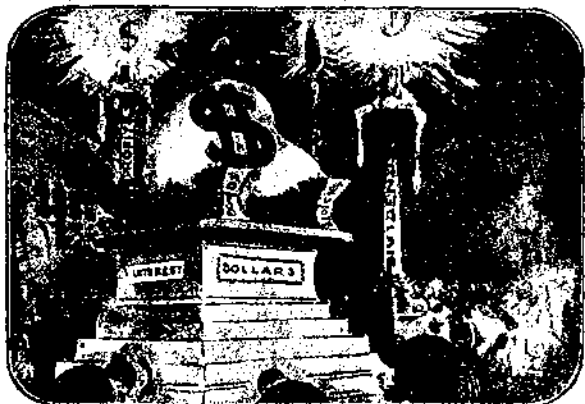
Un tânăr bogat îl întrebă pe Isus: „Ce să fac ca să am ostenesc viața veșnică?” Isus îl îndreptă la lege, care făgăduia viața veșnică oricărui evreu care o va ține. Tânărul răspunse atunci că el a încercat pe toate căile să facă tot ce a putut mai bine, și vede că totuși are să moară. Isus îl iubi pentru silințele sale bune, și-i indică o nouă cale spre viața veșnică, calea jertfiri de sine ca discipol al său. Pe lângă aceasta, el ar mai putea să câștige și o împărțășire cu Isus în mărirea sa, cinste și nemurire.—Marcu 10:17-25; Romani 2:7; 8:17.

Doi discipoli dragi lui Isus cerură să șadă lângă dânsul pe tronul împărăției sale. Mântuitorul îi întrebă: Sunteți voi în stare [voiți voi] să beți din păharul tăgăduirii de sine, jertfiri de sine, batjocurei și al rușinii de care eu am parte? Ați putea voi să vă botezați cu botezul cu care am eu să mă botez—adecă în moartea mea? Ați putea voi să vă despărțiți de către voia voastră, să vă tăiați de către orice aplecare pământească, dacă Dumnezeu v'ar cere s-o faceți?—Matei 20:22; Marcu 10:35-38.

Infocații discipoli răspunseră că ei sunt gata la orice, cu ajutorul Mântuitorului. El îi asigură pe ei și pe noi că ne va pregăti încercările trebuitoare și ajutorul corespunzător pentru ele, și dacă noi îi vom urma credincioși până la sfârșit, vom câștiga coroana vieții. Dar onorurile și gloriile Împărăției noi vor fi hotărâte și împărțite după har și după dreptate.—Matei 20:23; Apocalips 3:21; 2:10.

„URECHEA ACULUI” — USA DIN POARTĂ

COMERCIALIZAREA RELIGIEI

CERE LUI ISUS ONOAREA ÎN ÎMPĂRĂȚIE

CINA DE AMINTIRE

CINCI zile după ce Isus intră călare pe asin, oforindu-se pe sine de Rege israeliților, veni Paștele, simbolizând mântuirea Bisericii întâilor-născuți.

Isus era Mielul lui Dumnezeu spre a ridica păcatele lumii; de aceea el trebuia să fie Mielul de Paști. Sf. Pavel spune: „Paștele nostru, Christos, înjunghiat fu, de aceea să serbăm.” Isus mănă din Mielul simbolice dimpreună cu discipolii săi. Apoi luă pâine nedospită și vin, reprezentând trupul și sângele său, și stabili o cină de Paști *antitipică*.

Urmașii lui Isus trebuiau să facă *aceasta ca amintire* a morții lui ca Mielul simbolice. Isus a zis: „Dacă nu veți fi mâncat trupul Fiului omului, și nu veți fi beut sângele lui, nu aveți viață în voi înșivă.” Bineînțeles, că îndeplinirea pe dinafară a acestui lucru n’ar însemna nimic, dacă el n’ar reprezenta starea inimii. Urmașii lui Isus trebuiau să simtă în inimile lor că moartea Domnului este prețul de răscumpărare pentru păcatele omenirii, și fără de acest preț viața vecinică n’ar fi cu putință. Astfel de credincioși formează pe Biserica întâilor-născuți, care trec dela moarte la viață, înainte de Judecând pârtași ai învierii celei dintâi.—Apocalips 20:6.

Sf. Pavel atribuie un înțeles și mai adânc „Cinei de amintire.” El spune că toți urmașii lui Isus sunt reprezentați prin „o singură pâine” care se frânge, și ca fiind pârtași a „aceluiași pahar” al suferinții, rușinii, batjocurei și morții. (1 Corinteni 10:16, 17) Numai unii ca aceia cari trec prin experiențele acestea vor fi membri ai glorioșului său trup, și membrii „ai Profetului mai mare decât Moise.”—Fapte 3:19-21.

Discipolii neglijară ca să-și spele unul altuia picioarele sau cele ale Mântuitorului lor. Atunci Isus îndeplinea el această slujbă, ca o lecție de umilință—nu pentru a stabili o ceremonie. Spiritul acestei învățături este acela ca să facem unul altuia orice serviciu posibil, deoarece un astfel de spirit e spiritul lui Christos, care a suferit până și moartea, ca alții să tragă un folos veșnic din aceasta.—Fapte 9:5; 1 Corinteni 12:27.

După cinare Isus și cu cei un-prezere mersu în grădina Ghetsemane unde Iuda îl trădă preoților printr-o sărutare. Apoi urmară neuitatele scene finale ale vieții Mântuitorului nostru pe pământ.

CINA DE AMINTIRE

SUFERINTELE ÎN GHETSEMANE

ISUS ÎNAINTEA LUI CAIAFA

„ECCE HOMO“—IATĂ OMUL!

DIS de dimineată, a doua zi, Isus fu dus la Pilat și învinuit de antidinasticism prin proclamarea sa ca Rege.

Învinuitorii săi erau dintre cei mai de văză evrei. Pilat își dădu seama de violența învinuirii care cerea moartea unui om nevinovat. Auzind că Isus e din Galileia, el căută să se lăpăde de răspundere, trimițându-l la regele Irod. Dar nici Irod nu voi să aibă ceva de a face cu Isus. El auzise de minunile lui și se temu. După ce soldații lui Irod îl batjocoriră și-și bătură joc de dânsul, Isus fu readus la Pilat. Învinuitorii săi susțineau, că dacă Pilat îl va elibera, el prin aceea va dovedi necredință față de împăratul roman.

Pilat căuta să scape pe Isus, și, ca să potolească fureberia gloatei nebune, porunci ca Isus să fie bătut cu vergi. Dar aceasta nu mulțumi pe învinuitorii lui, care strigau și mai stăruitor: „Răstignește-l!“ În urmă, Pilat, așezându-l pe Isus într-un loc să-l vadă toți, exclamă: „Ecce Homo!“ Priviți omul! Între voi nu aveți alt evreu asemenea lui! De ce vreți să-l răstignești? Mulțimea însă striga și mai imperios: „Răstignește-l!“ Nimic nu este mai înpietritor de inimă ca rîțelurile religioase.

Isus nu era idealul răsculaților, ca Rege. Dacă el era brutal, vulgar, lăudăros, el ar fi fost mai aproape de a fi idealul lor, omul care le-ar fi eliberat nația de sub jugul roman, devenind astfel un cuceritor ca Alexandru cel Mare. Lumea privește pe Isus cu oarecare respect, totuși el e departe de a fi idealul lumii în starea ei de azi. Nici urmașii săi nu sunt plăcuți lumii. Ca și Isus, ei sunt considerați deosebiți, respingători. După cum scria Sf. Ioan: „Cum era acela, așa suntem și noi în lumea aceasta“—disprețuiți ca modele de viață.

Omenirea nu și-a dat încă seama că scopul lui Dumnezeu a fost ca să pregătească pe Christos și pe urmașii săi prin blândete, bunătațe, îndelungă răbdare și iubire, pentru glorioasa operă a împărăției de o mie de ani pentru binecuvântarea tuturor familiilor de pe pământ. Biblia spune că experiențele de acum sunt trebuincioase, ca această prețioasă împărățiească să devie mai târziu o prețioasă simpatizatoare cu omenirea.——Evrei 2:10; 3:1; 5:8-10; 12:11.

OMUL CHRISTOS ISUS

„ECCE HOMO”—IATĂ OMUL

IDEALURILE PĂMÂNTULUI - RĂZBOINICI

SPERANȚA TALHARULUI DE PE CRUCE

PLAT își spală mâinile în fața poporului arătând astfel nevinovăția sa de moartea lui Isus, și că vina pentru nevinovăția lui să cadă asupra popilor. Apoi iscăli ordinul pentru răstignirea lui Isus. Guvernul roman a așteptat dela el dreptate egală pentru toți cetățenii săi.

Doi hoți fură răstigniți în același timp, unul de o parte și unul de cealaltă a lui Isus, și deasupra fiecăruia stătea învinuirea sau crima pentru care era răstignit. Deasupra capului lui Isus stătea învinuirea: „Isus Nazareul, Regele Iudeilor.” Puține morți sunt atât de dureroase ca răstignirea. — Matei 27:37.

Unul dintre hoți răsă de Isus, spunând: „Dacă ești Fiul lui Dumnezeu, Mesia și Regele, dovedește asta prin pogorându-te jos de pe cruce.” Dacă Isus își mântuia viața, el nu putea deveni Regele și Mântuitorul lumii, căci numai prin moartea sa putea fi înlăturată osânda morții ce stătea asupra lui Adam și a rasei sale. Isus muri o moarte de bună voce, o moarte de jertfă voluntară.

Celălalt hoț îl apără pe Isus, spunând că el n'a făcut nimic spre a merita acest tratament. Pe când el își pri-meni redobândirea meritată.

După aceasta omărare hoțul penitent se întoarce către Isus și-i grăi: „Doamne, dacă tu ești Rege, și vei veni vre-odată la putere și-ți vei stabili Regatul, aduți aminte de acest biet hoț — fă ceva pentru mine! Isus îi răspunse: „Amin, adevăr așa să fie! Deși se pare că n'am azi nici un prieten în cer sau pe pământ, totuși te asigur, în această întunecată zi a mea, că vei fi cu mine în Raiu. Împărăția mea va fi stabilită de bună seamă. Sub stăpânirea ei, pământul va deveni tot un Raiu. Moartea mea aici îți asigură o trezire ca să-ți poți câștiga loc în acel Raiu.

Așezarea la loc nepotrivită a unei virgule n-a încurcat pe toți, în citirea acestui verset. El trebuie citit astfel: „Adevăr zic fie astăzi, *vei* fi cu mine în rai.” Este limpede că Isus n'a mers în ziua aceea în Raiu, deoarece Raiul nu era încă stabilit. Mai departe, trei zile mai târziu când se sculă dintre morți, el spuse: „Na m'au suit încă la Tatăl meu.” St. Petru ne spune că Isus în mort trei zile și că sufletul său fu sculat din morți *a treia zi*. (Efigie 2:31) Tot poporul are să fie binecuvântat de Împărăția Milenială a lui Isus, dar cânta repede pregătește pe unii pentru binecuvântări mai grabnice și mai puține „slăbiciuni.”

PĂRĂSIREA PRETORIULUI

PREȚUL RĂSCUMPĂRĂRII

ÎN NOAPTEA RĂSTIGNIRII

„ÎNVIAT ÎN SPIRIT“

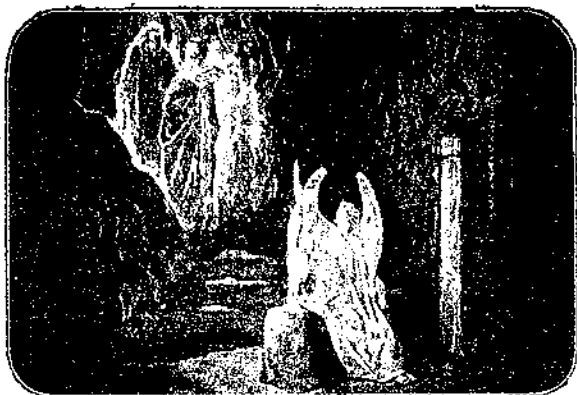
FIND oameni naturali, discipolii lui Isus nu puteau încă înțelege lucrurile spirituale,—până la Rusalii. De aceea, ora de trebură ca învierea lui Isus să fie dovedită în chip natural. Numai *credincioșii* puteau primi iluminarea spiritului sfânt la Rusalii. Ei trebuie să creadă și să știe că el nu mai e om, ci o ființă spirituală.

În ziua a treia dela Calvar femeile care aduceau balsamuri mirositoare găsiră groapa goală. Maria îi întâlni pe Isus, dar nu-l recunoscu, fiindcă el apărură ca un grădinar. Isus se descoperi pe sine prin *vocă* sa. El grăi Mariei: „Încă nu m'am suit la Tatăl meu și la Tatăl tău, la Dumnezeu meu și Dumnezeul tău.“ Vestea se răspândi repede. Sf. Petru și Ioan fură foarte mișcați și amândoi alergară la mormânt, unde nu aflară decât mormântul gol și fâșiile împăturite și puse la o parte.

Mai târziu, în aceeași zi, doi dintre ei călătoreau spre Emmaus. Ei vorbeau aprinși și îngândurați când deodată Isus apărură, în altă formă și nerecunoscut de dânsii, și îi însoțiră pe cale. El începu să le tălmăcească toate umbrele și profetiile care preziceau moartea Sa, ca Răscumprătorul omului, spunându-le: „Oare nu trebuia ca Christos să sufere toate acestea și să intre în mărirea lui?“ Spunând pătania aceasta mai târziu, ei ziseră unul către altul: „Oare nu ne ardea inima în noi când ne vorbea pe cale, când ne lămuria Scripturile?“

Seara, când era să ia masa împreună, Isus se făcu cunoscut și dispărură.

În aceeași seară mai mulți dintre ei erau în odaia de sus discutând între ei evenimentele importante ale zilei. Iar ușile erau încuiate, de frica evreilor. Deodată Isus apărură în mijlocul lor, sub o altă formă, adică în forma lui de dinainte. Chiar și aceasta îi înspăimânta, deși ei le spusese că ceea ce văd este carne și sânge, și le-o dovedi mâncând cu ei. Dar el nu mai era Isus cel de carne; la învierea sa el se sculă ca o ființă spirituală și ca atare s'a întors la Tatăl de unde a venit. „Trup și sânge nu pot să moștească împărăția lui Dumnezeu.“ (1 Corinteni 15:41, 50) Însă el avea putere să se materializeze, cum o fac sfinții ingeri, și chiar el însuși o făcea adesea înainte de a se pogori pe pământ.

„EL S'A SCULAT“

ÎN CALEA SPRE EMMAUS

DISAPARIȚIA LUI ISUS

TOMA NECREDINCIOSUL

DUMINECA următoare Isus apărură din nou în odăia obișnuită a ucenicilor—astădată fiind de față și Toma.

El muștrase pe frații săi de a se lăsa așa de ușor convingși că au văzut pe Isus, și spuse că el nu va crede până nu va proba cu degetul său locul enicilor și locul sulței în coasta lui Isus.

Atunci Isus apărură într'un corp asemenea celui cu care fu umilit și răstignit, și-l invită pe Toma să pipăiască și să se convingă. Toma s'a convins. Dar Isus a spus că mult mai fericiți vor fi aceia cari vor crede fără aceste dovezi și se vor convinge despre învierea sa.—Ioan 20:26-29.

Biblia ne spune că dela învierea sa, Isus nu mai e trup de carne, ci ființă spirituală. Sf. Pavel spune că Biserica trebuie să schimbe natura omenească cu totul, deoarece „carne și sânge nu pot să moștenească împărăția lui Dumnezeu.” Pentru a ajunge să fim ființe spirituale, noi, sau aceia, care sperăm să fim din Biserica lui Christos, trebuie să schimbăm trupurile de carne și să primim trupuri spirituale. Sf. Petru spune că lăgăduința pusă înaintea Bisericii este aceea de a „se face părtași naturii dumnezeiești.” (2 Petru 1:4) Sf. Ioan spune că la înviere noi „vom fi asemenea Lui”, deci ființe de natură divină. Tot Sf. Petru spune că Isus „a fost omorât în trup, și făcut viu în spirit.”—1 Petru 3:18.

Isus apărură discipolilor săi de trei ori în ziua învierii sale, și de alte cinci ori în următoarele 39 de zile ale sale pe pământ. Acestea erau o parte din marea învățătură că Isus nu mai e mort, și nu mai e carne—și că el este „înălțat foarte sus.”—Filipeni 2:9; Ioan 6:62.

Saul din Tarsus a prins o clipeală vederea Domnului înălțat și preamărit, în trupul cel spiritual, glorios, care strălucea mai tare decât lumina soarelui la amiază. Această mică zărire a Domnului el o plăti scump, perzându-și vederea ochilor. Dacă Isus s'ar fi arătat în acest chip discipolilor săi în timpul celor patruzeci de zile după învierea sa, ei s'ar fi speriat, s'ar fi alarmat și în tot cazul le-ar fi fost cu neputință să cuprindă înseamnătoarea lucrului. Sf. Pavel vorbind despre această scurtă vedenie a lui Isus, spune următoarele: „Și în urmă a fost văzut de mine, ca și mul născut înainte de timp.” Cuvintele sale se înțeleg în sensul că poporul lui Dumnezeu, Biserica-întăilor născuți, se va naște, prin învierea dinții, ca ființe spirituale pe planul spiritual. Astfel schimbați, ei îl vor vedea pe Christos așa după cum este, în gloria sa cea înare. Dar Saul [Pavel] îl văzu în această glorie înainte de acest timp.—1 Ioan 3:2.

ISUS APARE ÎN GALILEEA

„ȘI PUNÂND MĂINILE PESTE DÂNSII ÎI
BINECUVÂNTĂ”

ȘI ÎN URMĂ FU VĂZUT DE MINE—SF. PAVEL

BINECUVÂNTAREA RUSALIILOR

RUSALIILE, sau a 50-a zi, era Ziua de Jubileu, după cum al 50-a an era Anul Jubiliar. Ziua a 50-a era rezultatul unui ciclu de zile Sabatice [de $7 \times 7 = 49$], după cum Anul Jubiliar urma unui ciclu de Ani Sabatici [de $7 \times 7 = 49$]. După cum Anul Jubiliar antitipic va introduce lumea în nărețul repaus al Împărăției lui Christos, și prin Noul Legământ la înrudire cu Dumnezeu, tot astfel simbolul Zilei Jubiliare, antitipice, i-a introdus pe credincioși în repausul credinței și al binecuvântării dela Rusalii. Sf. Pavel explică, spunând: „Acei cari am crezut am intrat în repaus.” Toți aceia cari sunt ai lui Christos cu adevărat, sunt în stare a ține Sabatul de repaus prin credință și încredere în fiecare zi, un număr în a șaptea sau întâia zi, Duminică. Fiecare zi e pentru ei o zi de repaus prin credință în sacrificiul lui Christos—un Sabat al sufletului—o pregustare a repausului adevărat cereșc.

Nimeni n'a putut intra în acest repaus adevărat, înainte de a fi deschis Isus calea. Moartea sa fu necesară ca preț de răscumpărare al omului. Învierea sa fu necesară ca el să poată aplica acest preț plătit în folosul nostru. El se înălță la cer spre a se îndățișa înaintea lui Dumnezeu ca apărătorul urmașilor săi. El le atribuie meritul său spre a acoperi nedesăvârșirile lor, spre a face ca jertfele lor să fie primite de Dumnezeu, ca ei să poată avea prilejul de a suferi împreună cu el ca să fie măriți împreună cu el. Pentru cei credincioși mai rămâne un repaus și mai desăvârșit—la care ei vor ajunge prin „schimbarea” învierii.” Evrei 4:3, 9, 11.

După îndrumarea lui Isus, Apostolii, urmașii săi, n'au avut voc să înceapă opera lor până nu vor fi primit binecuvântarea spiritului sfânt, la Rusalii—dovada că ei sunt primiți ca filii a lui Dumnezeu. Singurul lor lucru în timpul acesta fu alegerea unuia dintre ei în locul lui Iuda, alegere pe care Domnul niciodată n'a recunoscut-o. La vremea cuvenită Dumnezeu a ridicat pe Sf. Pavel spre a lua locul lui Iuda și a fi al doisprezecelea Apostol—una din cele douăsprezece pietre fundamentale ale Noului Ierusalim. (Apoc. 21:14) Eroarea ce a învățat succesiunea apostolică în biserică a fost scump plătită în timpul vârstelor întunecate. Grave răstăcirii au rezultat din aceasta.

„EU IARĂȘI VOIU VENI“

ISUS - PRIVESTE CEREMONIILE

SIMBOLUL MILENIULUI-ISAIA 11:6

PREDICA DELA RUSALII

NUMAI doisprezece apostoli au fost puși de Isus, spre a fi gurile sale către Biserică. Hotărârile lor legau pe pământ lucrurile care erau legate în cer, și deslegau pe pământ lucrurile care erau deslegate sau libere în ochii lui Dumnezeu. Dar chiar nici aceștia nu primiră aprobarea Tatălui ceresc până la Rusalii, când ei primiră Spiritul sfânt. După Scriptură, nimeni nu are dreptul să predice decât aceia care au primit Spiritul lui Dumnezeu. Oricine primește Spiritul lui Dumnezeu primește totodată și dreptul sau autoritatea de a predica, indiferent dacă asupra lor au fost puse sau nu mâini omenești, dacă au fost ordonați de oameni sau nu.— Isaia 61:1.

Aceasta ar fi însemnătatea cuvintelor profetice despre Isus, Capul, și despre Biserică, Corpul său: „Spiritul lui Iehova Domnul este asupra mea, care m'a uns, să binevestesc celor umiliți.” Toți aceia care au primit ungerea dumnezească, posed însărcinarea dumnezească de a predica sau a vesti vestile cele bune. Aceia care n'au primit această ungere de sus, nu sunt recușoși de Dumnezeu ca trimișii săi. Aceștia predică vestile rele, iad cu chinuri veșnice, purgatoriu inchițional, etc.

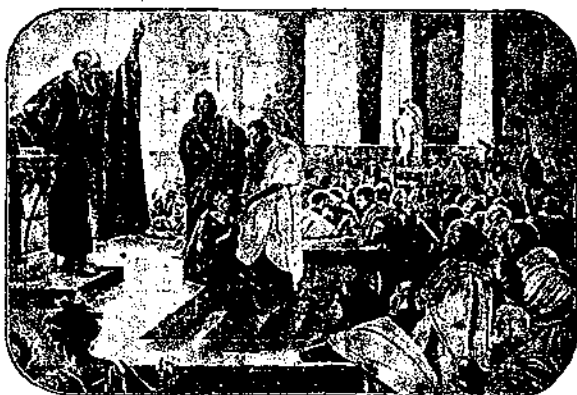
Spre îndeplinirea cuvintelor lui Isus: „Ție îți dau cheile împărăției”, Sf. Petru întrebuintă doua din aceste chei simbolice, în legătură cu Evanghelia: prima cheie o întrebuintă în ziua Rusaliilor, deschizând tuturor evreilor ușa invitațiunii să devie membri în Corpul lui Christos, prin consacrare în moartea lui Christos și concepere de Spiritul sfânt. Trei ani și jumătate mai târziu, el întrebuintă pe a doua cheie ca să deschidă păgânilor ușa de intrare în Biserică sau în corpul lui Christos. Cornelius fu cel dintâi păgân botezat și primit în corpul lui Christos.

În supunere față de porunca lui Dumnezeu, mii dintre cei mai sfinți evrei veneau în fiecare an la Ierusalim spre a serba Rusaliile. Mii din aceștia fură atrași la predica Rusaliilor de către Petru și ceilalți Apostoli, ducând astfel cu ei binecuvântarea și lumina în lumea întreagă.

Va mai fi și o a doua binecuvântare a revărsării Spiritului sfânt. Numai servii și servele speciale ale Domnului au parte de prima binecuvântare, care să pregătesc să ajungă în Împărăția cerului. Sub împărăția lui Christos, Spiritul lui Dumnezeu se va revărsa preste toată carnea. Ei vor vedea împlinindu-se ceea ce profeții din vechime au văzut și au profetizat.—Ioel 3:1, 2; Fapte 2:16-18.

PETRU PRIMEȘTE CHEILE ÎMPĂRĂȚIEI

SF. PETRU PREDICĂ RESTATORNICIREA

PRIMA CONFERINȚĂ A STUDENȚILOR ÎN BIBLIE

VASUL ALES AL DOMNULUI

DESPRE Sf. Pavel, Isus a zis: „Acesta îmi este un vas ales, spre a duce numele Meu înaintea neamurilor.” (Fapte 9:15) Pentru prima oră, el ni se face cunoscut ca fiind unul dintre aceia care au încuviințat omorirea Sf. Ștefan. După aceea el începu „să însufle amenințări și omor împotriva ucenicilor Domnului.”—Fapte 9:1.

Ne cuprinde mirarea când observăm puterea Adevărului și influența sa transformatoare asupra minții omenești. Totuș, e bine să ținem seamă că Dumnezeu nu forțează niciodată libera voință. În „convertirea” Sf. Pavel, Isus îi arată unui om cinstit și sincer greșala sa, și cari ar fi privilegiile sale dacă ar urma directivele înțelepciunii divine.

Sf. Pavel deveni succesorul sau înlocuitorul lui Iuda. Trebuia să fie doisprezece apostoli ai Mielului—o coroană de douăsprezece stele pe capul Bisericii și douăsprezece temelii ale Noului Ierusalim, care temelii să poarte numele celor doisprezece Apostoli ai Mielului. Suntem siguri că numele Sf. Pavel e printre aceștia. Asta să unește cu mărturia că el nu era cu nimic în urma celor mai însemnați dintre apostoli, și mai bogat în viziuni și descoperiri decât toți ceilalți. Matia fu ales înainte de Rusalii, de aceea n’a fost niciodată recunoscut de Dumnezeu.

Sf. Pavel este cel mai important dintre apostoli, cari toți erau caractere glorioase, special aleși de Dumnezeu pentru o slujbă specială. Ca și ceilalți apostoli, Sf. Pavel n’a avut nimic de spus relativ la veșnica chinuire a omenirii. El declară că acei care la urmă vor fi găsiți nevrednici de viață, „vor lua ca pedeapsă poire vecinică”. Sf. Pavel e acela care în chip special vesti că Isus trebuie să vină a doua oră, pentru a domni până ce va pune pe toți dușmanii adevărului sub picioarele Sale. Tot printr’însul, Isus ne-a dat deslușiri amănunte despre învierea celor drepți și nedrepți, despre „schimbarea” Bisericii la a doua venire a lui Christos, despre caracterul lui antichrist, etc. Dacă Epistolele Sf. Pavel ar lipsi, cât de mare ar fi neștiința noastră asupra multor subiecte!

SF. PAVEL PREDICĂ ÎN ATENA

SF. PAVEL ÎNAINȚA LUI FELIX

SF. PAVEL PREDICĂ ÎN ROMA

PARTICIPAREA PĂGÂNILOR LA MOȘTENIRE

LEGAMANTUL lui Dumnezeu cu Abraam cuprindea în sine dispozițiunea că toate binecuvântările dumnezeiești pentru omenire vor veni prin seminția sa. Jidovii erau urmașii naturali ai lui Abraam, și, de drept, lor le aparținea făgăduința dumnezeiască. Dar când toți evreii care aveau credința lui Abraam fură privilegiați să intre cu Isus și să devină soții săi de moștenire ai împărăției mesianice, atunci Dumnezeu întrebuintă, prin Sf. Petru, a doua cheie a Împărăției. Această cheie a deschis larg ușa ocaziunii pentru păgâni ca să devie comostenitori cu aceia dintre evrei cari l-au primit pe Isus, ca moștenitori ai împărăției.

Trei ani și jumătate după Rusalii, ingerul Domnului se arătă lui Cornelius, spunându-i că acum Dumnezeu era gata să-l primească rugăciunile și devotamentul. Îi arătă cum să trimită după Sf. Petru la Iopa de la care va auzi „cuvinte” care vor trebui credute pentru a putea fi primit de Dumnezeu și să primească Spiritul sfânt.

Trei soli fură trimiși să aducă pe Sf. Petru. Între timp Dumnezeu îl pregăti pe apostol, căruia i se spusese că nu mai trebuie să socotească necurat ceea ce Dumnezeu a făcut curat. Sf. Petru făcu îndată o legătură între vedenia sa și solii trimiși și merse repede la casa lui Cornelius pe care-l găsi, împreună cu toată familia sa, gata să-l asculte. El începu a le povesti despre Isus: moartea Sa, învierea Sa, chemarea Bisericii ca să-i fie mîreasă—dovedindu-și valoarea și meritul prin credincioșie și loialitate până la moarte.

În timp ce Sf. Petru le istorisi toate acestea, inima acestor oameni consacrați se umplu de bucuria Spiritului sfânt, și primiră toate condițiunile de ucenicie lui Isus. Apoi Dumnezeu își manifestă aprobarea sa și acceptarea lor prin darul Spiritului sfânt, așa cum era obșnuit la toți creștinii la începutul aceluia secol. Sf. Petru, mirat, zise atunci: „dacă aceștia au primit Spiritul sfânt, cine-i poate opri de a nu se și boteza, care este numai un simbol al consacării lor în moartea în Cristos?” Începând de aci, păgânii au început să fie altoți în „Maslinul” din Romani 11:17.

IOPA

SF. PETRU ÎN CASA LUI CORNELIUS

PECETLUIREA LUI CORNELIUS CU SPIRITUL SFÂNT

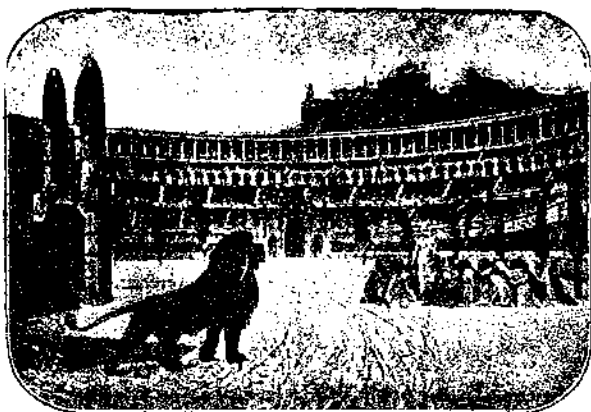
BISERICA DIN ANTIOCHIA

CU timpul vestea evangheliei găsi și printre păgâni ascultători, dar numărul acestora era mic. Educația religioasă a legii lui Dumnezeu fu una din binecuvântările speciale pentru a pregăti pe unii dintre evrei pentru evanghelie. Prima biserică în care păgânii predominau ca număr era aceea din Antiochia. Printre alți frați prominenți ce se aflau acolo, era Barnaba, Sila și mai târziu Sf. Pavel. Urmașii lui Christos fură pentru prima oră numiți „creștini”, în Antiochia. Mulți creștini doresc că mai bine era dacă nici nu se primea alt nume.

După relatările Bibliei, biserica din Antiochia avea un aranjament ritual foarte simplu, în asemănarea aceluia practicat de Isus și apostolii săi. Forma și ceremonia nu se vârise încă în Biserică, pentru a îndepărta simplitatea lui Christos, cu aceste forme ale pietății. Ei se adunau spre a crește în har, cunoștință, iubire și a se ajuta unul pe altul în drumul strălucit spre făgăduința cerească. După ce înaintară deabinele cu studiile lor, se născu în ei spiritul misionar, și atunci au ales, autorizat și finanțat o misiune, sub conducerea Sfântului Pavel și Barnaba. Mai fură organizate și alte misiuni, după cum să istorisește în Cartea Faptelor.—Fapte 13:1-5.

Dar nu multă vreme după aceasta, persecuțiunile nemiloase și crâncene ale lui Nero și Diocletian se năpustiră asupra Bisericii. Aceste brute romane găsiu o distracție din plictiseala lor, în torturile oribile la care condamnau pe credincioșii lui Isus, a căror chemare în lumea aceasta este „de a face bine tuturor, după cum au ocaziune, dar mai ales celor de o credință”, și de a se pregăti unii pe alții pentru o asociere cu Răscumpărătorul lor în Împărăția viitoare.—Galateni 6:10.

De ce a îngăduit Dumnezeu persecuțiunile? Răspunsul este acela, că probele credincioșiei și loialității și inimii întregi și sincere către Dumnezeu sunt tot așa de trebuincioase urmașilor lui Isus, cum au fost și pentru El și cu același scop—pentru dezvoltarea și cristalizarea caracterului. Toate acestea corespund persecuțiunilor și răstignirii lui Isus însăși. Astfel el explică, spunând: „Așa trebuia, ca Christos să sufere acestea și să intre în mărirea lui.” Cei aleși calea pe urma sa.

ULTIMA RUGĂCIUNE ÎN ARENĂ

MARTIRII SFĂȘIAȚI DE FEARE

BĂGAREA FEARELOR ÎN CUȘTELE LOR

STUDENȚII BIBLIEI DIN BEREĂ

MICA adunare de credincioși din Berea e renumită printre poporul lui Dumnezeu prin declarația Sf. Pavel: „Aceștia erau mai mărinimoși decât cei din Tesalonie, fiindcă dășii primiră cuvântul cu toată voioșia, cercetând cu deamănăntul în fiecare zi Scripturile, dacă acestea [care le predica Sf. Pavel] ar fi așa”. (Fapte 17:11) Cu toții, ei nu erau decât o mică companie. Totuș credincioșia lor față de Cuvântul lui Dumnezeu, i-a făcut cunoscuți ca studenții Bibliei din Berea. Biserica primitivă n’avea nici nu se intra-nca prin temple prețioase, și bătrânii și diaconii ei n’aveau haine împodobite și oficioase, iar serviciile ei erau lipsite de orice mărire deșartă. Ei se adunau ca simpli copii ai Domnului, concepuți de acelaș Spirit sfânt, și inspirați de aceeaș credință, dată sfinților o singură dată. Ei se adunau ca frații lui Isus spre a putea fi sub conducerea și oerotirea sa, ca singurul Cap al Bisericii Sale—după cum îi învățase El însuși: „Unul este învățătorul vostru, iar voi toți sunteți frați”. Ei se adunau spre a studia cuvântul lui Isus și al Apostolilor.

Studenții Bibliei din zilele noastre au multe avantaje asupra lor. În primul rând, noi avem Biblii ieftine, puțința de a le citi și lumina bună cum strămoșii noștri nici nu visau măcar.

Studenții Bibliei de azi sunt mult încurajați și prin aceea, că găseșc în Bibliile lor aceste însemnate fapte: când oamenii vor alerga încoace și încolo, și cunoștința se va înmulți, atunci Fecioarele cele Înțelepte, poporul consacrat al Domnului, vor înțelege anumite trăsături importante din planul divin, ținute secret mai înainte prin voința dumnezească. Ei sunt înconjurați de dovezi că noi trăim în aceea zi a alergării încoace și încolo prin mijloacele cele mai rapide, iar școlile libere, educația obligatoare, etc., realizează prezisa sporire a cunoștințelor. Aceste lucruri marchează, pentru înțelepții poporului lui Dumnezeu, vremea de a înțelege Biblia. Ce nevoie mare este de această lumină specială, când atât de mulți se leapădă de credința în Dumnezeu sub po-vața așa ziselor învățături critice și necredință, care neagă că Biblia ar fi vestea lui Dumnezeu și inspirată de El! (Daniil 12:1-10) E vremea nu numai să ne trezim, ci să „îmbrăcăm toată armătura lui Dumnezeu.”

PREDICAREA EVANGHELIEI ÎN PĂDURI

ÎNLĂȚUIREA BIBLIEI ÎN TIMPURILE ÎNTUNEcate

STUDENTII BIBLIEI-BEREANII MODERNI

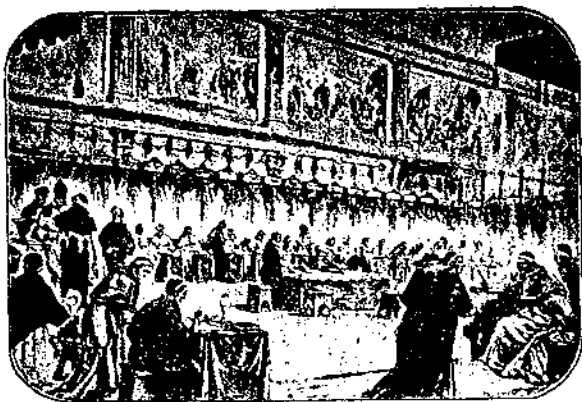

SUCCESIUNEA APOSTOLICĂ

TOTI creștinii pretind că în trecut s'au învățat doctrine eronate care nu mai pot fi suportate în lumina mai clară a vremii noastre. Toți se bucură de spiritul mai mare de prietenie ce se răspândește printre creștinii cu denumiri variate—catolici și protestanți. Cum s'a putut ca Creștinismul să ajungă într-o stare atât de întunecată, încât urmașii lui Isus să creadă că-l onorează pe Dumnezeu torturându-și pe semenii lor? Studenții Bibliei sunt de părere că nenorocirea a început prin doctrina eronată a *succesiunii apostolice*—doctrina că episcopi și metropoliții bisericii erau apostoli, inspirați în acelaș chip ca și cei doisprezece.

Papa Pius X-lea și-a dat seama cel dintâi că poporul nu mai consideră pe episcopi și pe metropoliți ca autorități inspirate și succesori ai oficiului apostolic. Alarmat de acest spirit al masselor, el numai de curând a îndemnat pe episcopi, ca romano-catolicii să studieze Biblia spre a ajunge sub influența învățăturilor inspirate ale celor doisprezece apostoli. Toți prind așa de seama că numai cei doisprezece apostoli ai Mielului [Sf. Pavel în locul lui Iuda] sunt canalele inspirate de Dumnezeu, și autorități competente pentru Biserică.

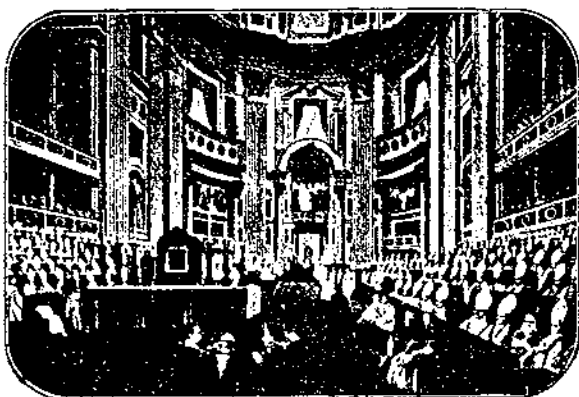
După moartea Apostolilor, Biserica, neavând înlesnirea Bibliei și a educației, fu nevoită să recurgă și să privească cu o prea mare încredere la episcopi și preoții ei, acreditându-i astfel, fără nici o autoritate, ca inspirați dumnezeeste, după asemănarea celor doisprezece. După vre'o două sute de ani, greșala începu a fi în parte recunoscută, și se încearcă o îndreptare a ei, dar într-o direcție greșită. Se descoperi că diferiții episcopi predicau doctrine diferite și enorm de contradictorii, și că acestea contraziceri se aduceau ca dovadă împotriva lor că nu ar fi inspirați ca Apostolii. Împăratul Constantin [încă nebotezat] întruni consiliul din Nicea al tuturor „episcopilor apostolici” în anul 325 d. Chr. Se adunară vre-o 384 de episcopi, și li se porunci să se decidă asupra unei credințe. Ei se certară multe luni de-a rândul. Atunci împăratul hotărî credința din Nicea, poruncind ca toți acei cari nu vor consimți la această credință să fie exilați.

ALEGEREA UNUI PAPĂ

ÎNCORONAREA PAPEI LEO XIII

CONSILIUL VATICAN

„SFÂNTUL IMPERIU ROMAN“

Cu timpul, numele Creștinismului se răspândi în Europa, dar fără spiritul Invățătorului său. Numele de „creștin” deveni popular, iar în vremea împăratului Carol Magnus fu stabilit titlul de „Sfântul Imperiu Roman.” Însemnătatea titlului e ilustrată printr'un tablou renumit care se găsește în domul roman din Florența, Italia. În acest tablou împăratul și papa șed alături pe un tron, pe a cărui trepte în dreapta și în stânga urcăză diferiți slujbași ai Imperiului: de partea împăratului, și după grad, stau în rând generali, etc., iar de partea papei, episcopi, preoți, etc. Mulți pretind că aceasta este o recunoaștere publică a *căsătoriei* Fecioarei lui Christos cu Puterea civilă, calificată ca desfrâuare în cartea Apocalipsului. — Apocalips 17:1-5.

Baza acestei alianțe sau cununii era doctrina eronată, că a doua venire a lui Christos să guverneze pământul să împlinește astfel. Să pretindea atunci că era voința lui Dumnezeu ca Christos să fie reprezentat pe pământ prin Papă, și că guvernarea sa să fie dusă la îndeplinire prin prinți civili ai pământului. În Europa, această stare de lucruri a durat de mai multe veacuri. În secolul al XVII începutu mișcarea reformistă. Dar aceste fete ale bisericii romane s'au măritat și ele, la rândul lor, după puterile pământești, alcătuind „Sfinte Imperii” de ale lor.

Întreaga această teorie și sistemul său primiră o lovitură crudă când Napoleon Bonaparte luă pe Papa ca prizonier în Franța. Magia stăpânirii preoțești fu spulberată. Anul 1870 a ados o altă lovitură fatală—când regele Victor Emanuel luă în stăpânire Roma.

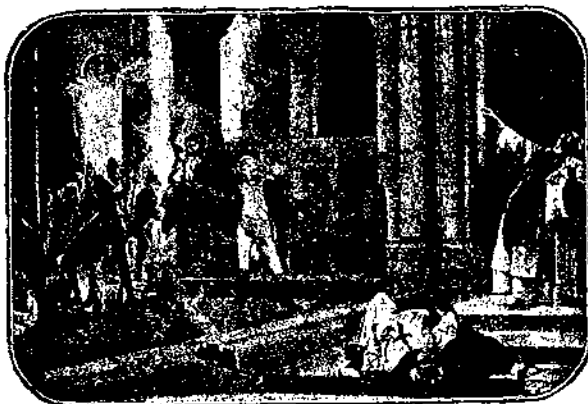
Studentii Bibliei sunt de acord că uniunea dintre Biserică și Stat e contrară spiritului Bibliei, fiind o proare a Evului Mediu. Ei susțin că Biserica lui Christos n'are să domnească împreună cu prinți pământului, sau să se mărite cu ei, ci s'aștepte până la a doua venire a Răscumprătorului ei, spre a fi unită cu el prin prima înviere. Atunci ea va deveni mireasă. (Apocalips 19:7) Atunci ea va domni împreună cu Domnul ei o mie de ani. — Apoc. 20:7.

LUDOVIC CEL PIOS SE POCĂEȘTE

NAPOLEON SFIDEAZĂ PE PAPA

SOLDATII LUI NAPOLEON LA SARAGOSSA

CRUCIATELE ȘI CRUCIAȚII

NUMELE de „creștin” devenise popular în Europa. Aproape fiecare era recunoscut ca creștin, afară numai dacă careva nega aceasta, pretinzând că e evreu. Somnolența și trândăvia vieții bisericești izbucni într-o război-nare fanatică. Această religiozitate bruscă, cerea ca creștinii să se războiască cu turcii, evreii și alții. Cruciații își făcură nume și lăsară urme în istorie. Sub spiritul vremii, mii de oameni cinstiți, dar amăgiți, călătoreau pe ape și uscat sute de kilometri spre a lupta pentru cruce în contra a ceea ce să termina atunci lumea păgână. Se considera mai ales vătămător pentru piositate, ca Ierusalimul să fie sub stăpânirea turcă, și mii de vieți și averi s'au prădat și cheltuit cu „cruciatale” pentru „eliberarea sfântului mormânt din mâna necredinciosului turc.”

Din punctul de vedere al zilelor noastre, și pentru o mai clară pricepere a lucrurilor, oamenii socotesc Cruciatele o izbucnire a nebuniei, sforțări zadarnice, incultură și fanaticism vădit. Dar probabil și creștinii de astăzi au unele atitudini tot așa de nebune și iraționale. Minteă omenească trebuie să fie activă într-o cale sau alta, iar nebunia altora e mai ușor de cunoscut decât pe a noastră proprie.

Istoria viitoare va dovedi că Creștinismul de azi e tot atât de irațional în unele privințe ca și cel din zilele Cruciaților. Oare marile împărății ale lumii nu se numesc părți ale Creștinătății [împărăția lui Christos?]. Oare nu construiesc ei [„creștinii”] „dreagnought”-uri, a căror fiecare descărcătură de tun costă averi imense? Oare nu instruesc armate enorme, echipându-le cu prețioase furnituri de război? În ce scop? Ori pentru că au intenții rele asupra celorlalte așa zise națiuni creștine, ori din cauza neîncrederei în ceilalți. Ce ridicol se vor părea toate astea odată!

Cu cât va fi mai bine când Cuvântul lui Dumnezeu va fi pe deplin acceptat și spiritul de dreptate și dragoste va guverna lumea. Atunci bogăția și energia prădată în cruciate și armamente va fi întrebuințată spre îmbunătățirea generală a soartei poporului. Numai împărăția lui Christos poate restaura pe om la chipul și asemănarea lui Dumnezeu, și să facă locul picioarelor Sale...pământul - glorios.

PREDICAREA CRUCIATELOR

„PRIN ACEST SEMN VOM ÎNVINGE“

HUSS ÎNAINTEA CONSILIULUI

HUSS, WYCLIFFE, TYNDALE. ETC.

INAȚATURILE trecutului n'ar trebui să fie uitate niciodată. Dar asupra multelor sale nelegiuiri săvârșite trebuia să întindem haina milei și a carității. Biserica pierduse vremea vestea inspirată, și inconștient adoptă ca învățăturile episcopilor sunt egale cu acelea ale Apostolilor. Pe acest canal se strecurară însă grave erori în Biserică. Lord's *Old Roman World* declară: „În secolul II se găseau episcopi liniștiți, martiri credincioși, care se adresau bisericii prin locurile ei de adunare și nu purtau nici un rang lumesc. Secolul al III-lea găsi biserica mai puternică ca instituție. Când în secolul al IV-lea creștinismul deveni religia curții, ea a fost făcută să suporte tocmai relele împotriva cărora ea protestase la început. Preotimea, devenită ambițioasă și cu tendințe pământești, căzu rang și distincție. Preoții deveniră leneși, aroganți și independenți. Biserica se alie cu Statul, iar doctrinele religioase fură impuse cu spada magistraților.”

Din fericire se găsește în toldeana și gânditori înaintați, în oricare direcție, dar în general ei sunt considerați ca nebuni și sunt persecutați. În realitate ei sunt însă cei mai mari binefăcători ai omenirii. Hus suferi martirajul pentru credința sa în Biblie. Wycliffe și Tyndale fură persecutați. Biblia lui Tyndale fu arsă în public de către înalții preoți în fața catedralei Sf. Pavel din Londra.

Mai târziu Cramer, Latimer și Ridley, care fură odată asociați erarhiei romane, fură arși de vii în piața publică pentru schimbarea credinței lor. În lumina zilelor noastre, vedem mai puțină diferență între cele două ierarhii. Atât protestanții cât și catolicii sunt de acord în a condamna atrocitățile trecutului, săvârșite în numele Mântuitorului nostru, al cărui titlu mai este și acela de „Prinț al Păcii” și care predica „fericiți sunt făcătorii de pace, că aceia se vor chema fii lui Dumnezeu.” Mulțumim lui Dumnezeu, ochii minții noastre văd mai limpede, și având lumină mai mare ca ei, putem vedea mărimea, înălțimea, adâncimea și lățimea dragostei dumnezeiești.

CRANMER, LATIMER ȘI RIDLEY

WYCLIFFE ÎNAINTEA CONSILIULUI

TYNDALE TRADUCE NOUL TESTAMENT

LUTHER, ZWINGLI, MELANCHTON

NIMENI nu mai crede astăzi că Martin Luther a pășit atât de înaintea celorlalți, încât să se poată spune despre dânsul că a cuprins adevărul întreg și numai adevărul. Lutheranii însăși desființează două din cele 95 de teze ale sale; dar dorind să păstreze numărul întreg divizează alte două. Totuși, nu se poate nega că cu mișcarea lui Luther civilizația făcu un pas înainte. Astăzi catolicii sunt mai buni, și protestanții deasemenea.

Dr. Luther era șeful unui seminar catolic pentru pregătirea la preotie a tineretului german. El auzise de Biblie, dar ca și alții timp de 13 secole înaintea lui el se încredea în doctrinele hotărâte de diferitele „consilii apostolice” ale Bisericii—în diferitele crezuri proclamate, pe cari le credea conferme Bibliei.

Întâmplarea făcu se văză într-o zi o copie în limba latină a Noului Testament. O citi din curiozitate și fu surprins de simplitatea sa. El scrisese Papei, cerându-i să adune un consiliu care să controleze dacă nu s'au făcut abateri în cursul vremurilor dela religia lui Isus Christos. Papa nu primi cu bunăvoință ideea lui Luther, care fu proclamat eretic, șters din rândul ecclesiasticilor și excomunicat. Dar acest tratament îl convinse și mai mult pe Luther despre deosebirea dintre metodele Bibliei și învățăturile mai moderne, introduse de ierarhia papală. El începu să scrie tratate pe cari le răspândi în toată Germania printre puținii oameni care puteau citi atunci—în orice limbă. Cu timpul, trecând prin multe greutăți și lupte, Biblia deveni mai prominentă.

Acești sfinți și cinstiți reformatori ai vremurilor lor, au putut înțelege numai parțial Biblia. Mult din funul superstiției și al fanatismului le mai întuneca mintea lor. Nici noi n'am eșit încă cu totul din el. Slavă Domnului, însă, că studiul Bibliei reușește să influențeze favorabil toate categoriile de oameni. Să nu uităm că în vechime numărul acelora care știau să citească era foarte mic, iar un exemplar al Bibliei costa o avere. Oamenii o socoteau fără importanță din cauza încrederii greșite că o aveau în episcopi, apostoli și crezurile lor.

LUTHER BATE TEZELE SALE PE UȘA BISERICII

LUTHER ARDE BULA PAPALĂ

PRESBITERIANII PRIMITIVI

TETZEL VINDE ÎNGĂDUINȚE (LA PĂCAT)

PE vremea când Luther începuse studiul Noului Testament, fiind mirat de simplitatea lui—și când se aprofunda în marile adevăruri biblice ale îndreptățirii prin credință în sângele lui Christos—el întâlnește pe Tetzel, care-l convinsese și mai mult că grave greșeli s'au strecurat în credința și spiritul Bisericii. Tetzel vindea indulgențe sau îngăduințe de a face păcate, binecîntele pentru bani, sub autoritatea papei. „Întările” aveau să fie întrebuițate pentru completarea catedralei Sf. Petru la Roma.

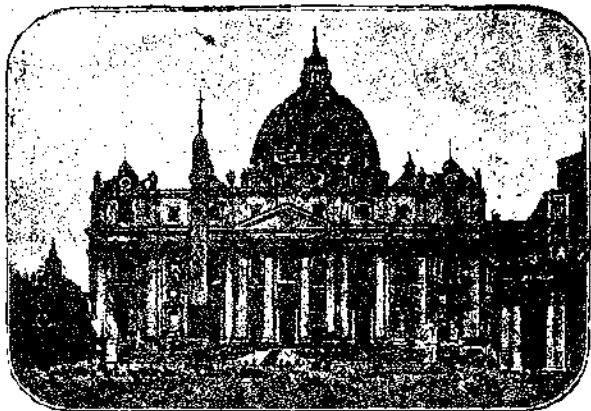
Tetzel o fi sau n'o fi întrecut autoritatea de care dispunea, dar fapt este că el predica, nu meritele lui Christos și iertarea prin credință în sângele Său vărsat pe Calvar, ci puterea papei și a sa proprie, agentul său, de a ierta păcate, spunând: „Aveți desigur prieteni care zac în Purgator pentru diferite păcate. Papa are puterea de ai scăpa; eu sunt agentul său. Acei cari vor să doneze pentru acest fond să-și pale banii în această cutie, fiind asigurați că în clipa donației, prietenii lor sunt eliberați din suferințele Purgatorului.”

Deși era catolic și deci credea în Purgator, Luther nu mai putea tolera această treabă comercială de-a vinde darul lui Dumnezeu pe bani. De aceea, el începu al denunța pe Tetzel cu toată asprimea.

Pupă cât suntem informați, vânzarea publică a „îngăduințelor” a fost oprită în cea mai mare parte a țărilor civilizate, dar până de curând, în Mexic, se vedeau în multe biserici. Mesle erau acoperite cu „îngăduințe”, specificând diferite crime și păcate, și purtau prețuri fixe.

Protestanții și anumiți catolici susțin că aceste „îngăduințe” sunt îngădueli deadeptul la păcat. Biserica din Roma pretinde că n'a dat niciodată permise de a să săvârși păcate, ci numai a mai ușora din suferințele Purgatorului.

În lumina zilei noastre, când învățăturile Bibliei au devenit clare, studenții Bibliei susțin că învățăturile Scripturii sunt de acord arătând că în moarte omul este absolut inconștient—că momentul deșteptării, diu Dimineata Învierii, va fi legătura imediată cu momentul morții. Textele dovăditoare pentru Purgator se aplică sfinților în această viață, lumii în epoca viitoare, și marelui „timp de strămuțare” cu care această vârstă se va încheia.

CATEDRALA SF. PETRU

LUTHER TRADUCE BIBLIA

INCHIZIȚIE PENTRU PREGĂTIREA

SFÂNTA (?) INCHIZIȚIE

CATOLICII și Protestanții înclină să numească isprăvile Inchiziției foarte nescinte și nelegiuite. Privind asupra acestor fapte în spiritul carității, ne amintim că Inchiziția aparținea unor vremuri mai puțin favorabile. Mulțumim lui Dumnezeu, că odată cu iluminarea zilei noastre au venit și sentimente mai nobile pentru dreptate și iubire, care fură învățate de către Isus: „Iubiți pe vrășmașii voștri, faceți bine celor care vă urăsc, și vă persecută și zic orice lucru rău împotriva voastră, mințind, pentru numele meu.”—Matei 5:44; Marcu 13:13; Luca 6:27.

Legea dată israeliților pe muntele Sinai exprimă numai dreptatea în porunca sa: „Jubește pe aproapele tău ca pe tine însuși.” Cum s'a trecut cu vederea peste Cuvântul lui Dumnezeu în persecuțiile Inchiziției! Nu era numai o lipsă de iubire sau simpatie, dar dreptatea însăși fu călcată în tot înțelesul cuvântului: Mulțumim lui Dumnezeu pentru lumina mai mare și vremuri mai bune în care trăim noi.

În inima omului există o predispoziție de a face rău numai dacă se poate găsi o scuză pentru el. După cum evreii găsiră o scuză pentru răstignirea lui Isus, și uciderea lui Ștefan, etc., tot astfel și Inchizitorii găsiră o scuză persecuțiilor lor. Ca și Saul din Tarsus, ei credeau că aduc astfel o jertfă lui Dumnezeu. Împrejurările de atunci s'au schimbat mult, totuș persecuția se practică încă și azi în diferite feluri: prigonire, batjocorire, ș. a., potrivit cu civilizația fiecărui popor. Biblia se referă la aceste fapte și spune: „Frații voștri care vă urăsc, și vă lapădă pentru numele meu, au zis: măroască-se Domnul; dar el se va arăta spre bucuria voastră și aceștia se vor rușina.”—Isaia 66:5.

Spiritul tiraniei, al linișării e numai o formă mai puțin a „sfintei inchiziții.” Un preot episcopal methodist din Chicago, supărându-se pe profesorul Farson, e citat de către ziarul *Indianapolis News* și *New-York Tribune* că ar fi zis: „Dacă aș avea puterea aș jupui pe acest om de viu, pielea l-aș săra-o cu sare și aș bate-o cu cuie la soare pe ușa hambarului meu.” Redactorul numitului ziar comentează: „Dacă unul care predică evanghelia păcii izbucnește într-o astfel de furie, la ce nu ne-am putea aștepta dela fiii lui Belial?” Dovezile abundă că spiritul plebei, spiritul Inchiziției, e în creștere. Toți să bage de seamă și să se păzească.

MASACRUL SF. BARTOLOMEIU

DIMINEATA DUPĂ MASACRU

HUGUENOTHI FUG LA AMERICA

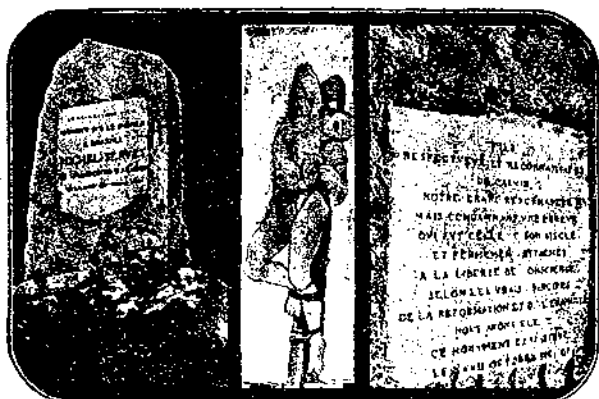
CALVIN ȘI SERVETUS

IN Geneva, Elveția, se ridică în 1912 un monument cu următoarea inscripție: „În memoria lui Michael Servetus, victimă a intoleranței religioase a timpului său, ars de viu pentru convingerile sale, la Chambel, 27 Septembrie, 1553. Ridicat de către urmașii lui Calvin, 350 de ani mai târziu, ca o expiere pentru această faptă și ca un semn de desaprobare a oricărei constrângeri în materie de credință.”

Astfel urmașii lui Calvin au dovedit lumii că au progresat mult peste spiritul învățătorului lor, în spiritul adevăratului creștinism—spiritul dreptății și iubirii. Calviniștii merită să fie felicitați acum de către toți creștinii pentru progresul lor—atât de către catolici cât și de protestanți, care toți au făcut progrese similare în timpul celor patru secole trecute. Nimeni n'ar mai aproba sau îndreptăți astăzi osânda lui Calvin condamnând pe Servetus să fie ars de viu.

De obicei acei care erau arși pe rug sau la stâlp deveneau repede inconștienți suferinței la care erau supuși, căci combustibilul fiind așezat la picioarele lor, flăcările și fumul erau respirate de către victimă care îndată devenia nesimțitoare. Pentru Servetus însă, răutatea satanică în sufletul persecutorilor săi, așeză combustibilul la o distanță așa că el fu literalmente fript de viu, suferind torturi îngrozitoare timp de cinci ore—in numele lui Dumnezeu, al lui Isus, al dreptății, adevărului, iubirii, creștinătății și civilizației.

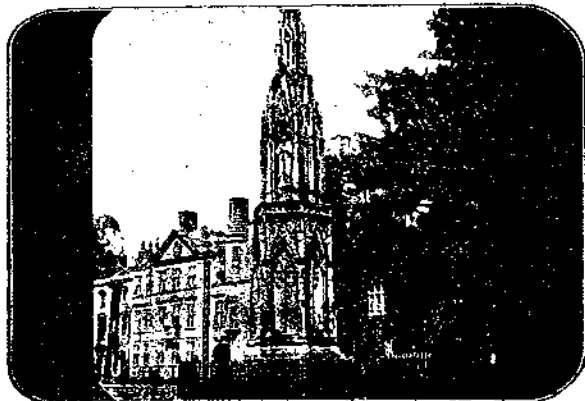
Parc curios că abea acum ne dăm seama, că un om care e atât de lipsit de spiritul Învățătorului său, încât să-și cunoască pe fratele său într'un chip atât de nemilos, nu poate fi primit ca un tâlmăcitor al Cuvântului lui Dumnezeu și al spiritului său. Abea acum își dau seama studenții Bibliei că fratele Calvin n'a fost descoperitorul doctrinei „Aleșilor”, ci numai al acelei doctrine după care *toți nealeșii vor suferi chinuri veșnice*. Acum vedem că termenul „aleși și cei aleși” sunt termeni biblici, iar aceia care își vor face chemarea și alegerea lor sigură, vor ajunge să fie preamăriți împreună cu Răscumpărătorul lor prin învierea cea dintâi. Tot astfel vedem acum că cei aleși vor fi asociați cu Isus în Împărăția sa Milenială, care va fi înființată spre binecuvântarea celor *nealeși*—„a tuturor familiilor de pe pământ.”—Galateni 3:29.

**MONUMENTUL CALVINISTILOR RIDICAT LUI
SERVETUS**

**ARDEREA BIBLIILOR ÎN FAȚA CATEDRALEI
SF. PAVEL DIN LONDRA**

**BISERICA MEMORIALĂ A MARTIRILOR DIN
OXFORD**

METHODISTI ATACAȚI DE MULȚIME

ORI cât am regreta existența sectelor multiple ale Creștinismului, totuși trebuie să le privim pe toate cu simpatie. Stabilirea fiecăreia dintre ele însemna o încercare mai mult de a se apropia de Dumnezeu și adevărata lumină. Wesley propovăduia întoarcerea la simplitatea bisericii primitive, în predică, studiul Bibliei, etc. Bineînțeles, că făcând aceasta, el a avut să întâmpine opoziția bisericii formaliste. Se mănau vitele asupra credincioșilor spre a le turbura întrunirile, se organizau plebe spre ai ataca. Tot astfel baptiștii, presbiterianii, și alții suferiră multe persecuții, multe piedeci în studiul Bibliei, și închinării lui Dumnezeu după dictatul conștiinței lor.—2 Timotei 2:3, 12.

„Ce fel de oameni ar trebui să fim noi?” notând persecuțiile trecutului și „drumul strâmt” al acelor care îl urmează pe Isus? Toți ar trebui să fim mai toleranți și să ne desbrăcăm tot mai mult de aroganța și fanatismul ce se observă în fiecare din noi. Toți ar trebui să se lăpode de tradițiile omenești și de tot ceea ce e contrar Bibliei.—2 Petru 3:11.

Creștinii de toate categoriile ajung acum la această concluzie și studiază Cuvântul lui Dumnezeu fără „ochelarii” crezurilor prin clase biblice și casele lor.—2 Timotei 2:15.

Wesley a descoperit un alt adevăr prețios al Bibliei. El a susținut că doctrina lui Calvin e inacceptabilă, după cum o fac și calviniștii acum. Fratele Wesley avea ca deviză: „Harul Liber”, iar textul său favorit era: „Spiritul și Mireasa zic: Vino! cine dorește să ia apa de viață în dar.” Inima sa era largă și plină de iubire, dar adevărata mărime a grației divine nu se putea cunoaște deplin atunci. El nu putu deosebi că frumosul său text se referea la binecuvântarea celor „aleși” în timpul domniei de o mie de ani a lui Christos; că Biserica nu va deveni mireasă până la căsătorie, la a doua venire a Domnului nostru. Iată după aceasta, Spiritul și Mireasa vor invita pe toată omenirea la viață vecinică.

Acum noi putem vedea raportul dintre „Alegere” și „Harul Liber.” Alegerea lui Dumnezeu a unei clase de sfinți pentru împărăția viitoare este opera sau munca specială a acestei vârste. Iar „cei aleși” în glorie vor extinde, în epoca viitoare, grația liberă a lui Dumnezeu tuturor familiilor de pământ.—Romani 8:28, 29; Apocalips 22:17.

PERSECUȚILE METHODIȘTILOR

PEREGRINIȚI FUG DE PERSECUȚII

PEREGRINII PERSECUTĂ PE BAPTIȘTI

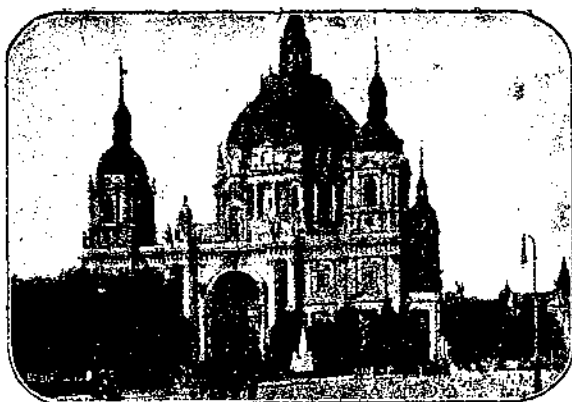

TEMPLELE NOASTRE MODERNE

TEMPLE mari sau catedrale au fost ridicate prin toată lumea civilizată. Fondatorii lor au fost, fără îndoială, mult sau mai puțin inspirați să imiteze trecutul, pe Solomon și Irod. Din anumite puncte de vedere nu se poate găsi nici o vină cu acestea. Împrejurările fiind egale, ar fi o rușine pentru creștini să se înfrumusească spre a sluji lui Dumnezeu în case inferioare acelorora în care locuiesc ei înșiși. Totuși, de multe ori oamenii care au donat bani pentru ridicarea și întreținerea acestor clădiri costisitoare, au fost și sunt extrem de săraci, și au fost induși la aceste cheltuieli prin sofisme înșelătoare.

Pe vremea lui Christos și a apostolilor, nu era considerat ca „operă creștinească” adunarea de bani. Astăzi adunarea de fonduri este socotită ca „o operă ideală pentru Isus.” Apostolii învățau că adevărata muncă a Bisericii lui Christos nu este de a edifica clădiri costisitoare, dincolo de mijloacele lor, cari li încurcă în datoriile împovăritoare, ci de a se edifica pe ei înșiși în credința cea preastântă. „Templul lui Dumnezeu este stând, care templu sunteți voi”, declară Apostolul Pavel. „dacă este așa, că spiritul lui Christos locuiește în voi.” Poporul lui Dumnezeu sunt pietrele vii, cum ne spune Sf. Petru, care, sub supravegherea divină, sunt petrivite, ciselite, formate și lustruite pentru Templul Spiritual al Domnului. Apoi va urma ștergerea blestemului, ștergerea tuturor lacrimilor.

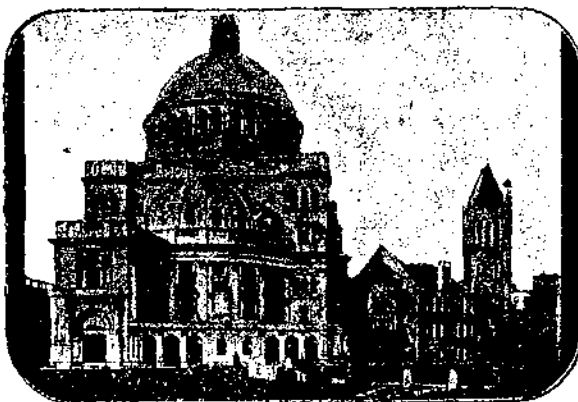
Întrebuințând aceste temple moderne, nu trebuie să uităm că ele nu sunt adevăratul templu sau Biserica care e compusă din sfinții Domnului, care încearcă mereu să umble pe urmele lui Isus, în serviciul adevărului, făcând după ocazii, bine tuturor oamenilor, dar mai ales celor de o credință. Dacă înclinăm să criticăm pe strămoșii noștri pentru ridicarea de catedrale, în timp ce ei neglijau Biblia, să nu uităm că generațiunile viitoare vor face comentarii similare, sau mai rele încă, despre noi, care construim atâtea „dreagnouts”-uri costisitoare pentru nimicirea semenilor noștri. Cu ce rușine vom privi atunci în urmă asupra greșelilor noastre! Acest gând ar trebui să ne facă umili.

CATEDRALA DIN BERLIN

IOAN KNOX PREDICĂ CALVINISMUL

TEMPLUL ȘTIINȚEI CREȘTINE

RESPINS ȘI DISPREȚUIT

CHRISTOS e aci pietat în contrast izbitor cu bogații, învățații, religioșii, și necredincioșii vremii noastre.

Spiritul sfânt crează o „minte sănătoasă”. (2 Tim. 1:7) Sacrificarea intereselor prezente pentru cele vecinice, este o faptă înțeleaptă. Este vre-o mirare ca artiștii zugrăvesc lumea ca nebună după glorie, bogăție și plăcere?

The Christian Herald spune despre o pictură similară: „Această pictură, — pe care un critic foarte just a numit-o: „Predica unui pictor”, este aplicabilă stărilor din orice parte a lumii civilizate. Este o pictură care trebuie bine studiată și gândită, astfel că întreaga însemnătate a înșirăturii sale să fie cuprinsă.”

The Christian Commonwealth spune despre aceeași lucrare: „Pe ambele părți trece mulțimea nepăsătoare. Figura prominentă e aceea a unui preot care cu mândrie este conștient de perfecția ritualui cu care el risipește o viață mai înaltă. Feste umărel preotului se zărește figura severă a unui alt „divin”, de un tip deosebit și, având Biblia în mână, aruncă o privire spre figura divină. Pe planul întâi se vede figura speriată a unei îngrijitoare de spital, figura care e foarte realistă. Omul de știință cu seringă sau tubul său de probă e atât de absorbit că nici nu privește vreodată la Christos care e lângă dânsul. Una din cele mai izbitoare figuri e aceea a unei false frumuseți, sburând dela o petrecere la altă. În fund stă un inger cu capul plecat, ținând în mână o cupă pe care lumea, iubită de Christos până la moarte, îi mai obligă s-o bea.”

Trecătorii reprezintă pe cei nealeși, a căror siguranță este împărăția lui Christos. În această pictură, aleșii sunt reprezentați prin persoana Mântuitorului suferind — membrii Corpului lui Christos, Biserica. „Acela care vă disprețuește pe voi, mă disprețuește pe mine.” Acești credincioși, membri ai Corpului lui Christos, nu se mărginesc la o singură dominațiune, ei constituiesc pe sfinții oricărei biserici, și în afară de orice sistem omeneș. Ei sunt clasa „fecioarelor înțelepte”, fiind pregătiți prin rușine și batjocură pentru împărăția cerească și marca operă a binecuvântării tuturor familiilor de pe pământ.

„A doua zi vede Ioan pe Isus venind la dânsul, și zice: Iată al lui Dumnezeu Mel care ridică păcatul lumii.“—Ioan 1:29.

„Și acest glas noi l-am auzit adus din cer, fiind noi împreună cu dânsul pe muntele cel sfânt. Și avem mai temeinic cuvântul cel profetic, la care bine faceți luând aminte ca la o lumină luminătoare într'un loc păcios, până să lumineze ziua și luceafărul dimineții să răsară în inimile voastre.“—1 Petru 1:18-19.

„Dar ei nedând luare aminte se duseră, unul la țarina sa, altul la negustoria sa; iar ceilalți punând mâna pe shugile sale le înfruntară rușinos și le uciseră.“—Matei 22:5-6.

„La ale sale veni, și ai săi nu-l primiră.“—Ioan 1:11.

DANIIL ÎN GURA CRITICILOR

UN măiestru al picturii ne-a dăruit un tablou care înfățișează într'un chip foarte minunat atitudinea criticilor față de Cartea lui Daniil și minunatele ei profeții, cari, mai mult de cât oricare altă carte, prezic vremurile tulburi actuale, înmulțirea cunoștinței și marile invențiuni ce se întâmplă azi. Bineînțeles, că discreditând pe Daniil și pe profeți, și P'salmii Vechiului Testament, acești critici discreditează în realitate pe Isus și apostolii săi. Acești așa ziși înalți critici, din toate școlile înalte ale lumii, au distrus și subminat credința în Cuvântul lui Dumnezeu, și astfel, au subminat credința multora într'un Creator personal.

Acești critici au puțin de spus în contra „Aceluia care vorbea cum n'a mai vorbit niciodată un om”; dar mințile gânditoare ale zilelor noastre își dau seama, că de vreme ce Isus și apostolii au citat pe profetul Daniil și pe ceilalți profeți, că inspirați Dumnezeiește, descreditate acestora este o descreditate a lui Isus și a apostolilor. Cum ne-am putea bizui pe mărturiile lui Isus și ale apostolilor asupra altor chestiuni, dacă ei se înșelau bazându-se pe profețiile trecutului?

Starea Creștinismului de azi e cu adevărat deplorabilă; și cu toate că ne dăm seama cum a ajuns în halul acesta, totuș ni se pare imposibil restaurarea unei credințe odată pierdută. Numai dela acei cari posed o inimă foarte onestă putem aștepta o remediere a lor, căci abaterrea lor s'a produs din cauza gândului imposibil că toți, afară de câțiva, vor fi chinuți vecinic de diavoli contra focului, pentru că așa a hotărât Dumnezeu să fie dela facerea lumii. Ei resping Biblia, crezându-o baza și origina tuturor acestor erori religioase a diferitelor sisteme creștine.

Această necredință face asalturi ca un val puternic, și influența ei distruge orice speranță într'o viață viitoare, pregătind astfel lumea pentru anarhie. Mirarea este că cei mari și bogăți, ajutând școlile unde se învață toate acestea, nu-și dau seama că în acest chip aduc anarhia în lume.

Acum chiar, muncitorimea, asemănătoare uriașului orb Samson, oarbea după stâlpii societății de azi a căror sguindire va aduce prăbușirea actualei stări sociale.

ȘCOLILE ÎNVĂȚĂ INFIDELITATE

SEMNELE PREZENȚEI FIULUI OMULUI

ASALT ASUPRA MĂNĂSTIREI

„MULTI VOR ALERGA ÎNCOACE ȘI ÎNCOLO“

ORI-CINE știe că datorită tiparului cultura omenească a luat o mai mare dezvoltare în ultimul secol decât în toate cele 59 secole dinainte. Deasemeni, știe oricine, că telegraful, telefonul, telegrafia fără fir, lumina electrică, gazul aerian, calea ferată, tramvaiul electric, și altele altele mașinării ale zilelor noastre au fost toate necunoscute cu un secol în urmă.

Dar deși cunoaștem acest adevăr, numai puținii își dau seama și apreciază toate acestea. Ele par de neapținut nouii generații. Aceste invenții venind rând pe rând numai puțin și-au dat seama că ele sunt prevestiri luminoase ale împărăției de o mie de ani a lui Christos, când blestemul va fi înlăturat și înlocuit cu mult făgăduita binecuvântare a lui Dumnezeu, care se va revărsa din plin asupra omenirii.

Biblia ne vorbește despre viitoarea glorie a pământului, când Dumnezeu va preamări locul picioarelor Sale și întregul pământ va deveni un Paradis al lui Dumnezeu. Marii noștri oameni de știință, care deși nu dau nici o atenție Bibliei, mărturisesc că descoperirile prezente sunt o nimic în comparație cu aceea ce va veni peste puțină vreme.

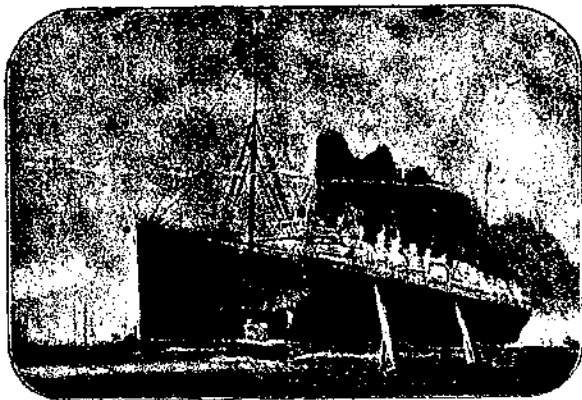
Dumnezeu zugrăvește vremea noastră prin profetul său Daniil, astfel: „La timpul sfârșitului cunoștința se va înmulți. mulți vor alerga încoace și încolo. cei înțelepți vor înțelege... și va fi un timp de strămtorare, cum niciodată n'a fost decât a stat om pe pământ.“—Daniil 12:1-10; Matei 24:21.

Nu suntem oare în mijlocul acestei alergări încoace și încolo, prezisă de această profeție? De aceea, văzând dovezile în jurul nostru, noi ne dăm seama că trăim acum în timpul sfârșitului—când această lume sau epocă se termină spre a face loc alteia care în mod treptat se deschide înaintea noastră, plină cu binecuvântări din mâna lui Dumnezeu. Prima locomotivă a fost construită numai cu 90 de ani în urmă. Acum, în fiecare țară, mulțimea aleargă încoace și încolo, a căror strămoși n'au călătorit poate nici 50 de km., dela locul nașterii lor. De sigur nici o profeție nu ar putea fi mai precis îndeplinită ca aceasta.

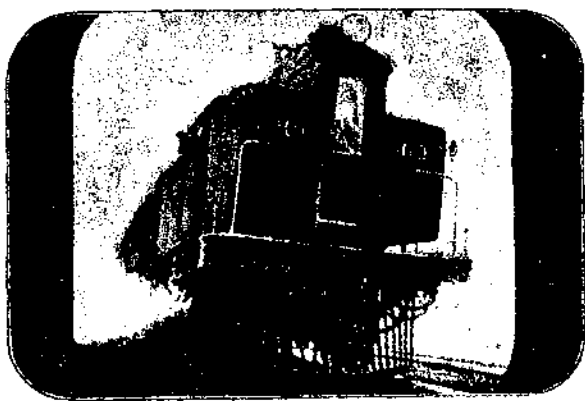
Cine altul decât Dumnezeu putea să știe și să prezică aceste minuni ale zilelor noastre? Isus cită o parte a acestei profeții.—Matei 24:15; 21:22.

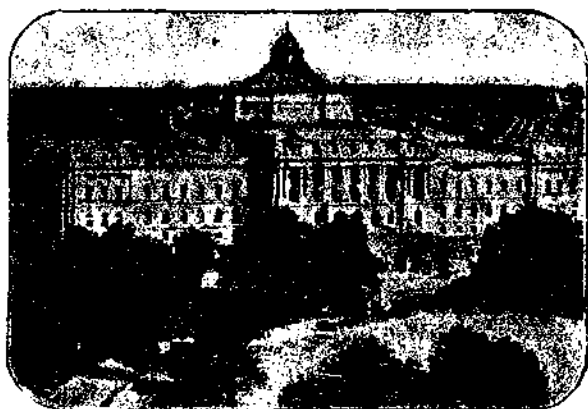
TOATE ÎN VIAȚA UNUI OM

UN VAPOR MODERN

LOCOMOTIVĂ ELECTRICĂ

„CUNOȘTINȚA SE VA ÎNMULTI“

DANIIL a declarat nu numai că epoca noastră va fi însemnată prin faptul că vom avea posibilitatea „de a alerga încoace și încolo“, prin mijloace rapide, dar ne-a dat și o altă indicație: „Cunoștințele se vor înmulți.“ De sigur că și această profeție o vedem îndeplinită, și se îndeplinește mereu. În loc de a ara câmpul cu un băț încovoiat, avem pluguri moderne cu aburi și motoare care îndeplinesc de o sută de ori mai mult lucru. Comparați scrisul pe piatră și pergament, atât de obositor și costisitor, cu tiparul nostru modern, iar apoi începutul tiparului cu acel al zilelor noastre!

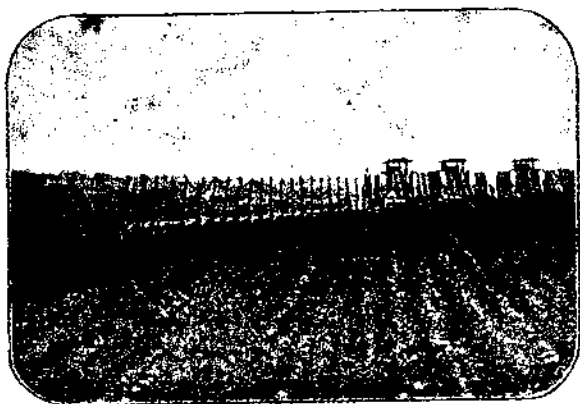
Nici o imprimerie din lume nu ilustrează mai bine perfecția la care ajuns arta tiparului decât imprimeria Statelor Unite din Washington. Nici o librărie din lume nu ilustrează mai bine învățătura modernă ca biblioteca Parlamentului American. Astăzi învățătura nu este un privilegiu numai al celor mari, al bogaților, sau al câtorva; ea este generală. Școlile lumii civilizate sunt arhipline și astfel cunoștințele sporesc.

Ce minunat lucru că Dumnezeu știa toate aceste întâmplări, și le-a prezis prin profetul Său Daniil, acum 25 de secole, spunând: „Mulți vor alerga încoace și încolo, și cunoștințele se vor înmulți!“ O avem! E spus lămurit și deci e evident că suntem acum în timpul sfârșitului amintit, și ne putem bucura de sosirea Zilei celei Noi. Nu mai credem că lumea se va sfârși literalmente prin flăcări literale care s'a prefacă în cenușă. Suntem mai curând gata să credem Cuvântului lui Dumnezeu: că El n'a creat pământul în zădărar, ci pentru a fi locuit—spre a fi Paradisul omeneirii, regenerată sub domnia lui Christos.—Isaia 45:18; Ecclesiastul 1:4.

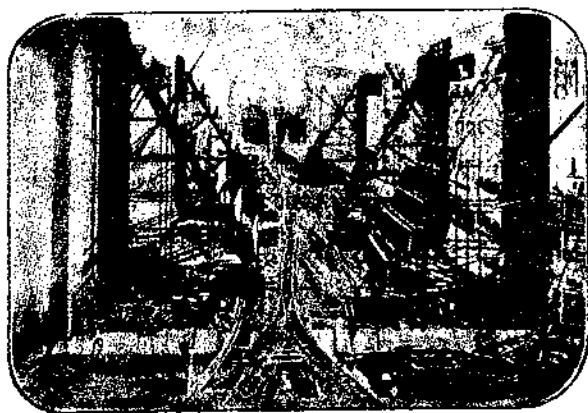
An după an vedem Pământul pregătindu-se spre a fi locuit în întregime. Recentele cutremure de pământ au închis o parte și au deschis altele noi canale ale Fluvului laponez, care are mare înfrăurire asupra climii din Alaska și din zona Arctică. Treptat, ghetarii se topesc și se scurg în apele mai apropiate de Equator. Treptat Pământul se pregătește să înflorească ca trandafirul, iar blestemul va fi înlăturat, înlocuit fiind cu binecuvântarea divină.—Isaia 35:1.

TIPARUL PRIMITIV ÎN COMPARAȚIE CU CEL MODERN

UN PLUG MODERN

CONSTRUIREA CANALULUI PANAMA

„UN TIMP DE STRĂMTORARE“

UNA din prezicerile lui Daniil este actualmente în curs de îndeplinire. El spune: „Și va fi un timp de strămtorare, cum niciodată n'a fost de când a stat popor până în timpul acela.“ Isus confirmă aceasta profecție, adăugând cuvintele: „Și nici nu va mai fi după aceea.“ Dacă aceasta epocă de turburări trebuie să vie, e înbușător gândul că ea va fi ultima de felul acesta; aceasta din cauza că lecția dată va fi atât de aspră, încât nu va mai fi nevoie să se repete. Astfel, conform Bibliei, pe cununga acestui timp de strămtorare va fi ridicată Împărăția puternică și glorioasă a lui Christos, spre a îndeplini marea operă pentru binecuvântarea omenirii, înlăturând păcatul și moartea. Christos va domni! Satana va fi legat! - Apocalips 20:1-4.

Profecția declară că în timp ce oamenii vor alerga încoace și încolo, și cunoștințele vor fi sporite, înțelepții poporului lui Dumnezeu vor înțelege planul divin ca niciodată mai înainte. „Misterul se va sfârși.“ Pecetea sa se va deschide. Aurora Zorilor va apare. Parabola fecioarelor înțelepte și neînțelepte se aplică sfârșitului acestei epoci. Această parabolă a lui Isus spune că printre poporul Domnului [toți fecioare] unii vor fi de categoria „celor nebuni.“ Numai „cele înțelepte“ își „stăcinesc și drescăză lămpile“, își examinează Biblia lor și „înțeleg“. - Matei 25:1-12.

Nu e voc să detaliam viitoarele turburări prevestite. Fiecare le vede venind. Va fi o luptă între uriași - de o parte uriașii financiari, trusturile, iar de cealaltă, syndicatele muncitorești. Ambele părți se pregătesc pentru luptă până la sfârșit. Ambele părți așteaptă să câștige lupta. Ambele părți vor fi desamăgite, pentru că ambele vor *pierde*. Biblia prezice că rezultatul va fi teribil - anarhie - „un timp de strămtorări cum n'a fost niciodată pe pământ.“ Nu putem decât imperfect zugrăvi nenorocitele tulburări, dar Sfânta Scriptură spune că ele vor cuprinde toate instituțiile sociale, financiare, politice și religioase. Revoluția franceză, și anarhia care răsturnă națiunea israelită la a. 70 d. Chr., sunt zugrăvite de Scripturi ca pilde a ceea ce se poate aștepta în curând. Biblia ne sfătuiește la liniștită, dreptate, ca bariere ale scăpării. - Zefania 2:3.

REVOLUȚIA FRANCEZĂ—STRIGĂTUL DUPĂ PÂINE

DEVASTĂRILE REVOLUȚIEI FRANCEZE

„ZIUA MÂNIEI“

CATOLIC, MILITANT, TRIUMFĂTOR

CUVANTUL „catolic“ înseamnă general, a-tot-cuprinzător, și nu se poate aplica nici unei biserici decât „Bisericii celor întâi născuți, a căror nume este scris în ceruri.“ (Evrei 12:23) Ultima părere a studenților în Biblie este că numirile de baptiști, methodiști, presbiteriani, lutherani, catolici, etc., nu sunt catolice, ci nume devizate. Tot astfel numele bisericii Angliei, bisericii Germaniei, bisericii grecești, bisericii ortodoxe, bisericii Romei, sunt numele numai a unor secțiuni și deci nu li-se poate aplica numele *catolic*.

Termenul Biserica militantă, înseamnă Biserica la luptă. Era greșit gândul când Biserica a pus mâinile pe armele trupesti în contra națiunilor sau a creștinelor printre națiuni. Nu aceasta e chemarea Bisericii, să poarte războaie. Eventual va fi de datoria ei „ca în cătușe să lege pe regiilor lor, și pe cei măreți ai lor cu lanțuri de fer; ca să facă între ei judecata cea serisă. Această mărire o au toți cuvioșii săi.“ Chemarea Bisericii este ca atunci când va fi glorificată să șadă cu Christos pe tronul său, exercitându-și autoritatea asupra națiunilor spre a le constrânge la dreptate, armonie cu Dumnezeu și astfel ai îndemna spre viață veșnică. (Apocalips 2:27) Dar toate acestea se vor întâmpla după prima înviere, când va deveni părtășă moștenirii cerești, părtășă măririi, onoarei și nemuririi.

Actualmente războiul Bisericii este aceea ca „să lupte lupta bună a credinței.“ Asta e o luptă individuală în care membrii consacrați ai Bisericii trebuie să-și menție terenul, și să lupte îndărjiți până la capăt cu ajutorul Căpitanului mântuirii lor, și bazându-se pe Cuvântul său. Frații se pot ajuta mult unul pe altul, edificându-se reciproc în aceeași sfântă credință. Acei care sunt credincioși până la moarte vor primi o coroană a vieții și vor împărăți cu Isus, Răscumplătorul lor.

Biserica triumfătoare va fi nevăzută deoarece ea va fi schimbată prin învierea cea dintâi și perfecționată pe planul spiritual. După cum spune Sf. Pavel: „Toți vom fi schimbați, pentru că carne și sânge nu pot să moștenească împărăția lui Dumnezeu.“ Această împărăție va opera prin reprezentanții pământești, meritorii trecutului.

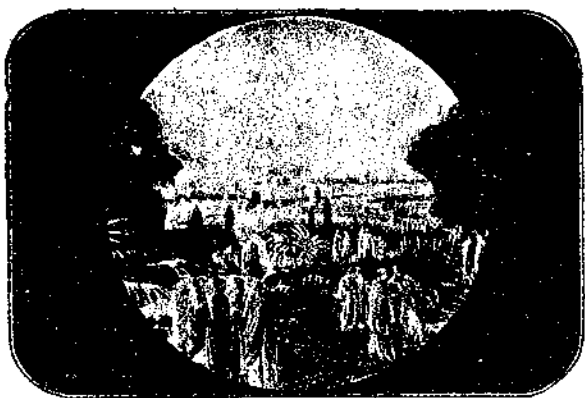
**CINE VA ORDONAT SĂ FACETI ACESTEA
ÎN NUMELE MEU ?**

BISERICA MILITANTĂ - TRIUMFUL EI ÎN MOARTE

„VIE ÎMPĂRĂȚIA TA“

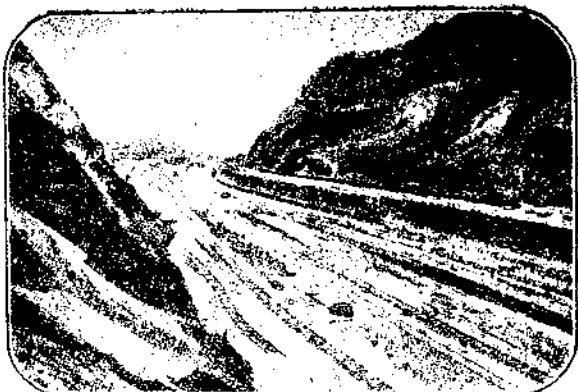

CERURI NOUI ȘI PĂMÂNT NOU

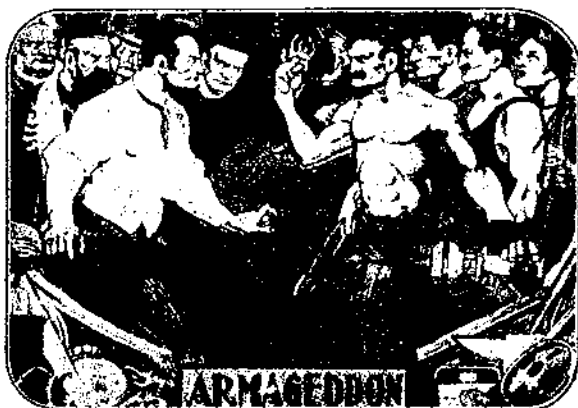
MULTE din prețioasele învățături ale Bibliei ne-au fost transmise prin limbaj simbolic. De fapt limba este o descripție pictorală. Astfel „cerurile” simbolizează puterea mai înaltă, sau spirituală, în actuala stare de lucruri, pe când „pământul” este starea mai joasă socială, a lucrurilor. În limbajul Bibliei, „munții” reprezintă întăriturile guvernamentale, pe când „marea” reprezintă clasa neliniștită a acelora cari în chip vădit vor să înghită societatea. Astfel Biblia ne spune că „cerurile” și „pământul” sau starea socială și spirituală care exista înaintea potopului, au perit, făcând loc unei noi stări sociale și ecclesiastice care mai există și acum. Actuala stare sau ordine, ecclesiastică și socială, e numită lumea sau epoca de acum. Ea mai e supranumită „și aceasta lume rea de azi”, din cauza că răul are supremația acum. Scripturile făgăduiesc că vor fi „ceruri” noi și un „pământ” nou [o nouă stare socială și ecclesiastică] în care, suntem asigurați, va domni dreptatea. Isaia 65:17; 2 Petru 3:13.

Sf. Petru descrie peirca actualului cer ecclesiastic și a pământului social, printr'un mare foc. Acest foc se credea într-o vreme că ar fi literal și va arde literalmente pământul și cerurile. Asigurarea divină e tocmai contrarie, căci stă scris: „Pământul rămâne în etern”, „Căci Dumnezeu nu l'a format înzadar, ci ca să se locuiască”. „Focul” din acest text e deci întrebuințat ca simbol, ca și la alte locuri în Biblie. El reprezintă turburarea, nimicirea, care va răsturna actuala stare socială și religioasă.—Daniil 12:1; Matei 24:21.

Nouile ceruri spirituale ale viitorului va fi Christos și Biserica în mărire și putere. Ca Impărăția făgăduită a lui Dumnezeu ca va domni peste pământ, binecuvântând și ridicând pe nealeșii fiecărei națiuni, popor, și neam. Pământul nou va fi noua stare socială care va lua ființă în aceea vreme sub conducerea și dirijarea noului Cer - Impărăția lui Christos.—Matei 6:10.

CANALUL PANAMA

BĂTĂLIA ARMAGEDONULUI

PREFIGURAREA SOCIALISMULUI DE CĂTRE
SAMSON

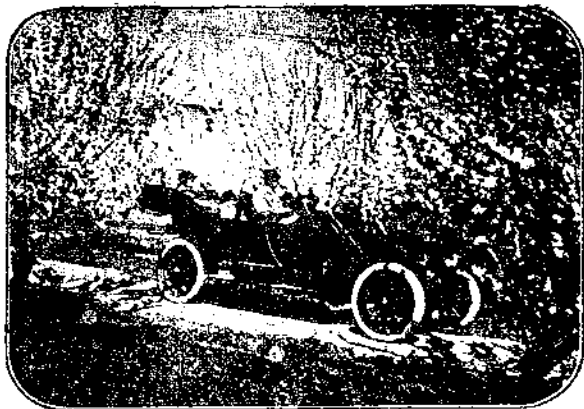
ECLĂDIREA, PERFECȚIONAREA ȘI ÎNTREGIREA PĂMÂNTULUI

CONTINUAND gândul cu care am pornit vedem că a Șaptea Zi Creaătoare sau Epocă, va fi o perioadă de șapte mii de ani. Sub domnia glorioasă a lui Christos, care va dura o mie de ani, o operă de restituire va readuce pământul la starea originală orânduită de Dumnezeu. A șaptea mie de ani va completa creerea pământului și a omenirii, cu o rasă după chipul și asemănarea lui Dumnezeu, făcându-i stăpâni pe afacerile pământești. Omul, gustând atât din *rău* cât și din *bine*, și acum alegându-și binele, va fi cinstit cu viață veșnică. Neascultătorii și iubitorii răului vor fi distruși prin a doua moarte.—2 Petru 2:12; 2 Tesalonicieni 1:9.

Nu stă în puterea lui Dumnezeu să zugrăvească starea glorioasă când Pământul va fi transformat în Rai. Cele mai glorioase calități sufletești și spirituale cunoscute până acum între oameni, nu vor fi decât imperfecte în comparație cu perfecțiunea chipului lui Dumnezeu la care vor fi restaurați toți cei ascultători și supuși. Numai neascultătorii și nesupușii vor fi distruși.

Vedem de pe acum începând binecuvântările restituirii, făgăduite în profeții. Totuși, suntem numai la începutul epocii de o mie de ani, în care, sub conducerea minunată a lui Christos, înțelepciunea și puterea divină va săvârși minuni, se vor realiza schimbări miraculoase pe căi naturale. Este îmbucurător pentru toate inimile și pentru credința Creștinului să știe că după cum profetul declară: „deșertul va înflori ca roza“, „și în pustiu vor isbucni ape și râuri în deșert“, că aceste lucruri se realizează acum. În părțile vestice ale Statelor Unite, și Mesopotania, țara lui Abraam, ingeniozitatea omenească și minunile ingineriei, fac adevărate minuni. Înțelepciunea divină este mănăitorul lor, întocmai cum puterea divină binecuvîntează acum toate întreprinderile omenești pe această linie, îmbogățind astfel lumea.

Dacă dibăcia omenească este capabilă să producă acum astfel de roade și flori frumoase, cum se văd în unele părți ale lumii, la ce nu ne putem aștepta dela epoca când stările pământului vor fi desăvârșite, și blăstămul pe deplin șters de către Răscumpărătorul oamenilor? De sigur că aceea stare va fi „împlinirea dorinței tuturor oamenilor.“—Haggai 2:7.

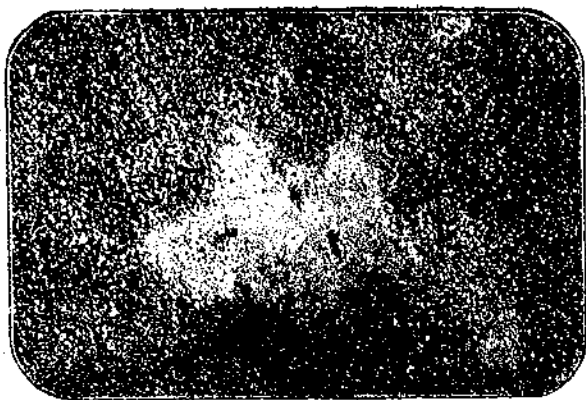
„PUSTIUL VA ÎNFLORI CA ROZA“

„ȘI VOR ISBUCNI RÂURI ÎN DEȘERT“

PĂMÂNTUL, LOCUL PICIOARELOR LUI D-ZEU
VA FI GLORIOS

CORUL ALELUIA AL VÂRSTELOR VIITOARE

LA încheierea celor o mie de ani de domnie a lui Christos, marele Mijlocitor va preda Împărăția Tatălui (1 Corinteni 15:24), iar Tatăl va primi familia omenească în viața veșnică după ce mai întâi o va fi pus la o încercare de absolută ascultare de voia Sa. Satana va fi deslegat pentru puțin timp pentru ai încerca pe aceia cari sunt supuși din inimă și care sunt supuși numai fiindcă n'au încălțat. Cei care la acest examen vor cădea, vor fi distruși împreună cu Satana în a doua moarte. (Apocalips 20:7-9) Astfel pământul va deveni absolut curat, și orice creatură în ceru și pe pământ va exclama: „Cel care șade pe tron și Mielușul are lauda și cinstea și mărire și stăpânire în vecii vecilor!“ (Apocalips 5:13) Atunci nu va mai fi durere nici moarte, fiindcă cele dinainte: durerea, boala, ne-cazurile, grijurile și moartea vor fi șterse pentru totdeauna.— Apocalips 21:4.

Dar „cinstea și gloria lui Christos și a Bisericii Sale nu se vor sfârși cu întrebarea și restaurarea omenirii. Scripturile ne spun, nu numai că orice ghenunchiu să va pleca lui Christos, atât în ceru cât și pe pământ, dar „în vecurile ce au să fie Dumnezeu va arăta bogăția peste măsură a harului său prin bunătatea Sa asupra noastră în Christos.“— Efeseni 2:7.

Precum Dumnezeu n'a făcut pământul înzadar ci ca să fie locuit, fără îndoială că același principiu să va aplica și altor planete despre care astronomia ne spune că există cu zecile de milioane. Toate acestea au să fie populate, iar pășunile și experiențele de pe pământ au să le servească de învățământ. Este voința divină ca „Logos“ să fie agentul onorat prin care să se săvârșească orice lucru de creare în viitor, întregul ca și în trecut, iar Biserica, Mireasa Sa, se va împărtăși cu El de acest viitor fericit și glorios. Cu adevărat, mare și minunat este Dumnezeul nostru, deosebit de închinare, supunere și iubire. Numai nebunul poate zice: „Nu este Dumnezeu“ „Cine nu se va teme de tine, Doamne Dumnezeule, și nu va mări numele Tău... căci judecările Tale fură cunoscute.“—Apocalips 15:4.